Ketabton.com

د موبایل یارانه

لیکوال: محمد غازي نوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال خبرې

کله چې مې "د موبایل یارانه ناول" ولیکه، نو ما دا تصور نه کاوه چې دا به دومره محبوبیت ومومي. خو کله چې خلکو ولوست، خپل نظرونه یې راکړل، او له ناول سره یې تړاو پیدا کړ، نو ما پرېکړه وکړه چې د دې کیسې دوهم پړاو هم ولیکم.

"د موبایل یارانه – دوهم پړاو" د مینې، امید، او د ژوند لوړو ژورو نوی داستان دی. دا ځل کیسه د واده وروسته مرحله ښیي، چېرې چې مینه له نویو ازموینو سره مخامخ کیږي.

خو دلته یوه بله خبره هم ده چې یادول یې مهم ګڼم. ځینې کسانو دا ناول زما له اجازې پرته، بلکې په خپل نوم، په ویب‌سایټونو کې پورته کړی. د لیکوال لپاره تر ټولو لویه ناهیلي دا ده چې د هغه هڅې بل څوک د ځان وګڼي. زه ټولو لوستونکو ته خواست کوم چې اصلي لیکوال ته درناوی ولري او د کتاب حقوق مراعات کړي.

"د موبایل یارانه" زما له زړه راوتلې کیسه ده، که دې ولوسته، که دې احساس کړه، نو دا د لیکوال لپاره تر ټولو ستر افتخار دی.

—محمد غازي نوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

د روژې مازيګر و، د ژمي يخه هوا چلېده. لګيا وم خپل کالي مې پرېمنځل، چې د موبايل د پيغام غږ شو. موبايل مې خلاص کړ او لاړم د پيغام پاڼې ته. چې ګورم، يو ناآشنا نمبر دی.

ليکلې يې وو: "ډېره بښنه غواړم، موبايل مې کور کې په بيک کې پاتې وو او بيک په کوټبند کې ځوړند وو".

ما ورته په پيغام کې وليکل: "ورور يې که خور؟ نمبر دې غلط کړی".

بېرته يې ځواب راکړ: "ته څه کاره يې چې هرڅوک يم؟"

غصه مې راغله. د وړو موبايلو پيغام مينو کې يو آپشن دی د "چټ" په نوم. هغې کې مې ورته نمبر وليکه او کوټه مې په بټن کېښود. دېرش، دوه دېرش خالي پيغامونه مې ورته وليږل.

په دې دوران کې يې يو پيغام راغی: "بښنه غواړم، نمبر مې غلط کړی ".

او بل پيغام يې راوليږه: "دا څه کوي دومره ډېر پيغامونه؟"

ما ورته وليکل: "سمه ده چې نمبر دې غلط کړی، بيا پيغام مه کوه. لګيا يم کالي پرېمنځم او روژه ماتی به هم تياروم ".

زه نو په دې وخت کې په يوه ځای کې مسافر وم. وظيفه مې وه، چې هر څه مې خپله ځانته کول.

بل پيغام يې وکړ: "ګرانې، ستا لاسونه به څومره درد کوي. زه درسره کومک شم ".

ما زړه کې وويل: "رازه! لک تنګ يې کړه. کېدای شي دا کوم هلک وي." ازار ورکړه .

ما ورته وليکل: "نه ګرانه، مننه. نور پيغامونه مه کوه. که ورونه مې راغلل، بيا راپسې غصه کېږي".

کالي مې خلاص کړل.

ديک مې شروع کړ. بيا يې پيغام وکړ: "ګرانې څه کوي؟ "

ما وويل: "ديک کوم ".

هغې بيا وويل: "څه پخوي؟ "

ما ورته وويل: "ګرانه، که نږدې وای، ستا سر مې پخو، اوس ليږوګان بينډې پخوم ".

هغې وويل: "ګرانې، ستا د لاس کتغ به څومره خوند کوي ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "نور بس که، چې دا روژه ماتی تیار کم، بیا پیغام درته کوم".

شپه شوه، او یولس بجې شوي وې. زما د پَهَري یا چوکېدارۍ یو ساعت پاتې وو .

ما ورته وویل: "ګرانه، ویده شه، نور پیغامونه سبا کوو ".

هغې ویل: "خوښه دې نه ده چې په خوا کې دي، راته ځای جوړ کي ".

ما وویل: "زما خواکې خو ځای نشته، که زما د پلار په خواکې یې درته جوړ کم، څنګه به وي؟ "

خندا یې ولیږله او خدای پاماني مو وکړه.

سحر شو او بیا یې پیغامونه پیل کړل. دا ورځ هم تیره شوه، همداسې زموږ د پیغامونو یوه هفته وخت ونیو. نه هغې زنګ ووهلو او نه ما. یوه هفته وروسته مې غصه راغله، چې دا څه دی؟ مانه خو یې سمه انجلۍ جوړه کړې، د خبرو لاندې هم ګراني، او د خبرو باندې هم ګراني .

په موبایل کې مې د هغې نمبر راوړو او زنګ مې ووهلو. د "اوکې" کولو سره یې په کړس کړس وخاندل، او ما چې پرې غږ وکړ، تلیفون یې بند کړ. دا خندا نه وه، بلکې د بریښنا شغلي وې چې زما په زړه کې دننه شول، او زه په یو نالیدلي مخ مینین شوم .

خندا یې ډېره ښایسته وه. لړه شیبه تیره نه وه چې هغې زنګ ووهلو. ما خپله ټوله غصه خوړلې وه. د ملګرو نه لرې شوم، خواکې پټې ته لاړم، موبایل مې "اوکې" کړ .

سلام ګرانه، څنګه یې؟

جلۍ بیا په خندا شروع کړه او خه په کړس کړس یې وخاندل. ما ورته وویل، ګرانه د خندا علت څه دی؟ هغې وویل، ستا د دې دومره تمثیل علت څه و؟ تا ولې ماسره دومره غټه ډرامه وکړه؟

ما ورته وویل، ما وي رازه کوم هلک به وي، ازار ورکړه، زه څه خبر وم چې ته یې. خو دا راته اوس ته ووایه چې تا ولې داسې کار وکړ .

ویلې یې، همدا ستا خبره زما هم ده. ما ویل که کومه جلۍ ده، ازار به ورکم هغه ته وي .

ډیرې خبرې مو وکړې او خنداګاني مو وکړې، خو په آخر کې مې ورته وویل، ستا نوم مبارک څه دی؟

بغیر له ځنډه یې وویل، نازنین. او بیا یې زما د نوم پوښتنه وکړه، ستا نوم څه دی؟

ما ورته وویل، وفا .

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خندا شوه او ویل یې، دا خو تخلص دی، نوم دې څه دی؟

ما وخاندل او ورته مې وویل، ته څه پوهه شوې چې دا تخلص دی؟

ویلې یې، دا دومره مکتب او اوس پوهنتون مې ستا سر لپاره ویلي. زه پوهنتون کې یم او د پښتو ادبیاتو په پوهنځي کې یم .

ما ورته وخاندل، هههههه .

ویلې یې، خاندې ولې؟

ما ویل، کال یا بل کال ته، لخیره ادبیاتو نه خلاصیږي .

جلۍ زما په خبره پوهه شوه، هغې هم وخاندل او وی ویل، وه قرآن دی، تا ونه وهي، دا څنګه خبرې کوي؟

ما ویل، خو رښتیا وایم، کنه .

څه خبره یې کوله چې موبایل یې بند شو. ما ورته دستي زنګ ووهلو. زړه مې کله صبر کو ، ایله راسره په اول ځل جلۍ په موبایل کې خبرې کړي وې او بل ځواني هم وه. نو څنګه یې چې موبایل وکی کړو، راته یې وویل، نوري جانه، زما موبایل کې روپۍ خلاصي شوي، زه درته نیم ساعت وروسته زنګ ووم، موبایل کارت ته مې ځواب لیږلي، ته موبایل بند کړه .

ما وویل، زه چې ترڅو کارت راوړي، په دې به خبرې وکړو .

ویلې یې، سمه ده، خو اول دې تعریف وکړه، نوم، ولایت، دنده .

ما ویل، نوم مې سرفراز دي تخلص مې وفا دی، ولایت مې ننګرهار دی، او په فلانکي شرکت کې دنده لرم .

په کړس کړس یې بیا وخاندل، ویل یې، اوس خو مې پیدا کړي، نور زه کارتونه نه اچوم، ته به یې راته اچوې .

بیا یې وویل، دستي ساعت څه کوي؟

ما ویل، په یو نالیدلي مخ الله مئین کړم، او اوس لګیا یم ورسره خبرې کوم .

جلۍ بیا وخاندل .

ما ویل، لک صبر، د هغې خبرو ځواب اوسي نه درکم .

ویلې یې، وایه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل، زه خپله د غریبۍ نه په نهاره ویده کیږم، کله راته د کارت ونه وایي .

جلۍ یو ځل بیا غر وهل په خندا شوه

او زموږ د موبایل اړیکه په مینه بدله شوه. اوس نو نه زه بغیر د هغې د غږ اوریدلو صبریدم او نه هغه. دواړه د یو بل لیوني شوي وو. زنګ به یې ووهلو او په ساعتونو ساعتونو خبرې به یې کولې. هغه وخت یوه دقیقه خبرې لس افغانۍ وې او پیغامونه مفت وو. یوازې په پیغام مو ګوزاره نه کوله، ترڅو به مو چې د یو بل غږ نه و اوریدلی.

وخت تیریده، یوه ورځ یې زنګ وواهه او راته یې وویل چې آیا زه تا کابل ته دعوت کړم رابه شې؟ ما وویل، خامخا، زه هم غواړم چې یو بل د نږدې وګورو، خو څنګه به مې دعوت کوې؟ جلۍ غلې شوه، څه ساعت وروسته یې وویل، زما د ورور کوژده ده، هغې ته به دې دعوت کړم. ما وویل، سمه ده، که هغه نه وي پوهنتون ته به دې درشم.

جلۍ وخندل او ویې ویل، "زه هم غواړم چې یو ځل دې د نږدې وګورم. نه پوهیږم چې څه راباندې شوي او څه جادو دې راباندې کړي ده. زما په ذهن او خیالونو کې دې خپل سورۍ غځولي دي. هره شېبه ستا فکر کوم او هره شپه په خیالونو کې ستا تصویر جوړوم. وایم، داسې به وي، بیا هغه وران کړم، چې نه داسې به وي، نه داسې به وي."

په همدې سوچونو کې راباندې شپه تېره شي. د پوهنتون درسونو ته مې هم زړه نه لرېږي، سوچه لیوني شوی یم. د نازنینې خبرې نور هم زما زړه هغې ته ورنږدې کړ. ټوله شپه به مې ورسره په میسجونو کې تېره کړه، او چې هغه به ویده شوه نو د خیال ښاپیری به راباندې راغله او غزل لیکل به مې شروع کړل.

ما ورته وویل، "ګوره، کابلۍ تصویر جوړول خیر دی، خو چې غلط انځور دې ذهن کې جوړ نکړې. زه دومره پاک انسان یم چې په لمنه مې مونځ کیږي، خیر دی که کلیوال یم."

وی وخندل او ویې ویل، " د مشرقۍ خلک ډېر وران دي."

ما وویل، "وران نه دي، ساده دي. د یوه خبرې خلک دي، خو تاسو کابلیان بیا وران یاست."

وی وویل، " وبه دې ګورم چې دعوت درکم، او په خپله خبره وفا وکړې."

ما وویل، "راتګ خو غم مه کوه، خو ګوره، زه کله کابل ته نه یم راغلی، هسې نه چې د شادګل غوندیورک شم ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

وی وخندل، "مړه مشرقیواله، مخې ته به دې درشم."

ما وویل، "دا دې لا روغه خبره وکړه. ستا له برکته یا کابل وګورم او یا به ورک شم

په همدې خبرو سره مو خدای پاماني وکړه. ما قلم او کتابچه واخیسته او دا غزل مې ولیکه:

دا زه چې ورځ په ورځ زړیږم، ژاړم

جانانه، تا پسې کړیږم، ژاړم

که د سحره تر ماښام درګورم

زه په دیدن دې نه مړیږم، ژاړم

چې اراده زه د راتلو وکړم

په ټوله لاره کې غورزیږم، ژاړم

خلک په د لیوني کمان کړي

زه چې د ځان سره بغنیږم، ژاړم

هغه ورځ هم راغله. درې ورځې مخکې یې راته وویل، "روانه پنجشنبه مې د ورور کوژده ده په فلاني هوټل کې. ګوره راشه او پاتې نه شې."

ما وویل، "هلته خو کارت پکاریږي. د کارت سره څه وکړم؟"

وی وویل، "ما به په دروازه کې ستا په نوم کارت ګارد ته ورکړي وي، چې راغلي پښتنه یې وکړه."

زه هم لاړم ښار ته، په ادل خیاط مې ګلدوزي غاړې واله کالي وکړل، تور واسکټ او بوټان مې هم واخیستل، یو دستمال مې د غاړې هم واخیست. ځان مې برابر کړو.

د پنجشبې په ورځ مې ملګرو ته وویل، "زه تر کابل پورې ځم او سبا به بیرته راځم."

یولس بجې مې حرکت وکړ، لاړم کابل ته. ښار کې مې چکري ووهل او بیا د خپل منزل په لور روان شوم. چې مازدیګر ناوخته هوټل ته ورسیدم، نو د هوټل مخې ته ناست ګارد راته وویل، "کارت راکه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل، "دلته چا زما په نوم کارت درکړی؟"

وی وویل، "هو، لاړ شه.

هوټل ته چې دننه شوم، د سړيو سالون ته لاړم. لوبه گرمه وه، موسيقي چالانه وه، او گډاگاني شروع شوې وې.

ما چې له خپل ځايه حرکت وکړ، نو ما ورته زنگ وهلی وو. ان تر هوټله راسره وخت ناوخت په اړيکه کې وه. کله چې هوټل ته دننه شوم، نو راته يې وويل، "موبايل ته دې فکر وي، چې زه موقع پيدا کوم، درته زنگ وهم."

زه لاړم او يوې چوکې ته کيناستم. درز غوبل جوړ وو، قتغني سازونه لگيا وو، هلکانو گډاگاني کولې، او ما خپل موبايل څارلو.

ډوډۍ راغله، ومو خوړله. زه بهر کانتين ته لاړم او يو بير مې ځانته واخيست. يخ هم وو، ساړه مې هم کيدل. بير مې وڅښل، خواکې مې يو دوه ځوانان ولاړ وو، سکريټې يې لگولې وو. ورته مې وويل، "يو دوه کشه ماته هم راکړئ." سکريټې مې ووهو، ځان مې سم سور کې کړو، بيرته لاړم سالون ته دننه شوم.

په دې وخت کې هنرمند دا سندره شروع کړه:

"راشه پښتنه وکړه زما د غر او سينه

سړی د کوم ځای وينه، بس د لغمان به وينه."

زه هم ښه سور کې شوی وم، پاسيدم او په گډا شوم.

په گډا کې راته زنگ راغی، اوکې مې کړه، غږ مې کړ: "هلو، هغه وويل وويل چيرته يې؟" ما ويل لگيا يم، گډا کوم."

ويل يې لک صبر وکړه، چيرته پرده کې ولاړه وه او زما د گډا سيل يې کو."

د دې سندرې سره مې ښه ډېره گډا وکړه.

بيا لاړم، هنرمند ته مې وويل: "دا سندره ووايه چې وايي:

'د يوې ورځې مېلمه راته جوړه کړه، غويمه.'"

هنرمند دا سندره شروع کړه او ما گډا ته دوام ورکړ.

ټول خلک راته حيران وو چې دا څوک دی، ښه گډا مې وکړه، په ځان نه پوهيدم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سندره خلاصه شوه، راغلم بیرته پخپل ځای کیناستم.

چې کتل مې، نازنین بیا زنگ ووهه. موبایل مې اوکې کړ او د سالون نه بهر ووتم.

نازنین راته وویل: "د ښځو د سالون د دروازې چپ اړخ، د دېوال شاته ودرېږه، زه درځم."

دې خبرې سره مې په زړه لړزه راغله، یو رقم رپ راباندې ولګید، ټول وجود مې لړزېده، یخ راباندې راغې.

منډه مې کړه، کانتین ته، سګرېټ مې واخیست، څښه مې. ورو ورو روان شوم، هغه ځای ته لاړم.

هلته ولاړ وم او رپیدم، چې د پښو اواز مې واورید

زه هلته ولاړ وم چې د پښو اواز شو. چې مې وکتل، جلۍ راغله، لاس یې راکړ. سلام فرازه، ډاډه شوم چې دا نازنین ده.

لاس را کولو سره مې غاښونه په کړچیدو شول او لړزه مې زیاته شوه.

نازنین ته مې چې وکتل، جیګه ونه، سپین رخسار، ښایسته بدن، داسې ښکاریده لکه کومه وکیله یا څارنواله.

هغې وخندل: "دا په تا څه شوي فرازه؟ ولې داسې رپیږې؟"

ما وویل: "نور نه پوهیږم، چې تا راته وویل دلته راشه، نو زه لړزې ونیولم."

هغې وویل: "ټوکې مه کوه، یخ دې کیږي."

زما ټوله نشه ختمه شوې وه. ما وویل: "یخ نه دی، ته اوس لاړه شه، لږ وروسته راشه، زما حالات به سم شوي وي."

هغې وویل: "سمه ده. ته هم لاړ شه سالون ته، زه بیا درته زنګ وهم."

دواړه روان شو. نازنین همداسې ماته کتل. ما سر ټیټ اچولی و.

هغې تاوه شوه خپل سالون ته، خو په دروازه کې ودریده او بیا یې ماته وکتل.

زه ترې لاړم

سالون ته دننه شوم، کیناستم، ښه شیبه وروسته مې حالات سم شول. سیل مې کاوه چې نازنین بیا زنګ ووهه.

هغې وویل: "هلو، فرازه، اوس دې حالات څنګه دي؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل: "ښه یم، هر څه سم دي."

هغې وویل: "هماغه ځای ته راشه." او اړیکه یې بنده کړه.

لاړم هلته، یوه شیبه کیناستم چې کتل مې، نازنین بیا راغله.

سلام مې وکړ، لاس مې ور اوږد کړ. د جوړ پخیر نه وروسته یې وویل: "فرازه، مخکې داسې معلومیدلې لکه نشه چې وې، او په ګډا کې هم همداسې ښکاریدې."

ما وویل: "د مخکې خبرې راته مه کوه، کنه قسم دې، اوس مې بیا لړزه نیسي او بیا به مې په لس برستنو هم ګرم نه کړې."

نازنین زما په دې خبره وخندل او په مټ کې یې لږ څکنډلم.

ما وویل: "دا ګپ ګوره، نه لرو، کنه بیا دې زه هم څکنډم."

هغې بیا په خندا شوه.

ما نازنین ته وویل: "زه به نور لاړ شم، هم مې ته ولیدې، هم مې تا سره کړې وعده پوره کړه."

نازنین وویل: "چیرته ځې؟ څوک خپلوان لرې؟"

ما وویل: "هو، په دې څلورم سړک کې مې خپلوان دي، خو هلته نه ځم، غواړم بیرته حرکت وکړم او لاړ شم جلال اباد ته."

هغې په حیرانی سره وویل: "جلال اباد ته؟ هغه هم په دې توره شپه؟

زه هېڅ کله اجازه نه درکوم، لاړ شه سالون کې کینه، چې پروګرام خلاص شي، زه به خپل ورور ته وایم چې تا له ځانه سره یوسې."

ما وویل: "ښه، ته به خپل ورور ته څه وایې، چې دا څوک دی؟"

نازنین وویل: "ورته وایم، دا زما د صنفي ورور دی."

ما وویل: "نه کیږي نازنین، زه ځان رسوم."

نازنین غوصه شوه، ویې ویل: "ما درته وویل، کنه، چې دا وخت تک جلال اباد ته ښه نه دی، هېڅ چیرته به نه ځې. کنه زه خپله درځم، لاس نیولی دې وړم!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "سمه ده، خیر . دلته به خپلوانو کره لاړ شم، خو تاسره نه ځم، ځکه نه ما څوک پېژني او نه زه پېژنم. د خلکو خولو ته به څه گورم؟"

ویل یې: "سمه ده، خو وعده وکړه چې جلال اباد ته به نه ځې."

ما وویل: "سهي ده، نه ځم."

یوه شیبه مې ورته ښه وکتل.

نازنین وویل: "څنگه دې، راکې سترگې دې خښې کړې، خیر خو دی؟"

ما وویل: "نازنین، ته خو داسې نه ښکاري چې د فلانکي ولایت اوسېدونکې یې. نه دې ژبه د هغوي په شان ده، نه دې خبرې.

او نه د کابلیانو په شان پښتو کوې. ستا ژبه او پښتو ډېره سوچه ده، لکه د ننگرهار د خلکو په شان. او په ښایست کې داسې یې لکه د نورستان د پېغلو په شان."

هغې وویل: "فرازه، بیا دررله ټوله کیسه کوم؟ اوس به لاړه شم، هلته به ټول ما لټوي."

په همدې خبرو سره مو خدای پاماني وکړه، خو په تلو کې یې کلک په غېږ کې ونیولم او د مخ نه یې ښکل کړم.

همدې سره راباندې لړزه راغله، ما هم ترې لاسونه تاو کړل، ښکل مې کړه.

دواړو یو بل ته کتل او کلکي غېږې مو ورکړې وو.

ما چې ورته ویل چې بیابه کله گورو نو همدا خبره نازنین هم غبرگه کړه، دواړو وخاندل.

ما ورته وویل نازنین تر اوسه خو د تلیفون یارانه وه لیدلي مې نه وې خو اوس د لیدو نه وروسته به راته ژوند ډېر سخت شي د حجران دا شپې ورځې تیرول به راته کړاو شي.

نازنین وویل: هو فرازه زه هم همدا فکر کوم چې تراوسه خو مو لیدلي نه وو اوس به دي جدایي ما نوره هم لیونۍ کړي یو څه وکړه

ما ویل بلکل ناکام دي چې د باران پسي پټې وگرزوم

نازنین وخاندل، هغه څنگه؟

ما ویل مجبور یم چې کابل کې کار ځانته پیدا کړم ستا د دیدن په خاطر چې هروخت دي گورمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین وویل داسي به چیرته وکړي او چرته به داسي شي

په نازنین هم نري نري لړزه راغله رپیده لکه چې سړو یخ نیولي وي

ما وویل الله به دا هرڅه سم کړي اوس ماته اجازه راکړه چې ناوخته کیږي او تابه هم کورنۍ دي لټوي

مونږ دواړو یو بل خه کلک غیږه کې ونیول نازنین مې شکل کړه او ترینه روان شوم

نازنین د سالون په دروازه کې ولاړه وه تر هغې یې کتل چې زه د هوټل نه بیرون او پناه شوم

ټیکسي مې ونیوله زما یو کنړي ملګرې وو د هغې کور ته لاړم شپه مې وکړه او سهار وختي مې هرکت وکړو

زه لا هډې ته نه وم رسیدلي چې نازنین میسج وکړو

سلام فرازه سهار دي پخیر چیرته یې

ما جواب ورکړو ستا دي هم سهار پخیر وي ګراني اوس هډې ته روان یم

چې کتل مې زنګ یې ووهو اوکي مې کړو

نازنین چې د موټر اواز واوریدو نو یقیني شوه چې رښتیا وایې

ویل یې سم موټر کې کینه د لوچګانو سره لاړ نه شي چې خدای مکړه موټر ټکر نکړي

ما ویل سمه ده سم موټر کې ځم

پخیر لاړ شي چې ورسیدي بیا راته احوال راکړه

سمه ده احوال درکوم په همدې سره مو اړیکه پري کړه

هډې ته له رسیدو سره، په موټر کې کیناستم، سوارلي ورو ورو پوره شوه، او موټر حرکت وکړ. زړه مې ډیر خوشاله و؛ د تېرې شپې خواږه یادګارونه مې په ذهن کې ګرځېدل، د نازنین سره هغه لومړی مخامخ لېدنه چې اوږدي خبرې مو پکې وکړې او راتلونکي ته مو لوړې هیلې جوړې کړې وې. دا هر څه مې په ذهن کې پرله‌پسې راتېرېدل. د هغې مسکا، نرمه لهجه، او د خبرو هغه انداز مې هر لحظه په زړه کې تازه و.

زما یو عادت دې چې کله په موټر کې کینم نو ډیر فکر مې د موټر ټکر او چپه کیدوته وي په همدې خاطر په موټر کې امده او چمتو ناست اوسم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما فکر یو ځل بیا هغو شیبو ته لاړو چې د نازنینې سره د لیدلو لپاره لړزې نیولی وم، ټول بدن مې له شرمه رپېده. هېڅ کله مې داسې حالت نه و تجربه کړی. هر څه مې ګډ وډ ښکارېدل، خبرې مې نه جوړېدلې، او زما وارخطایي په مخ کې ښکاریدله .

دې وخت کې د سروبي نه تیر شوي وو مخامخ مې کتل یو موټر ډېر تیز راروان دي ناڅاپه، یو سخت ګړس شو. موټر په یو خوا ټېل وهل شو، ما ژر په مخکیني سیټ لاسونه تاو کړل، پښې مې ټینګې کړې. بدن مې په زوره ټکان وخوړ، موټر یو بل زورور ملاق وخوړ، او بیا په درېیم ځل کله چې موټر چپه شو، ناڅاپه هر څه ودرېدل. شاوخوا حالت چوپ و، خو د خلکو چیغې او نعرې مې اوریدلې.

ما شاوخوا وکتل؛ زه ښه وم، خو نورو مسافرو ته چې مې نظر شو، زما په زړه کې درووند احساس جوړ شو. خلک زخمیان وو. د چا سر زخمي و، د چا لاسونه او پښې ماتې وې، او د چا له پوزې وینې بهېدې. زخمونه یې ډېره صدمه راکړه. ما چې خپل ځان ته وکتل، ټول بدن مې روغ وو، او د الله شکر مې وکړ چې زه له دې وحشت څخه روغ وتلی یم.

په لږ وخت کې خلک راورسېدل. موږ یې په احتیاط له موټر څخه بهر راوویستلو. یو کس زما د پر مخ اوبه وشیندلې. سترګې مې نیم‌بازې وې او شاوخوا مې تورتم و. زړګی مې په ویره او حیرانۍ کې وو. په دې وخت کې مې موبایل ته زنګ راغلې وو یو کس پرې خبرې کولې او بیا یې وویل فراز څوک دې؟.

ما په کمزوري غږ ورته اشاره وکړه چې زه یم. هغه موبایل راکړ. ما وویل هلو، او د هغې خوانه مې یوه ژړغونې چیغه واورېده: "فرازه! ژوندی یې؟" غږ د نازنین و. دا هغه غږ و چې تل یې زما په وجود کې د ژوند او خوښۍ احساس خپراوه. هغې د خپل زړه درد په یوه چیغه کې څرګند کړ.

ما په کمزوري خو ډاډمنه لهجه وویل: "هو، ژوندی یم. ښه یم." هغې په یوه دم کې ساه واخیسته او په ژړغونې غږ یې وویل: "شکر دی، ما درته وویل چې په سم موټر کې سفر وکړه!" هغې دا جملې په بې‌صبرۍ سره او له پاملرنې ډکې کړې.

ما ورته په خندا وویل: "مه خفه کېږه، زه ټپي شوی نه یم، خو نور خلک ټپي شوي دي. زه به وروسته درسره خبرې وکړم." هغې بیا هم د اندېښنې څو خبرې وکړې، خو ما ژر موبایل بند کړ، ځکه پوهېدم چې نوره بې‌صبره شوې ده.

په دې وخت کې امبولانس راورسېد. ټول زخمیان یې راواخیستل، او زه هم د امبولانس په یوه کونج کې ناست وم. نږدې کلینک ته لاړو ډاکټرانو زما معاینه وکړه. زه په حیرانتیا کې وم چې څنګه له دې هر څه څخه په روغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وتلی یم. ، ډاکترانو راته د درد یوه ستن او ګولۍ راکړې. ما ځان ته یو ځل بیا وکتل، او ځان ته مې وویل: "فرازه، خوش قسمت یې چې ژوندی پاتې شوې."

وروسته مې ملګرو ته زنګ وواهه، ورته مې وویل چې ما ټکر کړې ټپي شوی نه یم، خو نن وظیفې ته نه درځم . سبا به بیا درشم. ما کورته زنګ وهلې وو چې ما داسې حادثه کړې خو ښه یم

کله چې کور ته ورسیدم، زړه مې ډک شو. د دروازې په خلاصېدو سره مې په مور سترګې وګیدلې، پرته له دې چې یو څه ووایم، منډه مې کړه او د هغې غېږ کې مې ځان واچاوه. مور مې په غېږ کې ټینګه ونیولم، او په هغې شیبه کې مې ټول دردونه او اندېښنې د هغې د مینې په غیږه کې ورکې شوې.

خدایه شکر، زویه، ته روغ یې؟" هغې په یو ډک زړه دا جمله وکړه، او ما یوازې دومره وویل: "هو، مورې، روغ یم." هغې مې په سر لاس تیر کړ او په پټه ساه یې د الله شکر ویست. هغه احساس چې یوازې د مور په غېږ کې پیدا کېږي، د نړۍ په هیڅ څه کې نه پیدا کیږي

کله چې زه د مور په غېږ کې پریوتم او د آرامۍ سا مې واخیسته، مور مې راته په وېښتو کې لاسونه وهل. زه همداسې خوب وړی وم. یو خو نا خوبي وه، بل یې د ټکر وروسته د آرام ګولۍ راکړې وې، نو سترګې مې پټې شوې وې.

یو وخت مې مور سر ښکل کړ او راته یې وویل: "فرازه زویه، پورته شه، د ماسپښین لمانځه وخت درنه تیر شو، مازیګر شو."

ما چې سترګې خلاصې کړې، سر مې هماغسې د مور په زنګانه ایښی و. ما وویل: "مورې، ته لا تر اوسه ناسته یې؟"

هغې وویل: "هو، ناسته یم."

ما ویل: "که سر دې ښکته کم او پاڅېږم، بیا نه وې چې ویښ شې او نارامه شې. دوا دې هم خوړلې وه."

مور مې وویل: "تا پوره آرام وکړه، اوس پورته شه، اول لمونځ وکړه، بیا به ډوډۍ تیاره کړم."

پاسیدم ، مور مې له تندې مچې کړه. هغې هم زه د دواړه مخونه ښکل کړم.

ویې ویل: "شکر دی چې الله روغ راوستلې."

ما ویل: "مورې، چې ستا دعا راسره وي، په ما هېڅ نه کیږي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی وخت کې مې موبایل ته پام شو، له جېبه مې راویست، هماغه وخت ورته پیغام راغلی و. نازنین ۲۳ زنګونه او دولس پیغامونه رالیږلي وو.

د پیغامونو په لوستلو مې پیل وکړ:

سلام فرازه، اوس څنګه يې؟ کور ته ورسیدې؟

سلام فرازه، زنګ او میسج ته مې ولې ځواب نه راکوی؟

سلام فرازه، یو میسج راته وکړه چې زړه مې په قراره شي.

سلام فرازه، لیونی کېږم، نور مې ساه وځي، خیر دی، یو ځواب راکړه.

سلام فرازه، د الله روی وکړ، ځواب راکړه."

سلام، زما نوم نازنین دی، که دا موبایل د هر چا سره وي، ماته یو زنګ ووهي او د فراز معلومات راکړي، کنه نوره له غمه مړه کېږم."

دا يې آخري پیغام و.

ما ورته ولیکل: "سلام، ګراني، زه شکر روغ یم، خو ډېره ښښنه غواړم چې تاته مې د کور ته د رسېدو خبر در نه کړ."

کله مې چې نازنین راته زنګ وواهه، له کوره بهر ووتم او موبایل مې وکي کړه.

ما وویل: "سلام، ګراني."

نازنین په غوصه او ژړغوني غږ کې وویل: "مرګ، ګراني؟ درد، ګراني؟ الله دې دا ګرانه واخلي چې ستا له غمه خلاصه شم! څوک داسې کوي لکه تا چې ما سره وکړل؟ ولې؟ آخر ولې؟"

هغې ادامه ورکړه: "تا ماته یو زنګ هم نه شو وهلی چې ووایې رسېدلی یم. زما خو له غمه زړه وچاود، همدا اوس سیرمونه راته لګېدلي دي، فشار مې لوړ دی. ته وړوکی يې چې داسې چلن کوې؟"

له هماغه وخت راهیسې مې څو زنګونه او پیغامونه در ته استولي دي، خو تا هېڅ ځواب رانکړ. ما فکر کاوه، خدای مکړه، څه چل نه وي پرې شوی. نه دي کور راته معلوم و چې راغلې وای، او نه د کوم بل چا شمېره راسره وه چې پوښتنه مې ترې کړې وای. ولې، فرازه؟"

ما ورته وویل: "ګراني، ما خبرې ته پرېږده، چې زه درته هر څه تشریح کړم. بیا که هر څه غواړې، ووایه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې وويل: "خبرې مه کوه، کنه فشار مې نور هم لوړېږي. ته پوهېږې چې له سهاره راپدېخوا په ما څه تېر شوي دي؟ ليونۍ شوې يم! خوشالي مو په غم بدله شوه. کور کې ټول زما سر ته ناست وو، او دا ټول ستا د لاسه. آخر ولې داسې کوې؟"

ما ورته وويل: "ګراني، زما خبرې يو ځل واوره، بيا نور قضاوت ستا په لاس."

ويل يې: "وايه."

ما ورته وويل: "کله چې مې تاسره خبرې پای ته ورسولې، امبولانس راغی او مور يې کلينيک ته يوړو. زما د موبايل غږ بند شوی و. هلته ډاکترانو راته د درد ستنې او ګولۍ راکړې. چې کور ته راغلم، مور او نور کورنۍ مې چې وليده. زړه مې راډک شو او په ژړا شوم او د مور په غېږه کې پرېوتم. نور په ځان نه يم پوه شوی. اوس چې پاڅېدم، موبايل ته مې پام شو، او ستا زنګونه او پيغامونه مې ولوستل. زه ډېر خفه شوم . بايد درته مې ډاډ درکړی وای، خو په ځان نه وم پوه شوی."

نازنين راته وويل: "فرازه، ته به ډېر ژر ما ليونۍ کړې په دې کارونو، خير دې، داسې مه کوه."

ما وويل: "سمه ده، نور به پام کوم، خو اوس بښنه راته وکړه."

هغې وويل: "سمه ده، خو بل ځل دې پام وي، وګوره، روغه جوړه وم، ستا له لاسه مې د فشار تکليف پيدا شو."

ما وويل: "سمه ده، نازنين، خو اوس راته اجازه راکه چې د مازديګر لمونځ قضا نشي. دا لمونځ وکړم، بيا به د شپې خبرې کوو."

هغې وويل: "سمه ده، په ځان پام کوه."

ما وويل: "ته هم په ځان پام کوه." همدې سره مو خدای پاماني وکړه او اړيکه مې پرې کړه.

کور ته لاړم، اودس مې وکړ او لمونځ مې ادا کړ. خور مې ډوډۍ راوړه او زه ډوډۍ ته کښېنستم. خور مې راته وويل:

"وروره، کابل کې دې څه کول؟ چې تلی وې او که اوس دربانديې څه شوي وای، مور به څه کول؟" دې سره يې ژړا پيل کړه.

ما وويل: "ليونې، ستاسو دعاګانې راسره دي، الله به په ما تود باد هم ونه لګوي. وګوره، څنګه روغ او جوړ راګرځېدلی يم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې وویل: "کله چې خبره شوم، نو الله ته په سجده شوم چې شکر دی، په ورور مې څه نه دي شوي. خو ته ولې تللی وې؟"

مور مې زمونږ خبرو ته غوږ نیولی و. د خور د اوښکو سره مې د مور له سترګو هم اوښکې وبهېدې. هغې خپلې اوښکې پاکې کړې او راغله، ویې ویل:

"ته ولې تللی وې؟"

ما وویل: "موري، د یو ملګري کوژدن وه، هغې ته تللی وم."

مور مې وویل: "ولې دې مورِ ته خبر رانکړ؟ داسې ډېر خپل سری شوی یې. اوس دې مشر ورور راځي، ورته وایم چې سم دي برابر کړي چې په راتلونکې کې داسې کار ونکړې."

ما وویل: "موري، خیر دی، ورور ته څه مه وایئ، نور به داسې کار نه کوم."

مور مې وویل: "ښه، که ستا د ټکر نه خبر شي؟"

ما وویل: "ورته وایم چې کور ته په رخصتي روان وم، موټر ټکر وکړ."

د خور اوښکې مې پاکې کړې، ډوډۍ مې وخوړه او له کوره بهر ووتم. د ملګرو خواته لاړم، خو د پخوا په شان د ملګرو مجلس راته خوند نه راکاوه. فکر او ذهن مې ټول د نازنین سره و. د تېرې شپې ملاقات مې په ذهن کې ګرځېده، چې نازنین رانه لاسونه تاو کړي وو او ښکل یې کړم.

بیا د هغې زنګ او په تلیفون کې د هغې غوسه مې یاد ته راغله.

د ملګرو له مجلسه همداسې پاسیدم

د روانېدو په وخت کې احمد راته غږ وکړ: "فرازه، نن ډېر غمجن او دردمند ښکاري. او ژر روان شوې، الله دې خیر کړي، څه خبره خو به نه وي؟"

ما وویل: "نه یاره، نن سهار مې ټکر وکړ، لږ خوږ شوی یم، نور څه خبره نشته."

اشرف پاڅېد او ویې ویل: "دا څه وایې، فرازه؟ بیا دې مونږ ته ولې نه ویل؟ مونږ ته خو دې ویلی وای."

هغه اکرام ته غږ وکړ: "اکرامه، ته ورشه د سلام کاکا له دوکان نه یو غټ جوس راوړه."

ما وویل: "نه، مننه، جوس ته ضرورت نشته."

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی بیا کښېنولم او احمدوویل: "فرازه، موږ خو ملګري یو او ملګري لکه ورونه وي، نو تا ولې دومره غټه خبره پټه کړه؟ دا چیرته دې ټکر کړی دی؟"

ما وویل: "د یو ملګري کوژدن ته تللی وم کابل ته، له هغې خوا راتلم چې ټکر مو وکړ."

اکرام جوس راوړو، جوس مو اوڅښه. ما ترې اجازه واخیسته او کور ته لاړم.

ماښام لمونځ مې وکړ او ناست وم د کورنۍ سره. ورور مې راته وویل: "هلکه، دا رنګ دې څنګه داسې ګډوډ دی؟"

خور مې چغه کړه: "لالا، ورور مې کور ته راتلو، موټر یې ټکر کړی!"

ورور مې ژر راغی، خواته نږدې شو او ویې ویل: "ته ځان ښکاره که، کوم ځای خو دې ژوبل نه دی؟"

ما وویل: "ظاهراً خو ژوبل نه یم، په موټر کې په سیټونو لګېدلی یم، نو له هغې سره لږ خوږ شوی یم."

ورور مې وویل: "خو ماته به دې زنګ وهلی وای چې در پسې درغلی وم."

ما وویل: "که تاته مې زنګ وهلی وای، نو ته به غوصه شوی وې، ځکه مې ونه ویل."

ډوډۍ مې وخوړه او خپلې کوټې ته لاړم. نهه بجې وې چې نازنین ته مې پیغام وکړ: "سلام، ګراني."

هغې سمدستي زنګ وواهه، خو غږ یې ژړغونی و.

ما وویل: "څه خبره ده چې ژاړې؟"

هغې وویل: "فرازه..."

نازنین ژړل او یوه یوه سلګۍ یې هم وهله لکه د مخکې نه یې چې په ژړا خه زړه تش کړی وي

راته یې وویل فرازه زړه مې درد کوي

زړه مې داسې دي لکه چاچې په سیخانو کې ټومبلي وي او د اور پسر یې نیولي وي

فرازه نن له سهاره چې پاسیدلې یم هیڅ ارام مې نیشته هري خواته چې ګورم نو ستا تصویر مې سترګو ته کیږي

کور کې راته ټول وایي چې په تا څه وشول هغوي هم ټول راته خفه دي

زه د سهاره خپلې کوټه کې پرته یم او په سلګو سلګو ژاړم هیڅ مې نه هیریږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار چې ستا له ټکره خبره شوم ترڅو چې مې تاسره خبري کولي نو په ما مرگ تیر شوي وو

خیر دي یو څه وکه زه نوره بي له ستا دیدنه نه شم صبریدلي

ما ورته وویل نازنین نن شپه زه سوچ او پلان جوړوم چې څنگه کابل ته خپله وظیفه تبدیله کم

زه هم نور بغیر له ستا د دیدنه وخت نه شم تیرولي که وظیفه مې ونه شوه نو ستا د پوهنتون په خواکې به یو دوکان جوړ کم ترڅو هره ورځ تا وگورم

نازنین زما په دي خبره خوشاله شوه او ارامه شوه

ویل یې چې هرڅه کوي ژر یې وکه زه نور بغیر له ستا د لیدلو وخت نه شم تیرولي

ما ویل سمه ده یوه خفته وخت راکه چې زه خپل پلان جوړ کم دا مې تاسره وعده ده چې زه به خامخا درزم کابل ته

خه دا خبري پریږده کابلي اوس دي حالات څنگه دي

ویل یې اوس چې تا دا خبره وکړه خه شوم فکر مې ارامه شو زه خو داسي وم ما ویل که مړه کیږم

او رښتیا ته ووایه چې ستا کورني څنگه ده خه به درله خفه وي

ما ویل هو مور او خور مې راته ژړل او شکرونه یې ویستل چې خه دي الله بچ کړي یې

نازنین وویل هو کنه په ما چې داسي مرگ تیر شو نو په هغوي خو به خامخا تیر شوي وي او وي نویل چې کابل کې دي څه کول

ما ورله ټوله کیسه وکړه خندل یې چې ځان دي په دروغو خلاص کړي

نازنین ویل ته د کور شمیره دي راکړه چې زه دي مورجاني ته ووایم چې دا کابل ته زما دیدن ته راغلي وو

ما ویل خه په غم مې واړوه دستي به مې ورور وژلي اوسم چې ته کابل ته بغیر له اجازي تللي یې

نازنین وخاندل ته په دي عمر کې د ورور نه ویریږي

ما ویل هغې مې مشر ورور نه بلکي پلار دې ډیر واړه وو چې پلار مو ش ه د شو همدې ورور مونږ تر دي ځایه رسولي یو

په انډیوالې کې ملگرې دي او په غلط کار نو بیا نه مخ گوري نه سټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي خاندل رب مو همداسې لره

ما ورته وويل نازنین ما د درد ګولۍ تیري کړي لک ارام به وکم ته هم ویده شه ناروغه یې بیابه سباه خبري وکړو

ویل یې د غم زویه ماته خوب نه رازي

ما وویل سورت اخلاص ووایه او سترګي پټې کړه بیا وګوره چې څنګه درله خوب درزي

په همدې خبري سره مو خدای پاماني وکړه تلیفون مې قطي کړو او ویده شوم

سحر چې پاسیدم د کورنۍ نه مې اجازه واخیسته چې ځم وظیفي ته مور مې وویل نن هم پاتي شه چې سم خه شي بیا سبا لاړ شه هلته به تاته داسي خوراک څوک تیار کړي

ما ویل نه موري لاړ شم ملګري به مې هم کورونو ته په روخصتي ځي ماته به په طمعه وي

اجازه مې واخیسته او لاړم وظیفي ته

هلته چې ورسیدم نو ملګري مې ټول شول پښتنه یې راته وکړه او وي ویل

دفتر نه ځواب راغلي که تاسو کې څوک کابل ته ځان بدلوي هلته یو کس ته ضرورت دي

ما ژر وویل زه غواړم ځان تبدیل کم

ټول حیران شول چې ستا کور خو دلته دي هلته ولي ځان بدلوي

ما ویل بس غواړم کابل کې د وظیفي سره څه نوري زده کړي هم وکم نو ځکه ځان پدلوم

دفتر ته مې زنګ ووهو ورته مې وویل کابل کې کوم کس ته ضرورت دي زه غواړم چې ځان تبدیل کم خو که کیدای شي په فلانکي ځای دفتر کې راته دنده راکړي

هغوي هم راسره ومنله ویل یې مونږ تاته خبر درکو منتظر اوسه

ماته به نازنین هر وخت ویل چې کار دي څنګه که ولي نه رازي

ما به ورته ویل دغه دوه ورځې صبر وکړه چې دفتر راته احوال راکړي نو بیا درته وایم

بل اخیر دفتر نه زنګ راغي چې سباته دي امده ګي ونیسه او لاړ شه کابل ته

ما ورته وویل اول به نن لاړ شم کور ته چې خپل وسایل واخلم سباه به حرکت وکړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته مې د ملګرو نه رخصت او خ ای پامني واخیسته او کورته لاړم

کور کې مې مور ته وویل چې زما وظیفه کابل ته تبدیله شوه سبا ځم کابل ته

مور خو مې وویل بلکل وظیفه مه کوه کور کې کینه کابل ته مه زه مور مې او کورنۍ مې رازي کړه سباه مې خپلې جامي او ضروري شیان مې واخیستل او سیده مخ په کابل مې حرکت وکړو

ما نازنین ته د ورتک نه وو ویلي هغې لا هم پوښتنه کوله چې دلته د راتک کار دي څنګه شو

کابل ته ورسیدم هغه ورځ مې دفتر کې تیره کړه دشپې مې نازنین ته میسج وکړو سلام ګراني څنګه یې او سبا پوهنتون ته ځې کنه اوس هم ناروغه یې

ویل یې ډیري ورځې وشوي سبا ته ځم دشپې تر ناوخته مو خبري وکړي او بیا مو خدای یاماني وکړه

د نازنین پوهنتو او زمونږ دفتر سره نږدي وو

سهار په وخت پاسیدم ځان مې جوړ که او د پوهنتو په لور مې حرکت وکړو

پوهنتو ته لا د محصلینو راتک نه وو شروع شوي زه مخکې نه لاړم چې هسي نه نازنین رانه بي دیدنه پوهنتون ته دننه شي

د پوهنتون سره د یو دوکان ډډي ته ولاړ وم چې د محصلینو راتک شروع شو

ما هره محصله د نظر د سکین نه تیروله چې دي وخت کې مې لري نه نازنین په سترګو ښکاره شوه د خپلو همزولو په مینځ کې داسي ښکاریده لکه په ستورو کې چې سپوږمي روانه وي

ساړه هم وو چپتري یې د سیني سره کلکې نیولي وي

ما ورته میسج وکړو سلام ګراني نن خو داسي ښایسته ښکاري لکه هوره کاش دي چپترو په حای زه واي او داسي کلک دي په غیږه کې نیوالي وي

میسج مې ورته وکه هغې دستي موبایل ته وکتل میسج یې خلاص کړو وي لوستو په ځای ودریده ګرده تاوه شوه ټول ماحول یې له نظره تیر کړه ما ورته شا اړولي وه چې ومي نه پیژني

چې کتل مې زنګ یې ووهو اوکي مې که سلام فرازه ته چیرته یې ژر ووایه کنه اوس به راباندې څه چل وشي

ما ورته وویل هم ستا شاوخوا کې یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل یې ووایه کنه اوس چغې وهم

ما وویل دغې دکان خواته وګوره

چې وي کتل منډه یې کړه

زه ژر د دوکان بغل ته شوم چې چاته ښکاره نه شم

دا په منډه کې راغله او زمانه یې کلکه غاړه تاوه کړه او په دواړو مخ یې ښکل کړم

ما هم ترینه لاسونه تاو کړل غیږه کې مې ونیوله چې کتل مې له سترګو یې اوښکي رواني شوي

ما یې اوښکي پاکي کړي لیوني ژاړې ولې

ویل یې فرازه پریږده چې خه وژاړم دا د خوشالي اوښکي دي

دي وخت کې مې چې کتل یوه بله جلۍ راغله غږ یې وکړو نازنې

نازنین منډه کړه راغله او زما د غاړي نه یې غبرګ لاسونه تاو کړل زه یې په دواړو مخو ښکل کړم او کلک یې له غیږي سره ونیولم

ویل یې شکر چې بیا مې ژوندې او روغ ولیدلې خدایه شکر چې فراز دي یوځل بیا زما په غیږه کې راکړو

ما هم ترینه لاسونه تاوکړل او ښکل مې کړه

راته یې ویل ته کله راغلې یې فرازه

ما ویل پرون غرمه

ویل یې ولي دي نو بیا ماته نه ویل چې زه راغلې یم څوک داسي کوي زه ټوله شپه څومره خفه ومه

ما ویل د هغه انګریزانو خبره سرفرایز مې درکو ځکه مې ونه ویل

ویل یې نن چې هسي پوهنتون ته نږدي شوم نو د خوشالي احساس مې کاوو او ستا د غیږي بوي راباندې لږیده

په همدې خبرو کې وو چې یوه ډیره ښایسته جلۍ راغله زمونږ ټول مجلس یې په یو غږ سره ختم کړو

دا جلۍ زرغونه نومیده د نازنین د ماما لور وه د نازنین سره په پوهنتون کې محصله وه

ما ژر نازنین له ځانه جدا کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه راغله اول یې سلام وکړو او بیا یې نازنین ته وویل

نازنین دا هلک څوک دي؟

نازنین ورته وویل زرغوني اوس چې دي ولیدو درته وایم خو ګوره چې څوک خبر درنه نه شي

دا فراز نومیږي اصل کې د ننګرهار دي او زه ورسره مینه لرم زرغوني وویل نازنین ته پوهیږې چې ته څه وایې که کور کې دربانديې څوک خبر شول نو وبه دي وژني ته خو لیونۍ شوې نه یې دا ته په کومه لاره سر شوی

نازنین وویل هو زه لیوني شوې یم او هغه هم د فراز د مینې مړه مې دي کړې زه یې په کیسه کې نه یم خو ته چاته مه وایه

ما ورله وویل زرغوني مونږ د یو بل سره مینه لرو ما د نازنین لپاره خپل ولایت کور کلي پریښود دلته راغلم زه غواړم نازنین خپله کړم ترسو جې د کور خلک یې پوهیږي له هغې مخکي زه ورپسې مرکه لیږم

نازنین وویل فرازه دا کار امکان نه لري مونږ په پردو خلکو کې خپلولي نه کړي نه یې کو مه خپل ژوند تباه کوه او مه د نازنین ته په دې هرڅه خبر نه یې لاړ شه بیرته دې خپل کور کلي ته وګرزه

ما وویل زرغوني ولي زه انسان نه یم کوم کمې دي راکې یا مینه کفر ده چې مونږ دواړه یې کوو

زرغوني وویل نه فرازه ستا کې د هیڅ کمي نشته او نه مینه کفر ده خو دا زمونږ رواج دي

زرغوني نازنین ته وویل رازه چې درس شروع کیږي زو

نازنین په تلو کې راته لاس راکو او وې ویل فرازه خه دې کړې چې راغلې یې بیا لیدل او خبري کوو هغوي روان شول او مخه خه مو سره وکړه

زه هم خپل دفتر ته لاړم او پخپل کار کې مصروف شوم

یو وخت یولس بجې وې چې نازنین پرله پسې اته میسجي کړې وې ما بغیر د میسج له جوابه هغې ته دستي زنګ ووهو

نازنین موبایل اوکي کړو او د اوښي غوندې وغړمبیده

فرازه دا په تا څه شوي ته ولي زما میسج ته په وخت ځواب نه راکوي ته وګوره څو میسجونه مې کړې

د زرغونې په مخکې دې زما پوزه پرې کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورله وویل ډیره ښښنه غواړم کار کې دومره مصروف وم چې هیڅ مي موبایل ته پام نه دي شوي

نازنین وویل همدا اوس حرکت وکړه مونږ د فلانکی هوټل مخي ته ولاړ یو ژر راشه

ما هم حرکت وکړو لاړم هغوي دواړه د هوټل مخي ته ولاړ وو سلام مې وکړو ویل یې مخکي شه

زه مخکي هغوي راپسي هوټل ته دننه شولو

په هوټل کې کیناستو ما نازنین او زرغوني ته وویل تاسو څه خوري

هغوي وویل ته څه خوري ما ویل زه قورمه او پلو

دوي هم وویل چې مونږ هم همدا خورو

ما هوټلي ته وویل یو ټبل خوراکه قورمه او پلو راوړه او یو خوراک سابه راوړه خو د سبو مالگه کمه وي

ډوډۍ راوړه ما زرغوني ته وویل

زه او ته به یو ځای کینو دا پلو او قورمه به وخورو او نازنین به دا سابه وخوري ځکه ددي فشار جیگیږي دیته نه پلو خه دي نه قورمه

ما سابه د نازنین مخي ته وړاندې کړل

هغه په غوصه شوه فرازه ته په ما رشخند وهي

ما وویل نه تا اوس ناروغې تیره کړي د صحت خیال دي ساته دا پلو او قورمه همیشه وي خو صحت همیشه نه وي

ما زرغونې ته وویل ته بسم الله کړه که دا سابه خوري ودي خوري کنه یخني به ورته وغواړم

نازنین ویل هیڅ هم نه خورم تاسو یې وخوري چې ماړه شي

ما ویل سمه ده چې کورته لاړي هلته به یې وخوري

ما او زرغوني ډوډۍ خوړل شروع کړه

کله کله به مې د نازنین له قصده زرغونې ته قورمه یا غوښه مخته کړه چې ها دا وخوره دا ډیر خوند کوي نو په نازنین به ډیر بد لږیدله د سترگو لاندې به یې مونږ ته کتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه هم شرمیده زړور خوراک یې نه شو کولي نو ما به ورته ویل

ښه زړور خوراک کوه بیل یې هسې هم نازنین ورکوي ځان موړ که خپل د کور سوچ ورته وکړه

نازنین به غبر کو خاوري به زه بیل ورکم زهر مو شه څنگه په څلورو لگیا هستي

ما به بیا زرغونې ته قورمه مخ ته کړه او نازنین به د غوصې نه تکه سره شوه

ډوډۍ مو وخوړه ما ورله وویل نازنین ما او زرغونه به لاړ شو ته نور دا بیل ورکه

هغې وویل والکه ستاسو پلاران هم په ما بیا ورکړي ما څه خاوري خوړلي

ما او زرغونې ورپوري وخاندل هغه نوره هم غوصه شوه او پاسیده

رازه زرغونې چې ځو

ما زرغونې ته اشاره وکړه او بیا مې ورته وویل زرغونې نازنین ته به ټیکسي ونیسو دابه کورته ولیږو چې ناروغه ده زه او ته به لاړ شو قرغې ته

زرغونه په خندا شوه او د سر په تاید یې ماته ځواب راکړو

نازنین وویل ته ورسره لاړه شه مور او پلار ته دي وایم چې دا دغسې هلک سره قرغې ته په چکر لاړه

ما ناونین د لاسه ونیوله ورته مې وویل لیونۍ ته په ټوکو هم نه پوهیږي ته کینه تاته جوس غواړم

نازنین وویل تاسو دواړه یې وخوري چې ماړه شي

ما ویل ښه تا بیا زه د څه لپاره دلته غوښتلم چې اوس غوصه هم یې او خبري هم نه کوي

نازنین وویل ما بد کړي چې ته مې غوشتي یې ټول فکر دي راته خراب کړو

ما ویل زه سمه ده اوس خبره خو وکه څه خبره وه

نازنین روانه شوه مونږ هم ورپسې شولو د هوټل بیل مې ورکړو د هوټله ووتلو زرغونې وویل

فرازه نن تاسره ډوډۍ خوړلو راته ډیر خوند راکو ددي هرڅه نه مننه

ما ویل تاته به خوراک خوند درکړي وي خو زما له ستوني نه تیریده

ویل یې ولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ويل ځکه چې نازنين ته خه نه وو او بل ماسره د هوټل د بيل سوچ وو

دريواړو وخاندل

نازنين وويل فرازه تاخو راسره چل اوکړو خو خير زه به دي هم خوښه شم

ټيکسي راغله هغوي خداى پاماني وکړه او لاړل زه هم دفتر ته روان شوم په لاره کې وم چې موبايل ته مې زنګ راغې

ټيکسي راغله، هغوي خداى پاماني وکړه او لاړل. زه هم دفتر ته روان شوم. په لاره کې وم چې موبايل ته مې زنګ راغی. نمبر نا اشنا و. اوکې مې کړ. د هغې له خوا نه غږ راغی: "سلام فرازه."

ما چې غږ واورېد، زرغونه وه. "وعليکم سلام!" مې ورته وويل. "څنګه يې، زرغنې؟ الله دې خير کړي، په نازنين خو به څه نه وي شوي؟"

زرغونې وويل: "نه، په هغې هيڅ بلا نه ده لګېدلې. د دې لپاره مې درته زنګ وواهه چې مننه وکړم د نن غرمې ډوډۍ او قدردانۍ له امله."

ما وويل: "بيا بيا يې مه راته يادوه، زړه مې خفه کېږي. تاوان مې شوی."

په خوا کې يې نازنين وخندل. موبايل يې ترې کش کړ او وې ويل: "اورې فرازه؟"

ما وويل: "هو، اورم. څه، کوڼ خو نه يم." دواړو وخندل.

نازنين وويل: "د تاوان خبرې مه کوه. بيا به مې د ماما لور پيغورونه راکوي."

ما وويل: "دي کې د پيغور څه خبره ده، خو رښتيا وايم. په تاوان ان فرعون هم خفه کېده، زه خو لا شکر دی مسلمان يم."

هغوی بيا وخندل. نازنين وويل: "سمه ده، مونږ کور ته نږدې يو، بيا وروسته به خبرې وکړو."

ما وويل: "سمه ده، خو دا شمېره د چا ده؟"

نازنين وويل: "دا د ټيکسي د ډرايور ده."

ما وويل: "سمه ده، زه به هم نور دې ډرايور ته زنګ وهم او خبرې به کوم."

زرغونې ژر غږ کړ: "دا دروغ وايي، دا زما شمېره ده."

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین وویل: "پام کوه، نور دې شمیري ته زنګ ونه وهي، که نه زرغونه به په غم ککړه شي!"

ما وویل: "سمه ده، ټوکه مې وکړه." په همدې سره مو اړیکه پرې کړه.

سیده دفتر ته لاړم، پاتې کارونه مې خلاص کړل. مازیګر شو، جامې مې بدلې کړې او ورو ورو پول خشتي خواته روان شوم. هلته مې یوه دوه پولاني وخوړله، او د هغې ځای نه په چکر چکر روان شوم عبدالحق څلور لارې خواته. مازیګرى و، ډېره ښکلې هوا چلېده، او د خلکو ګڼې ګوڼې ډېرې وې. ډېر محصلین له پوهنتونونو کورونو ته روان وو. ددې هر څه لیدلو راته یو خوند راکول.

د څلور لارې په منځ کې کیناستم او د موټرو ننداره مې کوله چې نازنین مېسج وکړو: "سلام فرازه، څنګه یې؟ او چیرته یې؟"

ما ورته وویل: "عبدالحق څلور لارې کې."

هغې وخندل: "هلته څه کوې؟"

ما ورته ولیکل: "موټري شمارم."

هغې بیا مېسج وکړ: "سبا جمعه ده، زه پغمان ته چکر ته ځم، ته هم راشه."

ما وویل: "سمه ده، خو زه به څه کوم؟ تا سره به دې فامیل وي."

هغې وویل: "خیر دی، د لرې نه خو به دې وګورم."

ما وویل: "د لرې نه مې ولې ګورې؟ غواړم چې له نږدې دې وګورم."

هغې وویل: "هغه څنګه؟"

ما وویل: "زرغونه له ځانه سره که، بیا تا او زرغونه دې له فامیلیو څخه اجازه واخلي ، چې موږ چکر ووهو. په دې بهانه به سره ووینو."

هغې وخندل: "دا څه خورې چې دومره هوښیار یې؟"

ما وویل: "پلو او قورمه."

چې کتل مې نازنین زنګ یې ووهو

د موټرو ګڼه ګوڼه ډېره وه ورو ورو میکرویان کښنه په سرک روان شوم موبایل مې اوکې کو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین سلام وکړو او شروع یې وکړه

فرازه زه په تا هوټل کې غوصه شوم ستا او د زرغونې یوځای ډوډۍ غوراک راته سخت زور راکو نه مې شو زغملي د هغې ښښه راته وکړه خو اوس چې سوچ کوم ستا دي کار زه تاته نوره هم نږدي کړم او ستا مینه مې زړه کې نوره هم زیاته شوه

ته پوهیږي فرازه له هماغې وخته چې راغلي یو کور ته نو زرغونې راته ستا صفتونه شروع کړي او ستا دا کار او ستا د جرت ستاینه کوي

ما وخاندل او ورته مې وویل خه دا تاسو یادولم په پرینجو مو زما سته ویستله

نازنین وخاندل نو ته څه فکر کوي چې مور دي یادولي

دواړو وخاندل

ما وویل نازنین هغه صحنه ما لپاره ډیره سخته وه ما په ژوند کې د کومي جلۍ سره خوراک نه دي کړي خو دا هرڅه مې ستا لپاره وکړل چې سبا درله زما کومه نیمگړتیا ونه وایي او خوشاله اوسي

نازنین ددي هرڅه مننه وکړه

په دي وخت کې د دروازي د ټک ټک اواز شو نازنین وویل فرازه خبري مه کوه او بیا یې غږ که څوک یې رازه

د زرغونې خبري مې واوریدي راغله نازنین ته یې ویل لکه د فراز سره دي خبري کولي هغې وویل نه ارام مې کولو

ما غږ وکړو نه زرغونې ماسره یې خبري کولي

زرغونې نازنین ته وویل دي بالخت لاندې نه د غږ اواز رازي

نازنین وویل هو هما د غم زوي دي خوله یې نه بندیږي ما ورته وویل چې خبري مه کوه خو چاته وایي

زرغونې وخاندل ویل یې خه زه به لاړه شم

نازنین موبایل واخیست او زرغونې ته یې وویل چې اوس راغلي یې نو کینه

ما پري غږ وکړو نه لاړه شه بیا دا خبري نه شي کولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونې ترینه موبایل واخیست سلام یې وکړو او بیا یې وویل فرازه دا خه کار نه کوي نازنین دي مونږ نه جدا کړي یو ساعت هم مونږ سره نه کینې دا ده او کوټه ده او ته یې لک لک خو یې زمونږ خواته هم لږه

ما ورته وویل ټوله تاسو سره ده اوجدً خو روخ زما سره ده

وي خاندل او وي ویل نو تش کال بوت به څه کړو چې نه مونږ سره کینې نه خبري کوي

ما ورته وویل زرغونې سبا د نازنین سره ته هم پغمان ته راشه زما او د نازنین ریباري وکړه

زرغونې وخاندل او وي ویل زما څه کار دي هسي ولي زه په غم ځان ککړ کم نه رازم

ما وویل خیر دي زما په خاطر که ته رانه شي نو زه د نازنین سره دیدن او لیدل نه شم کولي ستا د لاري مونږ کولي شو یو بل وگورو

زرغونې ومنل ویل یې سمه ده دا مرگ به ستاسو د دواړو لپاره په ځان قبول کم

ما وویل ته وگوره ته څومره ښه یې او نازنین دي راته څومره غیبت وکړو

نازنین موبایل واخیست فرازه ما کله غیب کړي دا دروغ ولي وایي

ما وخاندل ورته مې ویل ما ځکه دا خبره وکړه چې تا ځان ورک کړي وو غلې ناسته وي یو خو ته سمه د مرچو بار یې دستي غوصه کیږي

زرغونې وخاندل نازنین وویل خود غوصه کیږم اوس رانه په زوره زرغونه خفه کوي

ما ویل زرغونه پوهیږي چې زه ټوکي کوم او تا زوروم

هغې ویل سمه ده بس که نور خه وایه سبا به ته رازي

ما ویل ته به مې غواړي او زه به نه درزم خو چې زرغونه درنه پاتي نه شي

زرغونې اواز وکړو سمه ده درځم غم مه کوه

ما وویل سمه ده اوس به زه هم ورو ورو روان شم دفتر په لور ماښام نږدي دي چې ځان ورسوم

په همدې خبره مې خدای پاماني واخیسته خو په تلو کې زرغونې غږ کړو دفتر کې څه کوي شپې ته راشه د لیلا خواته دي

نازنین ورته په ارامه غږ وویل غلي شه بیشرمې په چا مو وژني

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوره مې اړیکه قطع کړه او دفتر ته روان شوم شپه شوه تر ډیره ما او نازنین یو بل سره میسجونه وکړل

یو وخت مې کتل زرغونې میسج وکړو لیکلي وو سلام فرازه نازنین لګه تنګه که

ما ولیکل څنګه

ویل یې ورته ولیکه چې ستا ابي جامي په غاړه دي او د کوټي په دغه ځای کې پرته یې زه د اشداري لاندې ولاړ یم تا ګورم

ما نازنین ته همداسي ولیکل

زرغونه ژر له خپل ځایه پورته شوه اشداري کې یې وکتل میسج یې راته وکړو ته چیرته یې

زرغونې د میسج د لاري ټول معلومات راکړل

ما وویل اشداري کې مه ګوره زه تا ګورم چې اشداره دي خلاصه کړه

جلی یو دم زنګ ووهو

فرازه ته دروغ وایې که رښتیا چیرته یې

اوس مې لکه په کورنی وژني

زرغونې بیا راته معلومات راکړل

ما ورته وویل کله دروازي ته زي او کله اشداري ته غلي پخپل ځای کینه زه لاړم

جلی حیرانه شوه فرازه ستا دي زما پسر قسم وي وو‌ایه ته چیرته یې کنه اوس له کوټي نه اوزم

ما ویل دادي لاړم په دروازه ووتم

زرغونې خر وخاندل

جلی نوره هم حیرانه شوه

ما ویل نه یم راغلې زرغوني راته وویل چې دا تنګه که ارامه شه

جلی یو اوږده سا واخیسته وي ویل څوک داسي ټوکي کوي اوس به مې سا وتلي وه

ما ویل سمه ده اوس ویده شه ناوخته دي سبا به ګورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای پاماني مو وکړه

سهار مې جامې بدلې کړي چاى مې اوڅښلو نهه بجې وي چې نازنين ميسج وکو مونږ روان شولو

ما ورته جواب ورکو سمه ده ما هم ځان تيار کړي درځم

د ښار نه موټر کې کيناسم او روان شوم

قصر پغمان ته مې ځان ورسولو نازنين څو ميسجونه راته وکړل چې څنګه دي ناوخته کړو

کله چې اورسيدم نو ميسج مې ورته وکړو چې زه ورسيدم په فلانکې ځاى کې ولاړ يم

چې کتل مې نازنين او زرغونه دوړه راغلل

زرغونې وويل تاسو مو خپلې خبري وکړي زه به شاو خوا ځارم چې څوک رانه شي هغه لاړه زه او نازنين يې يوازي پريښودو

زرغونه لاړه پټه کښيناسته، څارنه يې کوله چې څوک رانه شي ما او نازنين ونه ګوري.*

نازنين راغله، کلکه غاړه يې راکړه او ويې ويل: "د غم زويه، هيڅ موقعه نه پيدا کيده چې تا غيږه کې ونيسم."

ما ورته وويل: "دا څه کوې، نازنين، زرغونه مو ګوري، پرېږده."

ويل يې: "ودې ګوري، زه نوره د دنيا په کيسه کې نه يمه. که مرګ وي يا ژوند، نو تاسره به وي."

ما له ځانه جلا کړه، د لاسه مې ونيوله او يو بغل ته کښيناستو، خبرې مو شروع کړې.

ما ترېنه د زرغونې په اړه پوښتنه وکړه.

ويل يې: "دا مې د ماما لور ده. کور يې کلي کې دى، دلته زموږ سره ژوند کوي د پوهنتون په خاطر."

ما وويل: " ولې ستاسو په ولايت کې پوهنتون نشته؟"

نازنين وويل: "شته، خو سم پوهنتونونه نشته. بل، دلته مې ملګري هم ده."

ما وويل: "پلار او ورونه دې څه کار کوي؟"

ويل يې: "دوه ورڼه مې په امريکا کې دي، يو کوچنى ورور مې دلته دى. پلار مې مخکې ډګروال و، اوس تقاعد شوى او کور کې ناست وي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونږ پنځه خويندې يو، دوه واده شوې دي، او دوه له ما نه وړې دي، هغوي مکتب وايي او زه پوهنتون."

ما وويل: "ولې خپل ولايت کې ژوند نه کوئ؟"

ويل يې: "پلار مې له ډېر پخوا دلته کابل ته راغلی، زموږ پيدايښت دلته شوی. ترونه او ماماګان مې ټول په خپل کلي کې ژوند کوي."

ما وويل: "نازنين، زرغونې چې د پوهنتون مخکې کومې خبرې کولې، چې مونږ پردو خلکو کې خپلولي نه کوو، دا رښتيا دي؟"

نازنين وويل: "هو، دا رښتيا دي. خو زما پلار يو روشنفکره سړی دی، هغه دغو خبرو پسې نه ګرځي. دا زاړې خبرې دي."

ما وويل: "کور مو کوم ځای کې دی؟"

هغې د کور مکمل ادرس راکړ.

ما وويل: "که دې خوښه وي، زه به خپل مشران په جرګه در ولېږم، چې پلار دې څه وايي."

نازنين وويل: "صبر وکړه، دا مې د پوهنتون اخيري کال دی. پوهنتون نه فارغه شم، بيا به دا خبرې وکړو."

ما وويل: "نه ته خپل پوهنتون سر ته ورسوه، خو يو ځل به دې پلار وګوړو چې څه وايي. که يې ښه وکړه، نو کوژده به وکړو او واده به د فراغت نه وروسته وکړو."

په دې وخت کې زرغونې ميسج وکړ، چې "د کورنۍ غړي دېخوا در روان دي."

نازنين ژر پاڅېده، ماته يې وويل: "په ځان پام کوه"، او روانه شوه.

ما هم په قصر پغمان کې يو څو عکسونو د کيمري والا باندې واخيستل او روان شوم.

دفتر ته راغلم، کور ته مې زنګ وواهه، د کورنۍ پوښتنه مې وکړه. مور مې وويل: "زويه، کله راځې؟"

ما وويل: "وګورم نو، چې کله راغلم. دغسې خطرناکې لارې دي، ژر تک راتک ښه نه دی." مور مې هم ومنله.

بيا مې خور تليفون واخيست. ويل يې: "وروره، چې راتلې، د کابل نه ځان سره روټ او کلچې راوړه."

ما وويل: "انجونې کالي غواړې، بنګړي غواړې، ته دا شيان."

ويل يې: "نه، وروره، ته چې څه يادوې، دا دلته هم شته. او ما چې څه ياد کړي، دا مې د ادي لپاره غوښتي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "سمه ده، خوري، چې راتلم، راوړم يې."

اړیکه مې پرې کړه.

یو ساعت وروسته، نازنین مېسج وکړ: "سلام، فرازه، مونږ هم حرکت وکړ، راځو کور ته."

ما وویل: "ولې؟ تا خو ویل چې مونږ تر ناوخته پاتې کېږو."

ویل يې: "د پلار مې څه کار پیدا شو، ویل يې چې ځو کور ته."

ما وویل: "په خیر سره راشئ."

شپه شوه. اته بجې د یو نا اشنا نمبر نه زنګ راغی. وکې مې که، سلام مې وکړ.

هغې راته وویل: "وعلیکم سلام. ته فراز يې؟"

ما وویل: "هو، زه فراز یم. تاسو څوک یاست؟"

ویل يې: "زه د نازنین پلار خبرې کوم."

ما وویل: "سلام، کاکا، څنګه یاست؟"

ویل يې: "ښه یم، بچیه، غواړم تا له نږدې وګورم او خبرې درسره وکړم."

ما وویل: "په سترګو، کاکا. چیرته او څه وخت؟"

ویل يې: "اوس خو ناوخته دی، سبا نهه بجې زمونږ کور ته راتلې شې؟"

ما وویل: "که غواړې اوس درځم. کور مو چیرته دی؟"

کور خو يې راته نازنین مخکې ویلي و، خو ځان مې نانګاره کړ.

ادرس يې راکړ. ویل يې: "زه به ستا په طمعه یم."

ما وویل: "سمه ده، کاکا، حتماً درځم."

خدای پاماني مې وکړه او موبایل مې بند کړ.

ما دستي نازنین ته میسج وکړ، چې ورته ووایم څه خبره ده چې پلار دې زنګ وهلی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو نازنین ځواب رانکړ.

سودا مې شوه. زرغونې ته مې میسج وکړ، هغې هم ځواب رانکړ.

په همدې سوچونو کې اوختم رااوختم. لس بجې شوې، چې کتل مې نازنین مېسج وکړ.

ما دستي زنګ وواهه.

ما وویل: "هلو، نازنین، غږ مې اورې؟"

نازنین په قراره او غلي غږ وویل: "هو، اورم، څنګه یې؟"

ما ورته د پلار یې ټوله کیسه تیره کړه، چې زه سبا درځم ستاسو کور ته.

ویل یې: "هو، پلار مې زه او ته دواړه لیدلي وو چې هلته ناست وو. اوله کې مې انکار وکړ، خو نه یې منله. بیا مې ټوله کیسه ورته وکړه او ستا نمبر یې رانه واخیست."

خو بیا یې وویل: "ته مه راځه."

ما وویل: "ولې نه راځم؟ څه خبره ده؟"

ویل یې: "بس، مه راځه."

ما وویل: "نازنین، مونږ کوم جرم نه دی کړی. مینه کوو. که درنه شم، تاته به وایي چې ودي کتل، پټ شو او رانغی. زه درځم که هر څنګه وي."

نازنین وویل: "زه ډارېږم چې کوم څه ونه شي."

ما وویل: "نازنین، چې تراوسه څه نه دي شوي، اوس به هم نه کېږي. بل، ما ستا د پلار خبرې واورېدې، هغه داسې کوم څه نه کوي. کنه، ما ورته وویل چې اوس درځم، خو پلار دې وویل چې سبا راشه."

نازنین وویل: "فرازه، اوس په ځان هم ډارېږم چې دا شپه به څنګه تېرېږي."

ما وویل: "مه ډارېږه. دروازه بنده کړه او زرغونه ځان سره څملوه."

ویل یې: "سمه ده، خو ډېره ډارېږم."

ما وویل: "هیڅ خبره نشته، کلیمه ووایه او ویده شه. دا ستا وهم دی."

(c) ketabton.com: The Digital Library

اړیکه مې پرې کړه، خو هیڅ خوب نه راتله.

زرغونې مېسج وکړ. هغې هم ټوله خبره راته وکړه.

ما وویل: "زرغونې، بیداره اوسه او په نازنین پام کوه. زه سبا درځم او د نازنین پلار سره خبرې کوم."

زرغونې هم راته د نه راتلو مشوره راکړه، خو ما هغه پوهه کړه او خدای پامانې مې ورسره وکړه.

ویده شوم، او سهار چې پاڅېدم، چای مې وڅښه. کشر ورور ته مې زنګ وواهه، ورته مې وویل: "یو دوه کسان واخله او په رنجر کې راشه، چیرته ځم، کار مې دی."

ورور مې وویل: "که څه لانجه دې کړې وي، چې رنجر د سرتېرو نه ډک راوړم؟"

ما وویل: "نه، دوه کسه بس دي. لانجه مې نه ده کړې، صرف د یو چا لیدلو ته ځم."

ورور مې وویل: "سمه ده، زه درغلم."

ما هم ځان تیار کړ. اته نیمې بجې وې، چې ورور مې راغی.

ورسره د رنجر په مخکې سیټ کې کېناستم، او د نازنین د کور مخې ته لاړو.

ما د نازنین پلار ته زنګ وواهه، چې "زه بیرون د دروازې مخې ته ولاړ یم."

هغه راووت، مونږ ټولو سره ستړي مشي وکړه، او بیا یې د حجرې ته د تللو بلنه راکړه.

ورور مې وویل: "مونږ به همدلته ودرېږو."

خو د نازنین پلار کلک شو.

ورور مې یو عسکر په رنجر کې پرېښودو، او مونږ درېواړه لاړو حجري ته.

هلته یې د چایو او شربت د راوړلو وویل. چای او شربت راغلل، هغه مو وڅښل. بیا د نازنین پلار وویل: "که ستاسو اجازه وي، زه د فراز سره یو څو خبرې وکړم."

ورور مې وویل: "دا سرتېری به بیرون لاړ شي، زه به پاتې شم."

ما وویل: "نه، وروره، ته هم لاړ شه."

نازنین پلار وویل: "دا دی ورور دی؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "هو، دا مې کشر ورور دی، په وزارت دفاع کې قومندان دی."

ویل یې: "سمه ده، دا دی هم پاتې شي."

عسکر ووت. د نازنین پلار خبرې شروع کړې:

"فرازه، بچیه، ته ډېر غیرتي او پښتون ځوان یې. د اخلاقو نه معلومیږي چې د ډېرې ښه کورنۍ نه یې. ښه ځواني لرې، خو بچیه، زما د لور نه لاس واخله. زاري درته کوم، زما دې سپینو ږکو ته وګوره. په پښو درته پرېوزم، ما مه شرموه. زه قام لرم، قبیله لرم، توربور لرم. د الله روی وکړه، د دې کارونو نه تېر شه."

په دې سره یې له سترګو اوښکې راغلې.

زما په سر کې یو کړس شو، لکه چې په مرمۍ ولګېږم. د زړه نه مې د درد یوه څړیکه پورته شوه.

په یو لاس مې خپل زړه کلک ونیوه. یوه شیبه غلی او خاموش وم. زړه مې لږ ښه شو. ما وویل: "کاکا، زه به ټوله کیسه تر نن شپې پورې درته وکړم، او بیا به له تاسو نه لاړ شم."

ما هغه ته د زما او د نازنین د اولې ورځې نه نیولې تر نن شپې پورې ټوله کیسه وکړه، چې دا هر څه یو تصادف سره پیښ شول، او زمونږ مینه وشوه.

په دې خبرو سره مې ورور وپاڅېد. له سترګو یې اوښکې روانې شوې.

وویل کاکا : "د دې له خوا زه ښښنه غواړم."

بیا یې ماته وویل: "وروره، ته زما نه مشر یې، هیڅ نه شم ویلی. خو دومره درته وایم چې کور کې خپلو خویندو ته نظر وکړه، او بیا داسې کارونه کوه. ما په تا ډېر حساب کاوه، مګر تا نن یو سپینږیری پلار وژړاوه. تا یو سپینږیری دومره مجبور کړ، چې د خپل عزت په خاطر ستا پښو ته ټیټ شو. ما هېڅ فکر نه کاوه، ان ذهن ته مې هم نه راتلل، چې زه به داسې حال له تا ګورم."

همداسې د کوټې نه ووت، او رنجر یې چالان کړ، او لاړ.

ما ورته وویل: "ډګروال صاحب، که غواړې، زه به خپل مشران درولېږم. که مو زه خوښ نه یم، نو صرف د یو زنګ وهلو اجازه راکړه، چې زه له نازنین سره د ټول عمر لپاره خدای پاماني وکړم. ما وبښه."

هغه وویل: "بچیه، ودرېږه. مه ځه، زما خبره لا خلاصه نه ده."

زه بیرته تاو شوم. ما وویل: "وایه، ډګروال صاحب."

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وویل: "بچیه، خبره د خوښې نه ده. ښایسته ځوان یې، او نازنین درسره مینه هم لري. زه د قام او دستور له رواج نه هم درته تېرېدم، خو خبره داسې ده چې ما نازنین په ماشومتوب کې د هغې تره زوی ته ورکړې. دا چې پوهنتون خلاص کړي، کوژده یې کوو."

زما په زړه کې د درد بله څړیکه راغله. کېناستم، زړه مې کلک ونیولو. اوبه مې وڅښلې، او ورته مې وویل:

"کاکا، قسم دی که له دې هر څه خبر وم. او نه نازنین دا خبره راته کړې وه. ماته نور اجازه راکړه. زه درسره وعده کوم چې زه به له نازنین نه د خپل ژوند په بیه لرې لاړ شم. بیا به نه ما وګوري او نه به مې غږ واوري."

همداسې شرمنده له کوره ووتم.

په ټوله لاره مې ژړل، او سلګۍ مې وهلې، چې: "نازنین، تا ولې ماسره داسې وکړل؟ تا مانه ولې دومره لویه خبره پټه کړه؟ تا ولې زما د زړه سره دومره لوبې وکړې؟"

لاړم دفتر ته. خپلې جامې مې واخیستې. همکارانو ته مې وویل: "زه نور نه راځم."

استعفاء مې هم ونه لیکله. له دفتره ووتلم. نیغ لاړم تر هډې، په موټر کې کېناستم او حرکت مې وکړ.

چې کتل مې، د نازنین زنګ راغې.

هډه کې موټر کې کیناستم. له سترګو مې اوښکې همداسې روانې وې. موټر حرکت وکړ. په همدې وخت کې د نازنین زنګ راغی. د موبایل په سکرین مې چې د نازنین نوم ولیدو، په زړه کې مې سلګۍ شوې. خواکې ناست نفر راته وویل، "وروره، خیر خو به وي؟ څه بده پیښه شوې؟"

ما وویل، "هو، بده پیښه شوې." نور مې څه ونه ویل.

د نازنین اړیکه مې پرې کړه. نمبر مې تور لیست کې واچاوه. ډېره سخته وه، هغه څوک چې به مې په موبایل ځارلو، شپې به مې په خبرو سبا کولې، نن مې د هغې نمبر تور لیست کې واچو چې بیا اړیکه ونه نیسي. کتل مې، پیغام یې رالیږلی و. پرته له لوستلو مې پیغام هم تور لیست ته واچو. ژړا مې نه دریدله.

یو وخت سروبي ته ورسیدو. ډریور ته مې وویل، "استاده، یو دوکان ته ودریږه، لږې اوبه اخلم." موټر ودرید، ټولې سوارلۍ کوزې شوې. زه سیند غاړې ته ښکته شوم، مخ او لاس ته مې اوبه واچولې، راغلم دوکان ته، اوبه مې واخیستې او حرکت مو وکړ.

کتل مې، زرغونې پیغام رالیږلی و: "سلام فرازه، ښه یې او چیرته یې؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ځواب ورکړ: "زرغونې، تا او نازنین ماسره ښه ونه کړل. تاسو زما د زړه سره لوبې وکړې. الله دې تاسې ته سزا درکړي. نازنین ته ووایه چې نور به نه د فراز شکل ویني او نه به یې غږ اوري."

زرغونې راته وویل، "فرازه، څه خبره شوې ده چې ته داسې وایې؟"

ما ځواب ورکړ، "زرغونې، اوس خبرې نه شم کولی. وروسته به درته وایم."

نور مې هغې ته ځواب ورنه کړ. تر جلال آباده مې له سترګو اوښکې روانې وې. مازیګر کلی ته ورسیدم. کور ته لاړم، ټول رانه تاو شول او ستړي مه شي یې راته وکړه. زه لاړم، کوټه کې پریوتلم.

کتل مې، مور مې راغله، وې ویل، "فرازه زویه، څه خبره ده چې داسې بې وخته پریوتی یې؟"

ما وویل، "هیڅ، ستړی یم، ما یوازې پرېږده."

مور مې لاړه، زه بیا سلګو ونیولم، ښه مې زړه تش کړ.

کتل مې، خور مې راغله، وې ویل، "وروره، اوبه درته تیارې کم. ولامبه، سا او صورت به دې په ځای شي

زه پاسیدم او غوصه شوم ما ونه ویل چې ما په ارامه پرېږدي فکر مې ګډوډ وو خو رمي ونیوله او یو څلور خپیږي مې په مخ وخله هغه کیناسته په ژړا شوه

لاس نه مې ونیوله پورته مې کړه غاړه مې ترینه تاوه کړه سلګو ونیولم خه ډیر مې وژړل

خور مې راته وویل وروره څه شوي څه خبره ده ماته ووایه

ما وویل خوري ما وبښه چې په تا مې ګوزار وکړو هیڅ نه دیي شوي

خور مې وویل نه وروره څه خبره ضرور شوي ته خو ما کله په داسي حالت کې نه یې لیدلي ووایه خیر دي کنه اوس ادي ته غږ کوم

ما وویل هیڅ نشته یوځل مې وویل کنه نوره غلې شه

دي وخت کې مې په زړه درد راغې کیناستم ما ویل هله اوبه راوړه

چې کتل مې مور مې هم راغله اوبه یې راکړي ویل یې

فرازه څه خبره ده دا خور دي ولي داسي ورخطا ده او تاسو ولي ژړلي

ما مې مور نه غاړه تاوه کړه چې موري زړه مې درد کوي هیڅ نه پوهیږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې غيږه کې کلک ونيولم ويل يې څه خبره ده ووايه

زما بيا ماغذه خرابه شول او له کوره ووتم

لاړم لري وياله وه هلته کيناستم او په ژړا شوم چې وه خدايه دا دي په څه عذاب ککړ کړم ما داسي کومه کناه کړي وه چې تا ماته دومره سخته سزا راکړه

تا ولي زه د نازنين په مينه کې داسي گير کړم

هغه يې رښتيا ويلي

چې خدای رسول چاته په قهر شي

نصيب يې خوار شي په ورکړي مين شينه

نازنين تا ماته له اوله دا خبره ولي نه کوله

بل خوا زرغونې زنگونه او ميسجونه کول چې يوځل خبري وکړه نازنين خه نه ده مونږ په شفخانه کې يو

زنگ يې راغې ما همداسي ژړل وکې مې که هغې چې زما غږ واوريدو نو زرغونه هم په ژړا شوه

ما ويل زرغونې که هغې رانه دا خبره پټه کړي وه نو تا خوبه ويلي وو تا راته ولي نه ويل چې نازنين کوژده شوي يايي بل چاته ورکړي اخير ولي نازنين ولي يا الله ماته مرگ راکې نه يم خوشاله په دي ژوند

نور په ځان پوه شوي نه يم

يو وخت چې مې کتل په صحت عامه کې ومه ټوله کورنۍ مې سر ته ولاړه وه

ما ويل څه وخت دي په ما څه شوي

کشر ورور مې هم له کابله راغلې وو ويل يې ته پرون بي هوشه شوي وي صحت عامي ته مو راوړي يې

ما جيب ته لاس که چې تليفون مې وگورم په جيب کې مه نه وو زه پاسيدم چې روان شم خو د تلو توان راکي نه وو ومې ويل زما تليفون راکي

ورور مې وويل هغه کور کې پاتي دي

بيا مې د پاسيدو اراده وکړه ورور مې وويل ته اوس له کومانه راوتلي يې تاته د ارام ضرورت دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وويل اوس خه يم زو کور ته او په دي سره مې د کورته تلو ضد وکړو

ډاکترانو وويل اوس له خطري نه بهر دي خو خفګان ورله خه نه دي تاسو کولي شي دا کور ته يو سي

حکت مو وکړو کورته راغلو د راتک سره مې خور ته وويل زما موبايل راوړه خور مې موبايل راوړو دوه سوه زنګونه او ميسجونه د څو نمبرو نه راغلې وو

خور مې وويل وروره د زرغونې په نوم يوي جلۍ درته ټوله شپه او ورځ زنګونه وهل ستا پوښتنه يې کوله او ويل يې چې نازنين اوس خه ده

خو ډير يې ژړل وروره دا څوک ده او ولې يې تاته ژړل او نازنين څوک ده او څه ناروغه وه

مامې خور طرفه ته په غوسه سترګې واړول هغه پوهه شوه او غلي شوه

دي وخت کې د زرغونې زنګ بيا راغې

ما غوښتل چې له کوره بهر خبري وکړم خو چا اجازه رانکړه ما وويل خير ما يوازي پريږدي هغوي لاړل ما د زرغونې موبايل اوکي کړه سلام يې واچو

اوس څنګه يې فرازه

ما ويل خه يم اوس له شفخاني نه راغلو

خا ډاکترانو څه وويل

ما ويل خبر نه يم خو ورور مې ويل کوماته تللي وي

ويل يې د نازنين پوښتنه نه کوي

زما زړه بيا راډک شو په ژړا شوم ويل مې شکر چې خه شوي

خبري ورسره کوي

زرغوني غلې شه نوره ولي غواړي چې تکليف کې شم اوس خو د هغې نوم په اوريدو مې زړه ټوټه ټوټه کيږي که غږ يې واورم مړ به شم زه به هغه هيڅ کله هم ونه ښښم هغې زما په زړه لوبي وکړي

دا دی ستاسو متن مې اصلاح کړی دی:

ما وويل، "څه وخت دی؟ په ما څه شوي؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشر ورور مې چې له کابله راغلی و، وویل، "ته پرون بې هوشه شوې وې، صحت عامه ته مو راوړې وې."

ما جیب ته لاس کړ چې تلیفون مې وګورم، خو په جیب کې مې نه و. پاڅېدم چې روان شم، خو د تلو توان راکې نه و. ومې ویل، "زما تلیفون راکړئ."

ورور مې وویل، "هغه کور کې پاتې دی."

بیا مې د پاڅېدو اراده وکړه، ورور مې وویل، "ته اوس له کوما نه راوتلی یې، تاته د آرام ضرورت دی."

ما وویل، "اوس ښه یم، ځم کور ته." په دې سره مې د کور ته تلو ضد وکړ.

ډاکټرانو وویل، "اوس له خطري نه بهر دی، خو خفګان ورته ښه نه دی. تاسو کولی شئ دا کور ته یوسئ."

حرکت مو وکړ او کور ته راغلو. د راتګ سره مې خور ته وویل، "زما موبایل راوړه!" خور مې موبایل راوړو. دوه سوه زنګونه او پیغامونه د څو نمبرو څخه راغلي وو.

خور مې وویل، "وروره، د زرغونې په نوم یوې جلۍ ټوله شپه او ورځ زنګونه وهل. ستا پوښتنه یې کوله او ویل یې چې نازنین اوس ښه ده. خو ډېره یې ژړل، وروره. دا څوک ده او ولې یې تاته ژړل؟ نازنین څوک ده او څه ناروغه وه؟"

ما خپلې خور ته په غوسه سترګې واړولې. هغه پوه شوه او غلې شوه.

په دې وخت کې د زرغونې زنګ بیا راغی. ما غوښتل چې له کوره بهر خبرې وکړم، خو چا اجازه رانکړه. ما وویل، "خیر، ما یوازې پرېږدئ." هغوي لاړل، ما د زرغونې موبایل ته اوکې کړه. زرغونې سلام واچو.

"اوس څنګه یې، فرازه؟"

ما وویل، "ښه یم، اوس له شفاخانې راغلم."

ډاکټرانو څه وویل؟"

ما وویل، "خبر نه یم، خو ورور مې ویل چې کوما ته تللی وې."

زرغونې وویل، "د نازنین پوښتنه نه کوې؟"

زما زړه بیا راډک شو، په ژړا شوم، ومې ویل، "شکر چې ښه شوې."

زرغونې وویل، "خبرې ورسره وکړه!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وويل، "زرغونې، غلې شه، نوره ولې غواړې چې تکلیف مې راکړې؟ اوس خو د هغې نوم په اورېدو مې زړه ټوټه ټوټه کېږي. که غږ یې واورم، مړ به شم. زه به هغه هیڅکله هم ونه ښنم. هغې زما په زړه لوبې وکړې،

"فرازه، د نازنین پلار هم غواړي چې ته د نازنین سره لږ څه موده خبرې جاري وساتې، کنه هغه به مړه شي. د هغې درمل او ډاکتران اوس یوازې ته یې."

ما وویل، "پرېږده چې مړه شي! نه غواړم نور د هغې غږ واورم."

زرغونې وویل، "فراز، نور به اړیکه پرې کوم، خو په نازنین پام کوه."

تلیفون مې پرې بند کړ.

بل خوا نازنین ته د تره زوی له امریکا زنګ وهلی و. هغه د نازنین د ناروغۍ نه خبر شوی و. نازنین ورته ویلي وو، "سباون، یوه خبره، یو سوال درته کوم. منې یې؟"

سباون ویلي وو، "هو، هره خبره دې منم."

نازنین د قسم نه تېر کړی و او بیا یې ورته ویلي وو، "سباون، که غواړې چې زه ژوندۍ پاتې شم، نو ته د دې رشتې نه تېر شه، کومه چې زما او ستا ده. په تا کې هېڅ نیمګړتیا نشته، ښایسته یې، د کاکا زوی یې، تعلیم یافته یې، ډاکتر یې، خو زه..."

سباون وویل، "ته څه؟ ته څه غواړې؟"

نازنین وویل، "زه له یو بل چا سره مینه لرم، په هغه مینه شوې یم. نن چې مې کوم حالت دی، دا هم د هغه د لاسه دی. خیر دی، زما خبره ومنه او د دې رشتې نه تېر شه."

سباون وویل، "نازنین، چې تا راته حقیقت وویل، نو زه هم درته حقیقت وایم. زه هم په یوې جلۍ مېین شوی یم، دلته له ماسره ډاکتره ده، خو ستا په خاطر ما ورته څه نه دي ویلي."

نازنین وویل، "سباون، ته دې خپل فامیل پوه کړه او د دې رشتې نه تېر شه. له هماغې جلۍ سره واده وکړه، زما په خاطر. ته به په ما څه بوخت شې چې وجود مې تاسره وي او زړه مې د بل سره."

سباون خپله هم مجبور و، د خپلې مینې په خاطر. او همدا موقع یې لټوله. نازنین هم مجبور کړه چې د دې رشتې نه انکار وکړي. سباون ورته وویل، "تر ماښامه وخت راکه. زه به درته جواب درکوم. اول له مور او پلار سره خبرې کوم، بیا درته وایم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه هر ساعت وروسته ماته زنګ وهلو. هغه نازنین ته ویل، "فراز زما نمبر او پیغامونه بند کړي دي، ته ورسره خبرې کوه، پوښتنه یې کوه."

یو میسج یې وکو چې دا ټپه یې لیکلي وه

ستا به زما نه ګلیه کیږي

زه د رواج په زولنو تړي یمه

ما چې زرغونې ته وویل، "د هغه نوم راته مه اخله"، نو ما د هغې ژړا واورېده، ځکه زرغونه د نازنین په څنګ کې ناسته وه.

د زرغوني نه مې چې خبري بس کړل، پاسیدم د کوټې ووتم. مور مې وویل:

"زویه، لري لاړ نه شي چې تاته ګرزیدل خه نه دي."

ما ویل:

"سمه ده، موري، هیڅ چیرته نه ځم، د کور مخي پټو کې کینم."

بهر ووتلم. د پټي په پوله کیناستم. مازیګري وو. طبعیت خپل رنګونه ټولو. آسمان د زرد او نارنج رنګونو په رنګین پرده پوښل شوی و، چې د لمر وروستۍ شعاعوې د غره په سرونو کې لګیدلي او هر څه ته یې یوه نرمه روښانتیا ورکوله. د مرغانو او مرغیو اوازونه وو، ډلې ډلې، جوړه جوړه په هوا کې روان وو او خپلو کورونو ته یې د تګ تیاري نیوله. د باد نرمې څپې د ونو ترمنځ تېرېدې، چې د طبیعت د زړه دهڑکن ته ورته وې.

ټولې فضا د شرایطو په رنګینو رنګونو کې د ارامتیا او خوشالۍ احساس ورکاوه. د ورځې د وروستیو شېبو هوا د یادونو او احساساتو د سفر لاره پرانستله، او ما ته یې د نازنین یادونه بېرته را تازه یا fresh کړه،

په دې وخت کې مې کتل زما څلور کلیوال ملګري راغلل. سترې مشي مو وکړه، هغوی هم کیناستل. وصال راته وویل:

"فرازه، خبر شوی یې چې ناروغ شوی وې؟ الله دې خیر کړي، وروره! دا څه پېښه وه؟ د شپې مور مې کور کې راته وویل چې په تا څه چل شوی او شفاخانه ته یې وړی وي."

"ډېر ناوخته وو، کنه درته راتلم."

شېرعلي وویل، "هو والله، موږ چې ماښام کور ته راغلو، خو کور کې دې ورنه نه وو چې پوښتنه مو کړې وای."

(c) ketabton.com: The Digital Library

قدوس وويل، "اوس دې حالات څنګه دي؟"

ما له ټولو نه مننه وکړه، ورته مې وويل: "شکر دی، اوس ښه يم. بس داسې راباندې يو چکر راغی، نور نه پوهېږم چې څه شوي وو."

په دې وخت کې عباس، چې زموږ د محفلونو مالګه به مو ورته ويل، او الله تعالی ورته ډېر خوږ غږ ورکړی و، ټپه يې پورته کړه:

په ژوندانه به خوار و زار وي

تل به په غم کې را ايسار وي

بس ګيله من به له خپل يار وي

که څوک روغ زړګی په کار وي

زما دې واوري، يارانه دې نه کوي نه."

دې ټپې ډېر خوند وکړ. ما او ملګرو ورته وويل: "ادامه ورکړه!"

هغه بيا ټپه شروع کړه:

که مې ژړا که واويلا ده

تا ته مې تل په خوله دعا ده

دا ليونۍ برخه زما ده

تا په ما کړې څه بلا ده

په مخ مې غبرګې اوښکې څې، خوله درکومه."

په دې ټپه سره مې يو ځل بيا نازنين مخې ته ودرېده، او د هغې يادونه مې د زړه په تل کې بيا ژوندۍ شوه.

قدوس بيا ټپه شروع کړه:

"ورځ به ماښام شي، بيا به شپه شي

شپه به له کاله پرې اوړده شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته به گرانه گذاره شي

جانان چې ځي، په مخ دې ښه شي

زړه يې زما په زلفو بند دی، رابه شينه."

ما پرې غبر وکړ: "ملګرو، نور دا ټيپ بندې کړئ."

وصال وويل: "فرازه، خير خو به وي؟ ولې نن ټپو ته بې چورته يې؟ ستا خو داسې بنداونه ډېر خوښ وو، نن څنګه خفه يې؟"

ما وويل: "خير دی، بس نن مې زړه يو څه خفه دي

تر ناوخته د پټي په پوله ناست وو. ماښام اذانونه پيل شول. ما ملګرو ته وويل، "راځئ، ماښام ماسره لاړ شي."

هغوی وويل، "نه، کورونو ته ځو. که کولای شې، د شپې د غفور کاکا حجرې ته راشه. ګپ به هم ولګو او ساعت به دې تېر شي."

ما وويل، "سمه ده. که کور کې يې اجازه راکړه، درځم." په همدې سره مو خدای پاماني وکړه او روان شوم کور ته.

کله چې کور ته لاړم، نو پوه شوم چې زما کشر ورور زما ټول حال مشر ورور، مور او کورنۍ ته ويلي و. ورته ويلي يې و چې: "د هلک زړه مات شوی، ګذاره ورسره کوئ، چې په ځان څه ونه کړي."

د شپې ډوډۍ مو وخوړه. مشر ورور مې راپسې غوسه شو، ويې ويل:

"سپيه رزيله! تا کابل ته ځان د دې لپاره بدلوه چې هلته داسې دله توبونه وکړې؟ دومره پخپل سر شوی يې چې اوس دا کارونه کوې؟ مور ته دې ولې دروغ وويل؟"

همدې خبرو سره راولاړ شو چې راپسې راشي. کشر ورور مې مخې ته ودريد او ويې ويل:

لالا، کېنه. هر څه چې وو، هغه وشول. اوس يې غلی پرېږده. دا هم پښېمانه دی."

مشر ورور مې بېرته کيناست. مور ته مې وويل: "سبا لاړه شه، د جبار کاکا لور ورته وغواړه، چې دا ټولې ستونزې پای ته ورسي او هر څه يې هېر شي."

ما وويل، "نه وروره! زه ښځه نه کوم. غواړم خارج ته لاړ شم. روپۍ راسره شته، نور مې دا وطن په سترګو ښه نه ښکاري."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور مې بیا په دې خبره غوسه شو او پاڅېد. ویې ویل: "ته دومره پخپل سر شوی یې چې خارج ته ځې؟ ها! ته صبر شه چې دا پښې درباندې ماتې کړم، چې د کور د دروازي نه هم بهر تللي ونه شي!"

کشر ورور مې بیا هغه کښېنولو او ویې ویل: "لالا، خیر دی. ته څه مه وایه. مورې به خبرې وکړو."

مور مې وویل: "زویه، که دې خوښه وي، د جبار خان لور به درته وغواړم. ښکلې جلۍ ده، کاریګره او سواداره هم ده."

ما وویل: "مور جانې! خبره د ښایست او بدرنګۍ نه ده، نه د سواد او کاریګرۍ. ما په خپل حال پرېږدئ. زما زړه سوري دی. زه اوس دې کارونو ته جوړ نه یم. تاسو کښېنئ، خپلې خبرې وکړئ. زه ځم، ارام کوم."

همداسې پاڅېدم او خپلې کوټې ته لاړم. چې کتل مې، زرغونې اووه یا اته پیغامونه رالېږلي وو:

"سلام فرازه! څنګه یې؟ ناروغې دې څنګه ده؟ نازنین اوس ښه شوې ده، خو تش بوت ترې جوړ شوی. که خبرې هم کوي، نو یوازې تا یادوي."

بلخوا، سباون ماښام خپلې مور ته زنګ وهلی و. هغې ته یې ویلي و: "مورې، دلته زما سره یوه ډاکتره جلۍ ده. مورې دواړه یو بل سره مینه لرو. هغه په وطن کې د هرات ولایت نه ده. تاسو یې کور ته په جرګه لاړ شئ."

مور یې حیرانه شوې وه او ورته ویلې یې و: "زویه، مورې خو ستا د تره لور ستا لپاره په نوم کړې ده د ماشومتوب نه. ته څنګه داسې کار کوې؟"

سباون ورته ځواب ورکړې وو: "مورې، هغې ته زه د خور په شان فکر کوم. مورې دواړه یوځای لوی شوي یو. هغه ماته د د ناحیدې خور په څیر ښکاري. زه څنګه د هغې سره واده وکړم؟"

وروسته یې له پلار سره خبرې کړې وې. پلار یې ورته ویلې و: "زویه، مورې به ستا تره ته دا خبره څنګه وکړو چې سباون نه غواړي د هغه لور سره واده وکړي؟"

سباون ورته ډاډ ورکړ: "پلاره، ته بې غمه اوسه. کاکا مې زه پوهومه. هغه به په دې خبره زمورې نه خفه نه شي."

بیا یې خپل کاکا ته زنګ وهلی و او ټوله کیسه یې ورته کړې وه. د نازنین پلار د خپلې لور په زوریدو او فراز ته په مینه کې د رسیدلو له امله خوشاله شوی و. هغه له دې خبرې ډاډه و چې نازنین یې د خپل زړه ملګری موندلی دی.

بیا یې نازنین ته زنګ وهلی و، ویې ویل: "اوس ځان خپلې مینې ته ورسوه او خپل یې کړه. زما له خوا ازاده یې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په موبایل کې روپۍ نه وې. نو د ورور له موبایل نه مې زرغونې ته زنگ وواهه، ورته مې وویل: "کورنۍ مې غواړي ماته ښځه وکړي، خو دا وطن نور زما لپاره اور دی. غواړم زه خارج ته ولاړ شم. دلته نور نشم پاتې کېدای."

زرغونې په اندېښنه کې وویل: "په خارج ته تگ سره به ستا غمونه ختم شي؟ نازنین به دې له ذهنه ووځي؟ داسې مه کوه! که لاړې، نازنین به مړه شي!"

ما نور د زرغونې خبرو ته غوږ نه شو نیولی او اړیکه مې پرې کړه.

یو ملگري مې چې د ویزو په دفتر کې کار کاوه، ورته مې وویل: "سبا سهار راځم، ماته د جرمني ویزه په هر قیمت وي، ووهه." د هغه سره مې خبرې ختمې کړې، خپل موبایل مې بند کړ، او ویده شوم.

سهار مې خور راغله، راته یې وویل: "وروره، پاڅه چې لمونځ درنه قضا نه شي."

زه هم پاڅېدم، لمونځ مې وکړ، او لاړم. مور مې خپل لمونځ ختم کړی و او دعا یې کوله. مخې ته یې په مسله یا جاینماز کېناستم او ورته مې وویل: "په دې دعا باندې ما دم کړه." هغې دعا پای ته ورسوله. بیا مې خپلې خور ته وویل: "خورې، لږې اوبه راته کیده چې جامې بدلې کړم." او بیا مې د مور په غېږ کې سر کښېښود.

مور مې په ویښتانو کې گوتې وهل او راته یې وویل: "زویه، نور دا خفگان دي ختم که، ټوله شپه مې ستا د خفگان له امله خوب نه دی کړی. تاسره چې څه وشول، دا به په تقدیر کې لیکل شوي وو. ته اوس د تقدیر سره جگړه کوې؟"

ما ورته وویل: "موري، زه دېته خفه نه یم چې نازنین ولې زما په نصیب کې نه شوه. خفه دېته یم چې نازنین ولې دومره لویه خبره مانه پټه کړې وه."

په دې سره مې له سترگو اوښکې روانې شوې. "موري، هغې به له لومړۍ ورځې څخه راته ویلې وای چې زه د بل چا په نوم یم، ولې یې راسره داسې وکړل؟"

مور مې غمجنې سترگې راته واړولې او ویې ویل: "زویه، ته داسې فکر کوې چې هغه به خوشاله وي؟"

ما وویل: "نه موري، هغه هم زما په څېر په روغتونونو گرځي او ناروغه ده."

مور مې وویل: "ښه نو، که هغه ستا له غمه په داسې حال ده، نو ولې یې ملامتوې؟"

ما په ژړغوني غږ وویل: "موري، ملامته په دې ده چې ولې یې زما او خپل ځان سره داسې وکړل؟ زما علاج اوس یوازې مرگ دی، موري. زه پوهېږم چې د دې درد علاج نشته."

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې له ژړا نه په ډک غږ وويل: "مړه دې ستا دښمنان شي، زويه، بيا داسې خبرې مه کوه. دومره زور نه لرم چې ستا غم وګورم."

ما په آه سره وويل: "موري، که څه راباندې وشول، ښښنه راته وکړه. که ته مې ونه ښښې، خدای به مې هم ونه ښښي."

مور مې په خوله نرم ګوزار راکړ او ويې ويل: "بنده کړه خوله دې، دا څه کم‌عقلي خبرې دي چې کوې؟"

په همدې وخت کې مې خور غږ وکړ: "وروره، اوبه او جامې دې په تشناب کې دي، لاړ شه."

زه پاڅېدم، جامې مې بدلې کړې او کور ته مې وکتل. خور مې له سره ښکل کړ او ومې ويل: "مننه، زما ګوډۍ، چې اوبه دې راته تيارې کړې."

بېرته راغلم، مور ته مې وويل: "موري، وګوره، زه څنګه ښکاري؟"

مور مې وويل: "ماشاءالله، سم شهزاده ښکاري."

ما ورته په ټوکه وويل: "نه يې منم، تر هغو چې د سر نه مې ښکل نه کړې."

سر مې ښکته کړ، مور مې ښکل کړم، او دواړو لاسونو يې زما په سر باندې کش کړل. يوه شيبه په کور کې وم، بيا ووتلم، پرته له دې چې څه و وايم. د ښار په موټر کې کېناستم او مستقيم د خپل ملګري خواته لاړم.

ملګري ته مې وويل: "رئيسه، زما ويزه څنګه شوه؟"

هغې مخکې نه خبره کړې وه، پاسپورټ مې وراکړ او ويزه يې پرې وهله. له هغې ځايه مې حرکت وکړ، لنډه دا چې نن مې د تک ټول کارونه خلاص کړل. اوس يوازې پرواز ته انتظار وم.

شپه شوه، نهه بجې وې، سوج مې وکړ. ته يوه ځل تليفون وګوره او کور ته خبر ورکه چې زه د ملګرو سره يم.

تليفون چې مې چالان کړ، د دومره ډېر ميسجونه راغلي وو. زرغونې تر اويا ميسجونه کړي وو. زه د ميسجونو لوستلو ته شروع شوم.

کله چې تر غرمې زما درک نه وو شوي، نو زرغونې مې ورور نمبر ته زنګ وهلی و چې "فراز چيرته دی او تليفون يې ولې بند دی؟"

زما کشر ورور ته زما ټول ملګري معلوم وو، ټولو ته يې زنګونه وهلې او د خپلوانو نه يې معلومات کړې، خو هېچا ورته معلومات نه وو ورکړي. بيا يې زما هغې ويزه والا ملګرې ته زنګ وهلی، هغې ورته ټوله کيسه کړې وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ویزه یې وهلې او نن شپه دوه بجې یې پرواز دی. نو ورور مې د تیاره میدان په دروازه کې د ماښام نه ناست زه یې څارلم چې منې مې کړي.

بلخوا، چې ما د زرغونې میسجونه وکتل نو راته معلومه شوه چې ټول خبر شوي دي زما په اړه. زرغونې لیکلي وو:

"سلام فرازه، ته چیرته یې؟

فراز، زیری درکوم، په زیری کې به څه راکوي؟

فراز، ولې ځواب نه راکوې؟

فراز، د نازنین حالت بیا نازک دی، د ډیر تشویش نه لېونی کېږي.

فراز، دا ته څه کوې؟ الله او رسول ته وګوره، داسې کار مه کوه.

فراز، نازنین ستا شوه، هغه زیری دا وو، هغه د تره زوی ازاده کړه.

سلام فرازه، نازنین یم، نور بس! که نور مې د هجرا په اورونو سیځه.

زه ستا د یو غږ اورېدو ته ژوندې یم، داسې مه کوه، خیر دی، اوس خو هر څه ښه شول.

فراز، که تر شپې دې جواب رانکړم نو خبر به شي چې زه مړه شوې یم، نور د دې هر څه زغم نه لرم.

فراز، که غواړې، پلار به مې خپله درسره خبرې وکړي. هغه خبره ختمه شوه، ما ستا لپاره دومره قرباني ورکړې، او ته مې یوازې پرېږدې؟"

چې کتل مې د زرغونې زنګ راغی، ما دا میسجونه لوستل او ورته مې ژړل. زنګ مې وکې که چې یوه چغه مې واورېده. "فراز، د خدای لپاره راشه، کنه زړه مې نور چوي!" دا چغه د نازنینې وه چې په ژړا او سلګو کې یې راته کړه.

بیا یې وویل: "فرازه، په زړه مې څه کیږي، مړه کیږم." په دې وخت کې یې پلار موبایل واخیست او له کوټې نه ووت. راته یې وویل: "فراز، بچیه، ته همدا اوس حرکت وکړه او مونږ کره راشه، کنه دا ځل نازنین نه بچ کیږي، زما د سپینو ډکو خاطر وکړه."

ما ورته وویل: "کاکا، نازنین ته موبایل ورکه." هغې موبایل نازنین ته ورکړ. ما ورته غږ وکړ: "نازنین، زما غږ اورې؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نازنين زړه سلګو دومره ستړی کړي وو چې نور يې غږ نه شو کولي راته. ما بيا وويل: "نازنين، ګوره، زه دغه دي روان يم ستا خواته، خو ته اول ماسره خبري وکړه، کنه زما حالات هم خرابيږي."

نازنين، قربان دې شم، يو غږ راته وکړه، او په دې سره په ژړا شوم. نازنين زما غږونه اوريېد، په ډېره تکليف يې وويل: "ته راځې؟"

ما وويل: "هو، دستي رسيږم، خير دی، ته ځان بيداره کړه، که داسې مه کوه. هو، موبايل بند نه کړې، خبري کوه، دغه دی حرکت مې وکړو."

پاسيدم روان شوم، ټيکسي مې ونيوله. نازنين سره مې خبرې کولې. ما ويل: "نازنين، ډوډۍ دې خوړلې؟" ويلې يې: "هو."

زرغونې غږ وکړ: "نه، هغې نه ده خوړلې، د سهار نه اوږي ده." ما وويل: "نازنين، خه راوړم، ما هم نه ده خوړلې، بولاني راوړم." هغې راته څه نه ويل. زرغونې غږ کړه: "بيراني راوړه، ددې ډير خوښيږي."

ما ډريور ته وويل: "موټر يو هوټل ته تاو کړه." هوټل کې مې بيراني ډوډۍ او يو څه نور واخيستل، او روان شولو. د نازنين غږ ورو ورو خه کيده.

لنډه دا چې کور ته نږدې شوم. ما زرغونې ته وويل: "موبايل کاکا ته ورکه." موبايل يې د نازنين پلار ته ورکه. ما ورته وويل: "کاکا، که بده يې نه منې، زه درزم، ما نازنين او زرغونه يوازی پريږدي، تاسو دې کوټې نه اوزی."

هغې وويل: "سمه ده، بچيه، پخير راشه."

کور ته يې ورسيدم، ما موبايل کې وويل: "دروازه خلاصه کړه." دروازه يې خلاصه کړه. د نازنين پلار وويل: "هغه کوټې کې ده." زه لاړم کوټې ته، ننوتم او دروازه مې پوري کړه. نازنين چې زه وليدم، منډه يې کړه او په غاړه مې پريوته. دومره يې زما په سينې وژړل چې زما ګريوان د هغې په اوښکو لوند شو. ما هرڅومره ورته ويل چې بس، بس کړه، خو اخير يې راباندې ګوزارونه شروع کړل: "تا ماسره ولې داسې وکړل؟ ته چيرته ځې او ما پريږدې؟"

زرغونه پاسيده، ما ترې لاس تاو کړ. د سر نه مې ښکل کړه او ورته مې وويل: "ليونې، زه هيڅ چيرته نه ځم او نه تا يوازې پريږدم، وګوره، درته مخکې ولاړ يم."

نازنين خه ځان په ژړا ستړي کړ،

ارامه مې کړه. غلې شوه. ځای ته مې يوړه، سر يې زما په زنګون کېښودو او اوښکې يې روانې وې. ما ورته وويل: "نور بس کړه، ليونې، او پاسې، ډوډۍ مې راوړې، دا وخورو، اوږي شوي يم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما هم اوښکې روانې وې، خو ځان مې کلک کړی و.

نازنین ته مې وویل: "اوس به دې پلار راشي، شرم دې."

ویل یې: "نه، پاسم رادي شي. نه شم کېنیستلی، زړه مې درد کوي."

کوټه کې ارامه شوه. د نازنین مور او دواړه خورګان راغلې. "ستړي مه شي!" یې وکړه. زه غلی، د نازنین له خوا پاسیدم. نازنین کلک ونیولم، "چیرته مه ځه، کېنه."

بیرته کېنیستم. موبایل ته مې فکر شو. کتل مې، ورور مې راته څو زنګونه وهلي وو. ما نازنین ته وویل: "دې ورور ته مې جواب ورکم، سودا به یې وي."

ویل یې: "همدې ځای نه زنګ ووهه."

زرغونې راته وویل: "هغه ستا په خاطر د ماښام نه د تیاره میدان په دروازه کې ولاړ دی."

ما ژر زنګ ووهو. "هلو، وروره، ته چیرته یې؟"

ما وویل: "وروره، زه نازنین دي کره یم ته لاړ شه، خپلې وظیفې ته."

ورور مې حیرانه شو. ویل یې: "زه د ماښام نه دلته ولاړ یم چې تا هیسار کم لاړ نه شي."

ما وویل: "وروره، نورې خبرې بیا کوو، زه هم درزم. ناوخته ستا خواته

ته کور ته زنګ ووهه چې د مورجاني به سودا وي. نوره مې اړیکه پرې کړه او راغلم د نازنین سره، ته ودریدم."

ما زرغونې ته وویل: "زرغونې، هغه ډوډۍ واچوه، زه اوږي شوي یم، او نازنین به هم اوږي وي، چې وخورو."

نازنین مې کېنوله، او د نازنین مور ته مې وویل: "مورجاني، که ستا اجازه وي، زه به نازنین ته په خپلو لاسونو د چایو سره ډوډۍ ورکم، ځکه دې ته ورجي ښې نه دي."

ټولو وخاندل.

نازنین وویل: "قسم دی، که یو کپ ډوډۍ د چایو سره وخورم."

ما وویل: "نازنین، اوږي کیږه، مه دا ورجي، هر وخت پیدا کیږي، خو ستا صحت نه پیدا کیږي. ته به د چایو سره ډوډۍ خوري."

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډه دا چې زرغونې ډوډۍ تیاره کړه، دسترخوان یې هوار کړو. نازنین مې ښکته کړه، ما وویل: "د لاسونو لپاره اوبه راوړې."

نازنین وویل: "زما لاسونه مې پاک دي."

ما وویل: "خاورې پاک دي، د سهار نه په ژړا یې او پوزه پرې کشوې، ورشه، لاسونه دې ومینځه."

بیا ټولو وخاندل، خو نازنین ضد وکړ او کیناسته.

مونږ دواړه په ډوډۍ خوړلو شروع وکړ، زرغونه مې هم کینوله. نازنین وویل: "ګوره، زرغونې ته بیا هغسې صتونه ونکړې چې ډوډۍ خوره دا وخوره هغه وخوره ، کنه زه پاسم." ما او زرغونې ورپورې وخاندل

نازنین د ډوډۍ خوړلو په دوران کې راته وکتل، او بیا په ژړا شوه او په غاړه مې پریوته: "خه، ته ما پرېږدې، او زې، زما دې حالاتو ته هم نه ګورې! فرازه، تا ماسره ولې دا څو ورځې داسې وکړل؟ هېڅ دې په ما زړه درد نه کو، هېڅ دې نه ویل چې دا به مړه شي."

ما ورته وویل: "نازنین، زه هیڅ چیرته نه ځم، دا وګوره، درسره ناست یم، او چې څه مې کول، هغه مجبورې وه، موږ سره هغه وخت دا کار مناسب نه و."

بیا مې ورته وویل: "هله نازنین، ما او تا په خبرو شو، او زرغونې هرڅه خلاص کړل."

یو ځل یې وخاندل: "تاسره د خیتې غم دی، د غم زویه."

ډوډۍ مو وخوړه، نازنین لاړه، مخ او لاس یې پرې مینځله، د سر ویښتان یې جوړ کړل، ټکرې یې سم کړم.

کیناسته د خبرو شور شو یو بل سره مو خبرې کولې د نازنین پلار هم راغې او کیناستو خبرې مو شروع کړې ماته یې د خپل ورارہ کیسه وکړه چې دغسې کار یې وکړو

ما ورته وویل کاکا جانه زه هیڅ په دې اړه ویل نه غواړم که یې ووایم تاسو به وایې چې دا په دې کار خوشاله دې خو نه

څه چې وشو په هغې کې زه هیڅ ګنهګار نه یم زه هیڅ خبر نه وم پاتې شوه د ورارہ مسله دې

هغه د هغې حق دې دا ډېر غلط کار دې چې څوک لور خور په ماشومتوب کې د چا په نامه کوې یا خپل ځوی ته یو څوک په نامه کوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د هري پيغلي او ځوان حق دي چې د خپل ژوند ملګري پخپله وټاکي په دي کار کې باید والدين مداخله او خپله خوښه ونکړي

تر ناوخته ناست وو د نازنين مور خورګاني او زرغونه د نازنين سره په خبرو مصروف وو ما چاى وڅښلو د نازنين پلار ته مې وويل

کاکا جانه زه به اوس لاړ شم شپه هم ناوخته شوي او ورور به مې هم په طمعه وي

نازنين پاسيده پلار ته يې وويل دا پري نږدي چې لاړ شي همدلته يې پاتي که

ما ويل نه نازنين ځم ورور به مې په طمعه وي

ويل يې زه د هرڅه نه خبره يم چې تا ويزه او ټيکټ اخستي او نن شپه دوه بجي زي خارج ته

د نازنين پلار وويل زويه داسي کار ونکړي لاړ نه شي زه به دي ورور ته زنګ ووهم چې فراز مونږ هسار که

ما ويل نه کاکا نه پاتي کيږم ځم

نازنين زه هيڅ چيرته نه ځم سهار بيا رازم ګورم دي

نازنين وويل نه فرازه ته نه رازي بيا

هيڅ چيرته نه شي تللي

که بيا هم نه حساريږي نو پاسپورد او اسناد دي ماته راکړه بيا لاړ شه

نازنين ټينګار کاوه چې پاتې شم. ما غوښتل په يوه چل ځان خلاص او لاړ شم، نو نازنين ته مې وويل: "زما ټول اسناد او وسايل په هوټل کې دي، زه هيڅ ځای ته نه ځم." خو نازنين زما خبرې هېڅ نه منلې. ما بيا د نازنين پلار ته وويل: "کاکا جانه، غواړم له تا سره يوازې خبرې وکړم."

زه او د نازنين پلار له نورو جلا شوو، او ما ورته وويل: "کاکا جانه، ما ټکټ اخيستی، نن شپه دوه بجې مې پرواز دی. زه نه شم کولی چې پاتې شم، غواړم لاړ شم."

د نازنين پلار راته وويل: "زويه، که دې مخکې موبايل نه وای اوکي کړی، نو په الله يقين وکړه چې موږ فکر کاوه نازنين به نن شپه ژوندۍ پاتې نه شي. ستا په راتګ او ليدو حالات يې بيرته سم شول. زويه، که ته بيا ولاړ شې، نو نازنين به مړه شي. زه نازنين په داسې حالت کې نه شم ليدلی. ته پوهېږې چې کله مې وراره انکار وکړ، ما ځومره د نازنين د خوښۍ لپاره هڅه وکړه. زويه، ته هر څه پرېږده، د هر څه تاوان به زه درکوم. نور خلک د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک لېار په خواست پسې زي، خو زه خپله لور لېاره تاته په مرکه درځم. خو خير دی، ته پاتې شه او له خپل کار نه تېر شه."

ما چې د نازنين د پلار خبرې واورېدې، زړه مې ډېر زيات درد وکړ. ورته مې وويل: "راځه، کاکا، لاړ شو."

نازنين ته مې خپل د سفر ټول اسناد ورکړل، ورته مې وويل: "واخله، نازنين، چې اعتبار دې پرې وشي. تا همدا غوښتل، اوس اختيار ستا دی. څيرې کوي يې، سوزوه يې که، که له ځان سره يې ساتې."

نازنين زما په دې کار دومره خوشحاله شوه چې له سترگو يې اوښکې روانې شوې. ما ورته وويل: "ښه نو، اوس اجازه راکړه چې لاړ شم. ورور به مې انتظار وي، سودا به يې وي."

د نازنين پلار او کورنۍ يې ډېر ټينگار وکړ.

"خو ما وويل چې نه، اوس ځم، او سهار خامخا راځم. د هغوي سر مې خدای پاماني وکړ او ترېنه روان شوم. لنډه دا چې د ورور خواته مې ورسيدم. ورور ته مې ټوله کيسه وکړه چې خبره دغسې شوه. هغه هم خوشاله شو، ويې ويل: 'ته سهار هغوي کره لاړ شه او ورته ووايه چې مور مرکه دروړ.' ما وويل: 'سمه ده، زه به سهار ورشم.'

بلخوا، د نازنين د تره زوی د نازنين په خاطر خپلې کورنۍ او د نازنين پلار ته دروغ ويلي وو چې هغه له يوې جينۍ سره مينه کوي. د دې موخه دا وه چې نازنين خپلې مينې ته ورسيږي.

شپه تېره شوه، سهار شو، ما د ورور نه اجازه واخيسته او د نازنين دې کره لاړم. چای يې راوړ، او د چای تر څښلو وروسته مې د نازنين پلار او نازنين ته وويل چې 'زه ځم کور ته، چې د مور به مې سودا وي.' بيا مې ورته وويل: 'کاکا ککه دي خوښه وي تاسي هم راسره لاړ شي، زموږ کره. د کلي ننداره به هم وکړي او زموږ ژوند به هم وگورئ. کنه، زه وايم چې همدا اوس يو ځای لاړ شو.'

نازنين په خوښۍ چغه کړه: 'څومره ښه! زما هم ډېر ارمان دی چې کليوالي ژوند وگورم. زه چې لاړ شم، پلاره؟' پلار يې وويل: 'فرازه زويه، ته لاړ شه. موږ به په ورځ-دوو کې درشو او خامخا درځو.' ما وويل: 'سمه ده کاکا، زه به په تمه يم او ستاسو په راتگ به ډېر خوشاله شم

په همدې مو صلاح وکړه او ما ترېنه رخصت واخيست.

نازنين په تلو تلو کې راته وويل، "گوره فرازه، دا وار سم موټر کې کينه چې بيا خدای مکړه د کومې حادثې سره مخ نه شې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل، "سمه ده." موټر کې کیناستم، حرکت مې وکړ، او کور ته چې ورسېدم، ورور مې راباندې شروع وکړه. ښه سم یې وغربولم.

خو دا ځل مې زړه خوشاله وو. چیرته د تختېدو نیت مې نه وو. ځان مې غلی نیولی وو. ورور مې چې ښه ځان سترې کړو، کیناستو او راته یې وویل، "وروره، ته انسان یې که زناور؟ ته ولې په خبرو پوهېدل نه غواړې؟

ایا زما په روزنه کې کمي راغلې وې که په پالنه کې؟ ما خو د دې ورځې لپاره تاسره خواري نه کوله چې ته دې داسې بې سره شې. ما خو د خپل وجود په خولو لوی کړی یې. په تا مې تعلیم وکړ چې درنه سم انسان جوړ شي. تا دا هر څه هېر کړل. دومره نه وایې چې د دې مور او ورور په زړه څه تیریږي.

ګناه دې خپله ده او سزا یې موږ ته راکوي. ولې، فرازه، دا په تا څه وشول؟

موږ خو په تا ډېر ناز کاوه، ډېر حساب مو کاوه."

بیا یې زما مور ته وویل، "نن جبار کاکا کره لاړه شه او د دې د کوژدې غم وخوره."

زړه مې درز وکړ، "خدایه! دا په څه لانجه واوښتم؟ اول د نازنین هغه لانجه او اوس چې هر څه سم شول، دلته دا لانجه."

ما ورته وویل، "وروره، خیر دی. دې خبرې نه تېر شه. ما جلۍ خوښه کړې ده. زه بغیر له هغې د بلې جینۍ سوچ هم نه شم کولی."

د ورور سترګې مې له اوښکو ډکې شوې او وې ویل، "ښه، سمه ده. دا حق هم زموږ نه واخله. موږ خو تا لپاره داسې ځای خوښ کړی وو او دا زما او د مور ارمان هم وو."

ما مې مور او ورور ته وویل، "خیر دی، وروره. تاسو د هغې کورنۍ وګورئ، جلۍ وګورئ. که مو خوښه نه شوه، بیا به زه ستاسو خوښه کوم. خو یو ځل تاسو هغه خلک وګورئ."

مور مې وویل، "زویه، څنګه چې فراز خوشاله وي، موږ هم خوشاله یو."

ددي چې کومه جلۍ خوښه ده هماغه به ورته وکړو

ورور مې هیڅ ونه ویل پاسیدو او روان شو

ما مې مور ته وویل خیر دي موري ته مې ورور پخلا کړه زه بغیر له نازنین نه د بل چاسره واده نه کوم

مور مې وویل سمه ده زویه ته غم مه کوه زه یم هرڅه سموم ته بي غمه شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډه دا چې ماښام شو ټول کور کې ناست وو مور مې مشر ورورته وویل زویه خفګان پرېږده دا ددوي ژوند دي پرېږده چې دوي خوشاله وي مونږ یې ورسره څه

ورور مې وویل سمه ده چې دا خوشاله دې په دي رشته زه هم ددې خوشالي غواړم خو زه به د جبار کاکا لور زرور غواړم او کوم به یې

ما وویل وروره د جبار کاکا کورنۍ زما هم خوښه ده هغه به مې کشر ورور ته وغواړو.

ورور مې ومنله خو ډیر خفه وو

شپه مو جوړه کړه زه لاړم خپلي کوټي ته ما د ورزي په جریان کې څو ځل د نازنین پوښتنه کړي وه خو بیا مې ورته میسج وکړو

سلام نازنین څنګه یې اوس د طبعیت څنګه دې

ویل یې خه یم د خان صیب زویه اوس به دي هم پوښتنه نه کوله

ما ورته ولیکل نازنین د کورنۍ سره مې ناست ومشوري مو کولې

خه کورنۍ دي څنګه ده فرازه

ما ویل شکر دي خه ده خو زما پوښتنه مه کوه زه خه نه یم

نازنین ولیکل الله دي خیر کړي څه شوي فرازه

ما ویل مشر ورور مې دومره ووهلم چې ټول اوجود مې ټوک ټوک دي

ولې په څه خبره یې وهلي

ویل یې چې ته څنګه دومره غټ کار بغیر زمونږ له اجازي کوي او کړي دي دې

نازنین وخاندل هههههه شکر چې خمبیره یې کړي د ورور د لاسونو قربان شم ما ښیرا کړي وه چې خدای دي زما د دردولو بدله درنه واخلي او دغه دي زما خیرا قبوله شوه

ما وویل نازنین زه د ورور په ګوزارونو او وهلو خفه نه شوم خو کله چې سترګي له اوښکو ډکي شوي او راته یې وویل چې ما ته د همدې ورځې لپاره لوی کړي وي چې داسي به کوي نو دي وخت کې مې زړه ډیر خفه شو او له ځان سره مې وویل فرازه لعنت شه او په تا شه چې د مور سره دي د پلار په شان وروره هم خفه کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین هم زما د ورور د حالت په اوریدلو خفه شوه

وي ویل فرازه ستا د لاسه ما هم خپل مور او پلار ازار کړل تکلیف مې کړل ټول ستا د لاسه

تا دومره ماته صبر ونکړو چې زه مسله هواره کم تا د غوایي په شان منډه ووهله

زړه خو مې غواړي چې درته خر ولیکم خو بیا وایم چې د خر توهین ونه شي

ته ولي دومره کم عقل شي یودم

ما وویل دا هرڅه ستا د لاسه وشول

چې کتل مې د زرغونې زنګ راغې.

زنګ مې اوکي که سلام یې وکړو او شروع شوه

های بي انصافو ویر او ژړا لپاره زه ومه د خیر او خیریت خبرونه ما وړل راوړل وژړیدم زه ستاسونه زیاته اوس چې خپلو کې خوشاله هستي د یو ساعت نه زیاد وخت وشو چې نه تا فرازه وویل چې زرغونه څنګه ده یا سلام مې کوه او نه نازنین وویل چې زرغونه سلام کوي مطلب اشنا خلکو

ما ورله په ټوکو کې وویل زرغونې د نازنین نه تا ماسره ډیر بد کړي که زنګ دي نه واي وهلي اوس به جرمني کې وم خو ستا د لاسه دي بلا ته پاتي شوم

زرغونې په کړس کړس وخاندل غوښتل یې چې نازنین ماپسي په غوصه کړي نو کړل یې

خا تاته اوس نازنین بلا ښکاري دي غریبي ستا لپاره امریکه پریښوده ته یې احسان هم نه مني

موبایل د دواړو مینځ کې ایخي وو او اواز یې جیګ وو

نازنین وویل فرازه د یو جرمني تک لپاره دي زه بلا کړم ما ستا لپاره څه ونکړل اخیر مې د مننې نتیجه دا شوه

ما ورته وویل نازنین ستا د لاسه خو زه هم نن خمبیره شوم او ورور مې خه په مړه خیټه وهل راکړل دیته خو نه ګوري

په دي خبري زرغونې وخاندل

نازنین وویل سمه ده چې زه بلا یم نور به درسره خبري نه کوم همدې سره یې موبایل بند که

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما که هرڅومره د نازنین او د زرغونې موبایل ته زنګونه او میسجونه وکړل خواب یې رانکړو موبایل مې سر ته کیښود او ویده شوم

سهار په وخت نازنین دوه زنګونه ووهل او بیا یې میسج وکه پاسه لمونځ وکه

ما ورته ځواب ورنکړو کټل مې خورمې راغله ویل یې وروره ویخ یې رازه اوبه مې درله د اودس لپاره اچولي لمونځ وکه

پاسیدم لمونځ مې وکړو راغلم خپل ځای ته کټل مې نازنین بیا دوه میسجونه کړي وو چې ولي ځواب نه راکوي

ما بیا ځواب ورنکړو چای ته لاړم مشر ورور مې وویل زمونږ ګاونډې بلال ته یې کوژده کړي شپې ته یې د شیرین خوري پروګرام دي ټول کلیوال یې داعوت کړي

ماته یې وویل تاسو ټول مونږ کره مازیګر راشي ستاسو کور کې به سړیو ته ځای جوړ کو

مور مې وویل سمه ده زویه ګاونډیتوب دي او یوه شپه ده خیر دي تکلیف به وکو

چای مې وڅښو او بهر ووتلم ګورم چې ټول کلیوال ملګري راټول دي

خواته یې ورغلم هغوي د بلال د کوژدي خبري کولي ګپ مو لګولو نهه بجې وي چې،

نازنین میسج وکو فرازه موبایل اوکي که یو څه درته وایم ما بیا ځواب ورنکړو لګه شیبه وروسته د نازنین پلار زنګ ووهو

بلاله بچیه مونږ درزو ستاسو خواته

ما وویل که ورته وایم چې مه رازي دلته داسي چل دي هم نه کیدو که ورته وایم چې راشي هم نه کیدو دوه لانجو کې ګیر وم

اخیر مې ورته وویل سمه ده کاکا جانه راشي زه به مو مخي ته درشم

ویل یې تکلیف مه کوه خو صرف ادرس راکوه مونږ خپله درزو

ما وویل سمه ده چې ننګرهار ته ورسیدي زنګ ووهي زه درله ادرس درکوم

موبایل مې بند کړو لاړم کور ته ورور مې هم کور کې وو ما مې مور ته وویل موري هغه خلک رازي

مور مې وویل کوم خلک زویه ما وویل هغه نه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم څوک یادوي هغه هغه کوي او نور نوم یې نه اخلي

ما وویل هسي نه ورور مې غوصه شي

ورور مې وویل رزیله خو سمه خبره وکه کنه اوس پاسیږم درپسي

ما وویل نازنین دي کورني رازي چکر ته او مونږ کره رازي

ورور مې وویل اوس به څنګه وکو شپې ته خو دلته خلک رازي او دوي هم دي

مور مې وویل نو څنګه کوي زه خیر دي مونږ سره به لاړ شي ګاونډیانو کره ساعت به یې هم تیر شي

لنډه دا چې زه بازار ته لاړم د غرمي لپاره مې تیاري وکړو دولس نیمي بجي وي چې نازنین دي ورسیدل.

زه او ورور مې مخې ته لاړو. ورور مې وویل: "فرازه، ته دا ښځې کور ته یوسه، زه او ډګروال صاحب به حجرې ته لاړ شو."

زه له نازنین دي سره شوم او کور ته مې یوړل. ټولې کورنۍ مې ورته ستړي مه شي وویله، بیا مې هر یو ورته بېل بېل معرفي کړل. خو کله چې د نازنین نوبت راغی، هغه زما نه مخکې شوه او ویې ویل: "زما نوم نازنین دی." بیا مې د مور غوږ ته نږدې شوه. زه هم نږدې شوم چې څه وایي. مور مې وویل: "لري شه، زموږ په منځ کې کار نه لرې." نازنین یو څه ورته وویل، مور مې وخندل او له سره یې ښکل کړه.

ما مور ته وویل: "موري، اوس به ماته حال ووایې چې دې درته څه وویل."

مور مې وویل: "نازنین وایي، پلار مې تږي شوی. فراز ته ووایه چې حجرې ته اوبه یوسي."

ما ورته وویل: "نه موري، دا خبره نه وه. ویې ویل، ته ځې که لرګي درپسې واخلم!"

خور مې په جیګ کې اوبه راوړلې چې دا یې یو څه حجرې ته. ما اوبه واخیستې او مور مې نازنین دي مخکې کړل. کوټې ته ننوتل. ما د نازنین پلار ته ګیلاس ډک کړ. هغه اوبه وڅښلې.

ما ورته وویل: "کاکا جانه، په لاره کې خو به تکلیف شوی نه یې؟"

میرویس خان کاکا وویل: "نه بچیه، ډېر ښه او په آرامه راغلو. بس تا چې کومه لاره خودله، په هماغه روان وو. هېڅ مشکل نه و."

ما وویل: "کاکا جانه، ډېر ښه کار مو وکړ چې چکر مو وواهه. لکه به ستاسو ذهن هم بدل شي او د ماشومانو هم، او د نازنین لپاره هم ښه ده چې فکر یې یو څه سم شي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې وخت کې مې د ورور فکر یوسل او اتیا درجې ګډوډ ښکاره شو. چې مې وکتل، شونډې یې وچیچلې او پاڅېد. ویې ویل: "ډګروال صاحب، که ستاسو اجازه وي، دوه دقیقو لپاره به بهر ووزم."

ورور مې ووت. میرویس خان کاکا وویل: "هو بچیه، د کلي تازه هوا او ارام چاپیریال انسان ته سکون ورکوي، او چې بیا شنه فصلونه ګوري..."

دې وخت کې مې ورور آواز وکړ: "فرازه جانه، ته دا ترکاري کور ته یوسه."

ماته خو د ورور وضعیت معلوم و. کله چې له حجرې ووت، نو په ځان مې کلمه ش ه ادت وویله او روان شوم. څنګه چې مې د حجرې له دروازې قدم بهر کېښود، ورور مې په ویښتانو کې ګوتې واچولې او د حجرې شاته یې کش کړم.

"د شرمېدلي زویه! ته نه شرمیږې چې د نازنین د پلار مخې ته داسې خبرې کوې؟ تا کې شرم شته کنه؟ تا خو زه وشرمولم!"

ما وویل: "وروره، ما نو څه کړي چې ته اوس غوسه یې؟"

ویل یې: "خلک د خسر مخې ته داسې خبرې نه کوي! او کله دې ما ته په مینه ویلي چې ورور جانه؟ د نازنین پلار ته هر خبره کې کاکا جان، کاکا جان کوې! زه دې وشرمولم."

ما زر وویل: "وروره، میرویس کاکا غږ وکړه."

دې سره یې یوه کلکه لغته راکړه: "ورکه شه، د شرمېدلي زویه!"

زه هم نېغ د کور په دروازې د ګډوډو ویښتانو سره ننوتم. چې کتل مې، نازنین او زرغونه زما خور سره په اشپزخانه کې ډوډۍ تیاروي. نازنین زما د حالت په لیدو وخندل او ویې ویل:

"فرازه، دا ویښتان خو دې اوس پورې سم وو. دا څنګه داسې ځنګل شول؟"

نږدې شوم، ټول غوږ شو. ما وویل: "ورور مې یوه لغته راکړه او له ویښتانو یې څوړند کړی وم!"

نازنین او زرغونه وخندل. خور مې پاڅېده، زما ویښتان یې سم کړل او راته یې وویل: "ولې وروره، څه دې کړي وو؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "هیڅ، صرف دومره مې د نازنین پلار ته وویل چې ښه دې وکړل چې ماشومان دې چکر ته راوړل. زه د نازنین په لیدو ډېر خوشحاله شوم، نو ورور اول خپله له حجري ووتو او بیا یې ماته اواز وکړ، او د دې خبرې سزا یې راکړه."

هغوی بیا وخندل. خور مې وویل: "شکر وباسه چې د هغې بلې ورځې په شان یې نه یې وهلی!"

نازنین وویل: "ښه ده چې ستا حال مې په سترګو ولید چې ځان سمبال کم!"

دې وخت کې مې د ورور ټوخی شو. ننوت کور ته. زه اول د خور شاته پټ شوم، بیا مې وویل: "هسې نه چې د دوی په مخ کې دې سپک کړي!" ژر ووتلم، خو بیا یې هم ولیدم.

ما خور ته اواز وکړ: "ځانګې، دا ډوډۍ څنګه شوه؟ مېلمانه مو له ولږې مړه کړل، ژر کوه!"

ورور مې هم راغی چې خور پسې غوصه شي. نازنین غبږ وکړ: "دا بېچاره خو لګیا ده، که ته یې کار ته پرېږدې! راغلې یې او د مشر ورور غیبت دې شروع کړی!"

رنګ مې تک ژیړ شو. ورور مې وویل: "ورشه فراز جانه، ته حجره کې کینه. ډوډۍ زه خپله راوړم. بیا دې کور کې ونه وینم، رزیله!"

ما منډه کړه او له کوره ووتلم. حجرې ته لاړم. ما او میرویس کاکا خبرې کولې، چې کتل مې، ورور، خور، نازنین او زرغونې ډوډۍ راوړه. زه ژر پاڅېدم، لاسونو کې مې اوبه واچولې، دسترخوان مې هوار کړ، کیناستو ډوډۍ ته. ورور مې وویل: "ورشه مالګه راوړه!"

لاړم د مالګې پسې. نازنین مې مخې ته شوه. ما ورته وویل: "رزیلې، څوک په داسې وخت کې داسې خبرې کوي؟ تا خو مرګ ته جوړ کړی وم! اوس مې هم زړه وایي چې خیر دی، نشته!"

نازنین وویل: "تا ولې د ځان د خلاصون په نیت ځانګه بېچاره په خوله کې ورکړه؟"

ما وویل: "مالګه راکړه کنه، اوس به بیا راخوشي وي!"

مالګه مې واخیسته او لاړم. ورور مې بیا وویل: "لاړ شه چاقو راوړه."

بیا لاړم، چاقو مې راوړ. ویې ویل: "لاړ شه، لږه شربا راوړه!"

شربا مې راوړه. ویې ویل: "لږې وریجې راوړه!" وریجې مې راوړې، قراري یو ځای ته کېناستم.

میرویس کاکا وویل: "راشه فرازه، زموږ سره ډوډۍ وخوره."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "نه کاکا جانه، تاسو چې راتلئ، زه وږی وم، هغه وخت مې وخوړه. اوس مې زړه ته نه کېږي."

ورور مې وویل: "خوره ډګروال صاحب! هلک دی، هر وخت چې وږی شي، ډوډۍ به وخوري!"

دوی ډوډۍ وخوړه، ما لوښي چلول پیل کړل. د ولږې له امله مې کولمې تاوېدې. چې کور ته لاړم، هغوی هم ډوډۍ ته ناست وو. خور ته مې اشاره وکړه، هغه راغله. ما ورته وویل: "ماته ژر ډوډۍ واچوه! هلته خو راباندې ورور ډوډۍ زهر کړه کنه، د ولږې له امله بیهوشه کېږم."

خور مې راته ډوډۍ واچوله، او همالته په اشپزخانه کې کېناستم. نازنین ډوډۍ خوړلې وه، لوښي یې راوړل. زه یې ولیدم، راته یې وویل: "ولې دې هلته زما د پلار سره نه خوړله؟"

ما وویل: "خبرې مه کوه، ټول ستا د لاسه!"

نازنین راغله، د وریجو نه یې مړۍ جوړه کړه. دې وخت کې زرغونه او خور مې هم راغلل. نازنین وویل: "خوله خلاصه کړه!" او مړۍ یې راکړه. خور مې لاړه. زرغونې وویل: "څه یوه فلمي صحنه ده؟ څه مینه ده چې معشوقه په خپل لاس عاشق ته ډوډۍ ورکوي!"

ماته خندا راغله، او هر څه مې بیرته وګرځول. چپلۍ ته مې لاس کړ، تخته زمونږ ټوله مینه دې خرابه کړه! ته خو دا خبرې د سوخت نه کوې!"

زرغونه په خندا شوه. ما نازنین ته وویل: "ته لاړه شه کوټې ته، که په دې حال کې مې ورور ولیدم، د غواګانو سره به مې تړي!"

هغوی وخندل، نازنین روانه شوه. زه هم پاڅېدم او بیرون، حجرې ته لاړم. چې ګورم، ورور مې او ډګروال صاحب په حجره کې نه شته. زه هم د ویالې په لور روان شوم. چې کتل مې، هغوی اودسونه کړي او د کلي مسجد په لور روان دي.

زه بیرته کور ته ستون شوم. خور ته مې وویل: "خوري، دې مېلمنو ته خو دې باغ پوري چکر ورکړه، چې تازه مېوې او سبزي وګوري."

خور مې وویل: "سمه ده وروره، اوس خو مو ډوډۍ وخوړه، مازدیګر به یې یوسم."

نازنین وویل: "هو، مازدیګر به لاړ شو."

ما وویل: "اوس تیار ماړه هستي، تش به ورته ګوري! مېوې او سبزي به درنه په امان کې وي!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونې وویل: "هرڅومره چې ماړه یو، ستا له کسته یې شکو او خورو!"

ما وویل: "بلکل، تاسو خو د اوښ د نسل نه هستي! ګوره، دلته ښار نه دی، خپل ځان سره مو ګوزاره کوي. بیا مو په نیمه شپه نه شو په منډه کولی!"

دریواړو خندا وکړه. نازنین مې خور ته وویل: "راځه، اول به لمونځونه وکړو او بیا به لوښي ومينځو."

زه هم بهر ووتم. مازدیګر و، کور مو خالي کړ. دننه کور کې مو دیګونه باندې کړل، او بهر حجره او ډېره کې مو کټونه او سترنجي هوارې کړې د سیل او مېلمنو لپاره.

سهار، موږ ملګرو په پټه پلان جوړاوه چې هنرمندان به راوړو. ما ملګرو ته وویل: "زما خو مېلمانه راځي، تاسو ښار ته لاړ شئ او هنرمندان راولئ." هغوی همداسې وکړل. هنرمندان هم ورسېدل، هلکان ورسره شول او د کلي په پټو کې یې چکر ورکاوه. ورور مې او د نازنین پلار هم د کلي پټو ته په چکر وتي وو. ټول کلیوال په خوشالۍ سره د کارونو کې بوخت وو، هر یو په منډه وو.

نازنین راته زنګ وواهه: "فرازه، چېرته یې؟"

ما ورته وویل: "ډېره کې یم."

وې ویل: "باغ ته راشه."

لاړم، چې کتل مې، خور مې د ټکري په پلو کې مالګه له ځانه سره وړي. نازنین، خور مې، او زرغونه په پټو کې بادرنګ شکول. ما ورته وویل: "دا د خوړلو نه دي، واړه دي!"

وې ویل: "موږ یې خورو، ستا یې څه؟" بیا یې ماته کامره راکړه او وې ویل: "ته په دې زموږ عکسونه اوباسه!"

هغوی بادرنګ شکول، ما یې عکسونه ویستل. کیناستل د بادرنګو خوړلو ته. ماته یې وویل: "ته هم راشه!" ما وویل: "زه یې نه خورم او له تاسو سره هم نه کینم."

زرغونې زما خور ته مې وویل: "ته راځه، لاړ شو هغه ځای نه لږ مولۍ سرخک هم راوړو." هغوی لاړل، زه د نازنین خواته نږدې شوم. نازنین وویل: "د غم زویه، یوه غاړه راکړه! څنګه دومره لرې لرې ګرځې؟"

ما وویل: "د غم لورې څه پوهېږې؟ د قارون په شان ورور مې دې ډېر پام کوه کنه، هر څه به خراب کړي. او بل، د ښانګې مخې ته زه نه شم کولی له تا سره سمې په مینه خبرې وکړم."

وې ویل: "سمه ده، فکر مې دی، پام کوم، خو ډېر مه ورکېږه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "نازنین، زموږ کورنۍ دې خوښه شوه کنه؟"

وې ویل: "ستا نه مې دوی ډېر خوښ شول! مورجانه وګوره، که شپه او ورځ خبرې ورسره وکړې، انسان نه تنګېږي. وریندار وګوره، څومره د مورجانې خیال ساتي."

نازنین وویل: "او د څانګې خو مه وایه! که موږ بېرته واپس لاړو، نو قسم دی چې د څانګې پسې به ژېړۍ شمه. څومره خوږه او مهربانه ده، فرازه! هېڅکله څانګه خفه نکړه، ډېره معصومه جلۍ ده."

پاتې شو کلی، دا مې هم ډېر خوښ شو. څومره ارامه، شنه، او خوږه فضا لري! ته په الله یقین وکړه، ډېر مې زړه خوشاله دی."

ما ورته وویل: "لکه چې بد زه یم، چې هېڅ تعریف دې راته ونکړ!"

دې وخت کې زرغونې وویل: "تعریف، تعریف نه لري!"

نازنین وویل: "بد به ستا په لیدو شکر وباسي! چې دا خو موږ نه هم بد دې. تا ماسره څه ونه کړل! ټول عمر کې مې ډاکتر نه پېژانده، ستا د لاسه مې هغه هم ولید! لیدل خو لا څه کوي، په شفاخانه کې دې راباندې شپې وکړې. تا کې ښه توب چیرته دی؟"

خور مې وویل: "نازنین خورې، ته پوهېږې چې په دې کوم حالتونه تېر شوی؟ په ډېرو سختو کې یې نه دی ژړلی، مګر چې کابل نه راغی، دومره یې وژړل چې ان ډاکتر ته مو یووړ. یوه نیمه ورځ په کوما کې و."

"یوه ورځ خو ورته په تعجب کې شوم. هېڅ بې هېڅه یې زه ووهلم، او بیا یې د غاړې نه تاوه کړم. راته یې ویل: 'خفه نه شې' او ژړل یې."

په دې خبرو د نازنین سترګو کې اوښکې راغلې. راته یې وویل: "فرازه، ستا دې زما په سر قسم وي، که ته به په څانګه نور لاس پورته کوې!"

ما وویل: "سمه ده، تاسو مو کیسې او خوراکونه کوئ، زه درنه لاړم."

حرکت مې وکړ، لاړم ډېره ته. ماښام شو. لمونځونو نه وروسته مو ډوډۍ ورکړه. ډوډۍ خلاصه شوه، هنرمندانو خپل سازونه سر کړل او سیل شروع شو.

لومړۍ نغمه یې په ساز کې دا ونیوله:

"دا زموږ زیبا وطن"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورپسې یې دا نغمه ونیوله:

"ورور مې ولاړ وو، تا مې تاوکړل مړوندونه..."

وې لیدم: "قسم دی یاره، وې لیدم!"

دې نغمه پسې یې د ملنګ جان روباعي او غزل شروع کړ. د غزل پسې یې چاربیته وویل. او نور یې سروکي او تپې شروع کړل.

زموږ د کلي ځوانانو ډله معلومه وه، هر یو به نمبر په نمبر پاڅېده او ګډاګانې به یې کولې.

ورور مې هم ناست و، د نازنین پلار هم ناست و. هلکانو زه هم ګډا ته پورته کړم، ما هم ښه ګډا وکړه. هلته په کور کې د ښځو سیل هم شروع و، نازنین ورته عجیب عجیب کتل او خوشاله وه، ښه ساعت یې تېر و.

موږ هم میدان ګرم کړی و، ګډاګانې او اتڼونه مو کول، چې نازنین زنګ وواهه. ما اوکې کړه. ویې ویل: "فرازه، زه په بام ناسته یم، ته ګډا وکړه چې دې وګورم."

ما چې بام ته وکتل، سم نه ښکاره کېده، خو بام ډک و. چای راوړه، هنرمندانو ته یې سیل بند شو، چای یې وڅښل، بیا یې چې شروع کوله، زه لاړم هنرمند ته مې وویل: "دغه ساز ونېسه، فارسي."

"به اولین نگاه تو ای نازنین دل باختم

ای کاش نمی‌دیدم تو را

دل را به دام انداختم."

ما ورته وویل: "په همداسې ترځ کې زه یوه پښتو سندره وایم."

هنرمند همدا سندره ساز کې ونیوله، ما مایک واخیست او شروع مې کړه:

په اولین لیدو مې تا، ای نازنین زړه وړی دی

ای کاش چې ته مې نه لیدلی، زړه مې په تا بایللی دی

په اولین لدو مې تا.

زړګي زما که وو نادان، ستا په خندا که تېر وتو

اول منزل مې وو اسان، اوس ګړنګونو کې پریوتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې نه صبرېږمه له تا، دا څه جادو دي کړي دې

ای کاش چې ته مې نه لیدی.

تېر شو هغه د مستۍ ورځې، پاته له تا ادا شوه

مینه زمونږ نه شوه پته، مینه زمونږ رسوا شوه

بس دې، توبه مې ده، نور ځم، راته اور ستاسو کلی دی

ای کاش چې ته مې نه لیدی.

نه به د چا سره یار شمه، نه به زه چاته جانان وایم

نه به بیا چاته زړه ورکم، نه به زه چاته ارمان وایم

چې جدا شوی یم له تا، زړه مې ستا غم خوړلی دی.

مینه کې ډېر دردونه دي، مینه کې ډېر غمونه دي

ما ستا د دوو سترګو لپاره، تېر کړي ډېر تکلیفونه دي

دا ګناه ستا نه وه، زما وه، زړه مې په اور سیزلی دی.

ولې کوي نازونه ته، اخلې د زړه آزارونه ته

زه خو مئین یمه په تا، مه کوه نور ظلمونه ته

دا هریو شعر غازي ګوره، دا ستا په یاد لیکلي دي

ای کاش چې ته مې نه لیدلی، زړه مې په تا بایللی دی.

دا غزل مې چې په ختمېدو و، هنرمند ته مې په غوږ کې وویل: "دا ساز ونېسه."

شینوګي بل ته ورکړه، هغې دا ساز ونیو، او ما په همدې ساز کې دا سندره په دې بیت پیل کړه:

"زه به چاته لیوني ویم، زه به چاته ښاپیري ویم

فیصله وشوه غلطه، توپوس وکړي د لیلا نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې ژوند مې پکار نه دی، ربه سا وهلې زمانه."

په همدې وخت کې مې خپل موبایل له جېبه راویست، چې ګورم، نازنین راته میسج کړی و: "نور بس که، فرازه، کنه زړه مې چوي، ستا غږ په ما څه کوي."

ما ورپسې یو دوه ټپې وویل، مایک مې ورکړ او روان شوم. ملګرو چغې کړې: "فرازه، ادامه ورکړه!" خو ما ځان د خلکو منځ کې پټ کړ. وروسته چې مې فکر شو، ما وویل: "دا په تا څه وشول؟ دا دومره خلک دي، ورور دی، د نازنین پلار دی. نه لیدو او سندرو ته دې کش ورکړی و."

ما وویل: "نن شپه به دې په جومات کې وي د ورور له لاسه." لاړم د خلکو شاته ودرېدم، ځان مې پټ کړ. ښه شیبه وروسته، لاړم د نازنین د پلار څنګ ته کېناستم. ورور مې وویل: "هلکه، ته خو ډېر ښایسته غږ لرې، جامې دې واخله او همدغو خلکو سره ګرځه."

د نازنین پلار ورته وویل: "پرېږده یې، ځوانان دي، چې زړه خوشاله کړي."

کټ کې ناست وم، د نازنین پلار ته مې وویل: "کاکا، چې زړه دې تنګ نه شي."

ویل یې: "نه، بچیه، ښه ساعت مې تېر شو. د ځوانۍ وختونه او د کلي محفلونه یې راته یاد کړل."

په دې وخت کې راته میسج راغی، پټ مې وکوت، زرغونې لیکلي و: "دلته راشه، دا بلا وهلې غلې کړه."

زه ژر روان شوم. نازنین دې کور ته راغلې وو. خور مې، زرغونه، او نازنین دریواړه هلته وې. ما د کور دروازه بنده کړه او دننه لاړم. چې مې کتل، نازنین په ژړا سترګې سرې اړولې وې. چې څنګه یې زه ولیدم، پورته شوه او زما غاړې نه تاوه شوه.

ما وویل "څه خبره ده، نازنین؟ خیر خو به وي؟ ولې دې ژړلي؟"

نازنین وویل: "نه پوهېږم، په زړه مې څه چل کیږي. ډېر زیات تنګ دې."

ما ورته وویل: "نازنین، دا خو کابل نه دی چې چیرته دې چکر ته یوسم. دا کلی دی، او دلته د ورځې انسانان ګرځي او د شپې پیریان. اوس زه تا چیرته یوسم؟"

بیا مې ورته وویل: "راځي، کوټې ته لاړ شو." خور ته مې وویل: " ته لاړه شه او زما د کوټې نه هغه لډو راوړه، لوبه به وکړو."

خور مې لډو راوړه. ما وویل: "نازنین، ته او څانګه لوبه وکړئ. زه او زرغونه یو ځای کیږو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین په مسکا وویل: "نه، زه له تاسره کیږم." زرغونې وویل: "سمه ده."

لوبه مو شروع کړه. نیمه لوبه مو چې وکړه، نو په دې وخت کې د نازنین حالت بدل شوی و. ما ورته وویل: "نازنین، تاسو دریواړه لډو وکړئ. زه به لاړ شم، که نه ملګري به رانه خفه شي."

نازنین وویل: "سمه ده. موږ هم نور لډو نه کوو. کوټې ته پورته کیږو او سیل به وکړو. خو، فرازه، یوه سندره به بله ونه وایې."

ما په مسکا ورته وویل: "اوس مې هم د خوب ځای معلوم نه دی. کېدای شي جومات کې راباندې شپه تېره شي ورور مې. که بله سندره مې وویله، نو په کلي کې به مې هم پرې نه ږدي."

زه لاړم. نور ترېنه روان شوم. خور ته مې وویل: "ځانګې، د انګړ دروازه راپسې بنده که."

لاړم دیرې ته، کتل مې چې، ورور مې او د نازنین پلار پاسیدل. ما پوښتنه وکړه: "چیرته ځئ؟"

ورور مې وویل: "حجرې ته ځو، ارام کوو. ته لاړ شه او زموږ لپاره ځای تیاره که."

زه هم ژر لاړم، هغوي ته مې بسترې هوارې کړې او بیرته دیرې ته راغلم. د ملګرو ترخنګ کیناستم. شپه په پخیدو کې روانه وه، د غزل او داستان موسیقي فضاء په سر اخستي وه ټول خلک خاموشه ناست وو. ډېر زبردست مجلس روان و.

نازنین راته میسج وکړ: "فرازه، زه د بام په سر ناسته یم او ستا د غږ په انتظار یم."

ملګرو هم ټینګار کاوه چې څه ووایم. کش یې کړم او مایک یې راته راکړ. ما هم لومړی یو رباعي وویله او بیا مې دا غزل شروع کړ:

ستا د دوو سترګو لپاره د هرچا خبرې وړمه

ای زما ماشومه یاره، د هرچا خبرې وړمه

ستا ماشومي اداګانې، ستا وړې وړې خبرې

رب دې لوی کړه زما لپاره، د هرچا خبرې وړمه

ته په مینه نه پوهېږې، که دې ځان نانجاره کړې

خدای دې پوه مکړه، دلداره، د هرچا خبرې وړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته زما د چمن ګل يې، ته زما د زړګي سر يې

رسول خان داستا لپاره، د هرچا خبرې وړمه

اى زما ماشومه ياره، د هرچا خبرې وړمه

په دې غزل کې دومره ژور تللى وم چې هر څه مې هېر شوي وو. خلک ټول په خاموشۍ سره ناست وو، حيران او غوږ وو. ما هم په ډېر ژور احساس سره دا غزل ووايه.

د غزل له ويلو وروسته، خپل ځاى ته راغلم او کيناستم. لنډه دا چې پروګرام پاى ته ورسېد او اذانونو ته يو نيم ساعت پاتې و.

خلک کورونو ته لاړل. څه مېلمانه ما حجرې ته يووړل او څه نورو ملګرو. مونږ څو ملګري پاتې شوو، کټونه مو په ديره کې جوړ کړل او پرېووتو.

سهار وختي ورور مې راغى او وې ويل: "پاڅه چې مېلمانو لپاره د چايو بندوبست وکړو."

پاڅېدم سترګې مې ومخلې او لاړم کور ته. چې مې وکتل، مور مې پراټې پخول، خور او وريندار مې حويلۍ پاکوله. زرغونه ناسته وه نغري ته، او د چايو لپاره يې اور بل کړى و.

ما مور ته وويل: "موري، دوکان ته لاړ شم څه راوړم؟"

مور مې وويل: "نه زويه، دا مېلمانه خو تل د دوکان شيان خوري، خو نن به مونږ ورته کليوالي خوراک تيار کړو. شيدې، چاى، پنير، او پراټې شته."

ما زرغونې ته وويل: "زرغونې، تاسو سهار کې څه خوري چې را يې وړم؟" په دې وخت کې مې د نازنين مور راغله، او زرغونې ته يې وويل: "ته پاسه، زه د شيدو چاى جوړوم."

مور مې وويل: "ته ځان مه تکليفوه، دا زموږ د لګو کار دى، سترګې به دې اوسوزي."

د نازنين مور وويل: "خير دى، که کابل کې اوسو، مونږ هم په کلي کې ډېر په اور پخلى کړى دى."

هغې بيا وويل: "فرازه زويه، نور هيڅ شى ته ضرورت نشته، هر څه چې په کور کې دي، هماغه به خورو او خوښ مو دي."

په دې وخت کې د نازنين وړه خور راغله. هغې راته سلام وکړ او ويې ويل: "فراز لالا، بيګا خو دې ډېره ښه سند

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما سمدستي په خوله ورته لاس کېښود. مور مې او د نازنین مور دواړو راته وکتل، او مور مې په خندا وویل: "جلی، پربږده چې خبره پوره کړي!"

ما په ټوکه وویل: "نه، زه اوس هندو یم چې دې راته 'لالا' وویل!" په دې سره د ټولو خندا په کور کې جګه شوه.

مور مې وویل: "فرازه، ورور به دې څه وایي؟ که نه، زه به دې خوښه شم. اوس خو څه نه وایم ځکه چې نازنین دې دلته دي، خو وروسته به ګورو. تا خو مونږ وشرمولو!"

رنګ مې تک زیړ شو. نازنین هم راغله او په خندا یې وویل: "هو کنه، مور جانې، زرغونې هم خندل. فراز رښتیا هم مونږ وشرمولو!"

ما په ټوکه وویل: "نه، موري، دا دروغ وایي!"

"دا هر څه راباندې همدې پیشو وکړل!" ژړل یې او راته یې وویل چې سندره ووایه."

د نازنین مور په مسکا وویل: "مونږ پسې ماشومان راغلل چې راشئ، فراز لالا سندرې وایي. مونږ هم بام ته پورته شوو او غوږ مو ونیولو. فرازه، ډېر ښایسته غږ دې دی، ډېرې ښایسته سندرې دې وویلې. ډېره مزه یې وکړه."

مور مې په خندا وویل: "بیا شرمېدلې نه چې 'نازنین، نازنین' دې ویله."

نازنین وویل: "هو کنه، د ټولو کلیوالو مخکې یې زما نوم اخیسته، زه یې وشرمولم!"

زه هک پک ولاړ وم او هیڅ خبره مې نه شوه کولی. چې مې کتل، ورور مې راغی، او نور مې هم حالات خراب شول.

ورور مې وویل: "زنځو ته دلته ما لیږلې یې که دوکان ته؟"

د نازنین مور وویل: "زویه، مونږ ورته وویل چې له دوکانه څه مه راوړه. هر څه کور کې شته، همدا به خورو."

نازنین هڅه کوله چې ورور مې غوصه کړي، خو ما ژر وویل: "وروره، زه به حجرې ته لاړ شم، مېلمانه یوازې ناست دي."

ورور مې وویل: "ورک شه له سترګو مې! ډمه!"

زه په منډه ووتلم. ورور مې د نازنین مور ته وویل: "تاسو خفه کېږئ مه. دا راباندې ډېر ګران دی، نه غواړم چې خپل سر او بې لاره شي. که داسې و نه کړم، نو ټول کلی به په سر واخلي."

نازنین په خندا کې ورور ته وویل: "هو کنه، ودي نه واهه، د وهلو لایق دی!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروور مې په موسکا ځواب ورکړ: "د وهلو زړه مې پرې نه کیږي، خو چې ډېر مې مجبور نه کړي. دا لا ماشوم دی، باید بې لارې ته یې پرې نه بږدم."

زه په حجره کې ناست وم چې وروور مې راغی او وې ویل: "راځه، مېلمانو ته چای راوړه."

ما چای راوړ. بلال ته مې وویل: "کوم مېلمانه چې ما سره دي، د هغوي په اړه ته بیغمه اوسه. د کور مېلمانه سمبال که."

چای مو وڅښل، مېلمانه لاړل. زه، وروور مې، او د نازنین پلار لاړو باغ ته. د باغ په لیدو د نازنین پلار ډېر خوشاله شو. وروور ته مې وویل: "ژوند دغه دی."

هر څه تازه تازه په کور کې پیدا کیږي. چې مو کتل، نازنین دي هم راغلل. هغې خپل پلار ته وویل: "پلار جانه، مونږ چکر ته یوسه؟"

ما ورته وویل: "چکر څه کوي؟ دیگونه دلته راوړي، ښایسته باغ دی، میوې او ترکاري شته. په دیره کې پسه ولاړ دی، هغه به هلال او ځوړند کړو، هر څنگه چې دیگ مو خوښ وي، هماغسې به پخلی وکړو او وخورو. که چکر ته ځئ، نو ها د غره غاړې ته، د کوچیانو خیمې هم شته. هلته چکر وهئ، نور څه غواړې؟"

د خبرې په اورېدو یې وویل: "سمه ده، همداسې به وکړو." نازنین، دواړه خویندې یې، زرغونه او څانگه، ووتل پټو ته. ما په باغ کې کټ واچاوه او میرویس خان کاکا ته مې وویل: "دلته به کښېنو."

وروور مې په دیره کې پسه پټ هلال کړی و او باغ ته یې راوړو. د نازنین پلار ډېر خفه شو او ویې ویل: "ولې مو دومره غټ تکلیف وکړ؟"

وروور مې په موسکا وویل: "ډگروال صاحب، تاسو به بیا کله راځئ؟ دا خوشالي او راتگ هر وخت نه وي. پرېږده چې د ماشومانو ساعت تېر شي."

وروور مې بیا ماته وویل: "هله، ونه کې پړې واچوه چې دا ځوړند او پاک کړو." ما پړې واچول. د نازنین پلار هم پاڅېد او ویې ویل: "ماته هم چاړه راکړئ چې کومک وکړم." ما ژر خپله چاړه ورکړه.

وروور مې په غوسه شو: "نه گورې، ډگروال صاحب مېلمه دی!"

خو د نازنین پلار وخندل او ویې ویل: "نه، زه له شوقه کار کوم، دا کار زما خوښیږي."

ما وروور ته وویل: "وروره، تاسو دا پاک کړئ، زه به هغه جلکیانې راوړم چې دیگونه باندې کړي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور مې وویل: "همدې لپاره دې ځان اوزګار کړی دی، لاړ شه."

زه لاړم، نازنین د ترکارۍ په پټو کې ناسته وه، د ملي پاڼې یې خوړلې. ما په خندا ورته وویل: "ته خو د غوا غوندې لګیا یې، غرمه به ډوډۍ نه خورې که څنګه؟ ځي چې زو، دیګونه پاخه کړي."

باغ ته چې راغلو، ورور مې پسه پاک مینځلی او ځوړند کړی و. دوی چې پسه ولیدو، ډېر خوشاله شول.

نازنین وویل: "زه به ترینه روش پخوم."

زرغونې وویل: "زه به ترینه ازبکي پلو پخوم، په غوښه کې."

خور مې وویل: "زه به قورمه تیاره کړم."

بس، دیګونه یې راوړل، لرګي هم تیار او وچ پراته وو. نازنین لومړی له پسه سره عکسونه واخیستل او بیا یې په دیګونو پخول شروع کړل.

ښه شیبه وروسته دیګونه پاخه او دم شول. اورونه یې د نغرو څخه لرې کړل او انګار یې ورپسې پرېښود. راغلل او په سترنجي کښېناستل. مامې خور ته وویل:

"ته هم ستړې شوې یې، او ګرمی هم وهلې یې. خو زه خیر دي. نازنین دې ته چای راوړه چې لږ دمه شي."

زرغونې وویل:

"غرمه ده، چای نه څښو. دې پټو کې به ترکاري وکړو ترڅو چې یې پاکو، غرمه کېږي."

دریواړه لاړل ترکاري پسې. زه هم لاړم، لیمو او نارنج مې وشلول او را مې وړل. هغوی ترکاري وکړه او راغلل، په پاکولو یې شروع وکړه، او ډېر ښایسته سلاټ یې تیار کړ.

لنډه دا چې د غرمې ډوډۍ تیاره شوه. همدې باغ کې کښېناستو، دسترخوانونه هوار شول، ډوډۍ راغله. زه ډېر وږی شوی وم.

ټولو د پخلي صفتونه شروع کړي وو، خو زه غلی ناست وم. زرغونې وویل:

"فرازه، ته څنګه غلی یې؟ څه نه وایې؟"

ما ویل:

"یو څه خو وخورم، بیا به وایم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنين ته مې وويل:

"نازنين، په کوتو او لاسونو دې برکت شه! روش ډېر ښايسته راغلی. زما له خوا نه دې سل نمرې شوې."

خو د زرغونې پلو هم ډېر زيات مزه ناک راغلی. اول به دا وخورم، هسې نه د روش په خوړلو رانه پاتې شي.

نازنين وويل:

"هغه څنګه؟"

ما ويل:

"ځکه چې روش ته ګورم، ستا پوزه راته مخې ته کېږی."

ورور مې په غصه شو:

"رزيله سپيه! خره! په يوه سا يې راته لس رقم نومونه واخيستل. ته غلی کېږې که نه؟ دي بېچاره څومره ښايسته پوخ کړی، ته دا خبرې کوې؟"

ما وويل:

"خو زه غلی ناست وم، زرغونې وويل چې ته خبرې نه کوې."

ورور مې وويل:

"دا رزيل نور په خبرو مه اچوه. غلی يې پرېږده."

ما وويل:

"وروره، ما خو د زرغونې سره خبره کړې وه. زر افغانيو ته داسې وکړه چې نازنين ډېر ښايسته روش پوخ کړی. ته نازنين ته انعام ورکړه، زه به يې زرغونې ته."

ورور مې وويل:

"د سخي ارسلا خان زويه، دواړو ته يې خپله ورکړه."

نازنين وويل:

"ځانګې ډېره ښايسته قورمه پخه کړې، زما په ځای انعام دې هغې ته ورکړه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وويل:

"تاته يې لا نه درکوم، ته د ځانګې خبره کوې!"

نازنين غصه شوه:

"فرازه! ګوره نور بس که، کنه په دې قاشقه دې سر ماتوم!"

ورور مې ورته ويل:

"ته لا ګورې؟ ګوزار پرې وکړه چې خوله يې بنده شي!"

ټولو وخندل. مور مې وويل:

"فرازه زويه، دا جنکۍ مه تنګوه. پرېږده چې ډوډۍ وخوري."

ما يو غوري ورجي او دوه کاسې روش وخوړې. زرغونې ته مې وويل:

"ماته يو قابګير ورجي نورې واچوه."

په دې وخت کې نازنين وويل:

"فرازه، پاسه ودېږه."

زه حيران شوم او پاڅېدم. نازنين لاندې وکتل او وې ويل:

"فرازه، تا دا دومره ډېره ډوډۍ چېرته ځايه کړه؟"

ما وويل:

"ولې؟ و مې خوړه!"

ويې ويل:

"دومره خوراک خو غويان هم نه کوي! نور بس که، څه درباندې ونه شي!"

ما ورته وويل:

"دا خېټه زما ده که ستا؟ د خپل ځان غم کوه! ماښام برخه اوس مه خوره، ماښام ته سيخ کباب تيار دی."

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین وویل:

"اوخ ته لا ماښام ته هم ډوډۍ خوري؟ ته انسان یې که څه شی یې؟"

ما ویل:

"زما غم مه کوه."

ډوډۍ مو وخوړه، لمونځونه مو وکړل، مازیګر شو. نازنین وویل:

"مونږ د غره غاړې ته ځو ترڅو کوچیانو خیمې او رمې وګورو."

ما مخکې کړل، لاړو. زه لرې ودرېدم، هغوی خیمو ته نږدې شول او د کوچیانو ښځو سره په خبرو شول. همالته د خیمو مخې ته کښېناستل، زرغونې ورته عکسونه اخیستل. بیا یوه اوښه پرته وه، نازنین کوچۍ ته وویل:

"زه کولای شم په دې اوښه کښېنم او داسې چکر ووهم؟"

کوچۍ اوښه ونیوله، نازنین کښېناسته، او اوښې حرکت وکړ. نازنین ماته د لرې نه لاسونه خوزول.

بېرته ښکته شوه، چای او چرمغز یې ورته کېښودل. چایو نه وروسته یې حرکت وکړ، راغلل، او بیا د کلي په لور روان شوو.

نازنین ډېر ټینګار کاوه چې غر ته خېژو. ما وویل:

"ناوخته دی، څه کور ته."

راغلو کلي ته. نازنین وویل:

"مونږ په پټیو کې تازه سابه کوو، درزو ته. زه لاړ شه؟"

زه هم کلي ته د ملګرو په طرف روان شوم.

ملګري ټول ناست وو د ویالي په غاړه. سلام مې وکړ، ټولو ستړې مه شئ وکړه، کښېناستو.

فرهاد وویل:

"فرازه، د شپې دې د ډېر درد نه سندرې وویل، ډېر زیات خوند یې وکړ."

بلال وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"فرازه، مننه کوم او د تکلیف کولو ښښنه غواړم چې کور مو مونږ لپاره خالي کړ ترڅو مونږ پکې مېلمانه کښېنول."

ما وویل:

"بلال جانه، دا کومه خبره کوې؟ د ګاونډي په ګاونډي ډېر حق وي، دا خو وړه خبره ده. او بل کېدای شي سبا زما کوژده یا واده وي، تاسو به راسره مرسته کوئ، دا خبره بیا مه کوه."

بلال وویل:

"بیا هم، مېلمانه دي وو او دومره غټ کومک دې راسره وکړ. او بل محفل دې هم ښه ګرم کړی وو. د ټولو ملګرو مننه چې دومره لوی تکلیف یې راسره ویست."

ما فرهاد ته وویل:

"داسې به وکړې چې د شپې لپاره به ښه سم منګي او رباب والا راپیدا کړې چې یو ساعت خوشالي بیا وکړو."

ویې ویل:

"سمه ده، بیا زمونږ حجرې ته راشه."

ما ترېنه اجازه واخیسته چې زه به لاړ شم کور ته، څکه مېلمانه لرم. بلال وویل:

"فرازه، دا مېلمانه څوک دي؟"

ما ویل:

څه ووایم؟ دا مې د کابل ملګري دي، راغلي چکر ته."

بلال بیا وویل:

"د څه نه چې خبر شوی یم، الله دې وکړي."

ټولو ملګرو ورته وویل:

"د څه نه خبر شوی یې؟"

ما بلال ته وویل:

"اوس دا خبره له ځانه سره وساته، د وخت سره به ټولو ته ووایم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما حرکت وکړ، لاړم حجرې ته. ورور مې او د نازنين پلار ناست وو په ډېره کې. ما ميرويس کاکا ته وويل:

"کاکا، خوښه دې نه ده چې نن شپه دربانديږ د ستار او منگي سيل وکړم؟"

ويې ويل: "ولې نه، بچيه! دا خو به سم کار وشي. ډېر وخت مو نه دی کړی."

ما وويل: "سمه ده."

ورور مې وويل: "فرازه، سيل دا چيرته کوې؟"

ما وويل:

"د فرهاد دې په حجره کې."

ويې ويل:

"سمه ده. ته به کور ته پاتې شې، چې کور هم يواځې نه شو پرېښودلی. زه او ډگروال صاحب به لاړ شو."

ما ويل:

"وروره، ته مشر يې او دا د ځوانانو محفل دی."

چپلۍ ته يې لاس کړه، "ډارک يې، گوزار به وکړ! زه درته وايم چې ته کور ته پاتې شه، او ته خوله راسره وخې."

"زه او ډگروال صاحب ځو!"

ډوډۍ مو د شپې وخوړه، ورور مې او د نازنين پلار د فرهاد دې حجرې ته لاړل او زه يې په کور کې پرېښودم. سم مې فکر خراب و، په خپله کوټه کې پروت وم چې کتل مې، نازنين او ټول راغلل. نازنين وويل، "ولې خفه يې؟"

ما وويل، "ورور مې دغسې کار راسره وکړ، هيڅ فکر مې بلې خواته نه اوړي."

نازنين وويل، "راځه چې لډو کوو، فکر به دې بدل شي."

ما وويل، "نه، پوچکان يا ډک او تش کوو. هغه شي چې په لاسونو کې يې پټوو او وايې چې کوم کې دی."

نازنين وويل، "سمه ده."

د نازنين دواړو خوېندو وويل، "موږ يې هم کوو." ما وويل، "راځي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنين ته مې وويل، "ته به ماسره نه يې، زه او دا دواړه ورځي. تاسو دربواړه غټانې شئ."

نازنين وويل، "نه، زه تاسره کېږم."

بس، لوبه مو شروع کړه. کمپل مو په پښو واچوله او ځانونه مو پکې پټ کړل. لومړی ځل مې د نازنين وړې خور ته بادام ورکړو او غوږ کې مې ورته وويل، "ونه وېرېږه."

لاسونه مو له کمپلې نه بهر کړل او پوښتنه مې وکړه، "کوم کې دی؟"

هغوی د نازنين لاس ښکار کړ، موږ يوه نمره وګټله.

بيا مې خپله واخيستو، په همدې ډول مو لس نمري وګټلې.

چغې به شوې، شور به شو. مور به مې ويل، "چغې مه وهئ، په ارامه خبرې وکړئ."

هغوی ډله چې به بادام لاس کې پټ کړو، ما به يې سترګو ته کتل.

يوه ځل مې د زرغونې سترګو ته وکتل، سترګې يې له شرمه ټيټې کړې. ما ورته وويل، "ټيغ راته وګوره." او دې لاس نه راکړه، بادام مې ترېنه واخيست.

زرغونې وويل، "نور به ته ماته نه ګورې، ورخطا کېږم."

ما وويل، "چل همدا دی چې چا سره يې او هغې ته وګورې نو ورخطا شې."

نازنين به د کمپل لاندې راسره په لانجه وه چې ماته يې راکړه، بيا به يې کلک وشکنډلم.

لومړی ميدان موږ وګټو.

دوهم ميدان چې نيم ته ورسيدو ورور مې دروازه وټکوله ژر پاسيدم لاړم ويل يې حجري ته اوبه راوړه دشپې يولس نيمې بجي وي

بيرته راغلم نازنين دي ته مې وويل تاسو لوبه وکړي زه ځم حجري ته اوبه وړم او بيا ځم سيل ته

نازنين ډيره کلکه شوه چې خير دي مه زه اوس مو ايله ساعت تير شو ما ويل نه ځم

ويل يې سمه ده بيا دشپې رانه شي ستا کوټه کې مونږ ويده کيږو ما وويل سمه ده او ترينه روان شوم

لاړم د فرهاد دي حجري ته خه سيل مو وکړو سيل ختم شو زه هملته په حجره کې د فرهاد دي سره ويده شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار وختي میرعلي کاکاا د فرهاد پلار راغې لمانځه ته یې پاسولو

زه هم پاسیدم لاړم کورته چې کتل مې ورور مې او ډګروال صیب لمونځونه کړي وو دیره کې کټ کې ناست وو

ورور مې وویل ته لکه دشپې کور کې نه وي او ځان دي رسولي وو

ما ویل وروره فرهاد راپسي دشپې زنګ ووهو ځکه لاړم

خه ورشه لمونځ درنه قضاء کیږي لمونځ وکړه

لمونځ مو وکړو د چایو نه وروسته مې ورور کورته ننوتو زه او د نازنین پلار یوازي پاتي شولو

د نازنین پلار وویل فرازه بچیه د مېلمه پالني نه دي ډیره ډیره مننه ډیر زیاد خوشاله شوم چې ستاسو کورنۍ مې له نږدي ولیده

ما تاسره یوه وعده کړي وه زه به دي ورور سره خبره وکم

ما ورته وویل کاکا جانه مونږ تاسو ته هیڅ لا نه دي کړي او تاسو هیڅ چیرته نه شي تللي دا هفته به مونږ سره تیروي

پاتي شوه د وعدي خبره نه مونږ درزو ستاسو کورته او دا خبره هلته کوو

میرویس کاکا وویل نه بچیه کور مو تش پریښي مونږ نور ځو بیا به که خیر وي درشو اوس خو مو کور ولیدو

لنډه دا چې حرکت یې وکړ

مور مې ټولو زنانو ته جامي اخستوي خور مې نازنین دي ته بنګړي اخیستي وو وریندار مې هم ورته څه اخستي وو

چې تلل د نازنین او زرغونې سترګي له اوښکو ډکي وي زما خور لپاره

نازنین موقه پیدا کړه ماته یې وویل فرازه ته به دي کورنۍ کله راوړي مونږ کره

ما وویل راتلونکي هفتي ته درزو فکر مه کوه او نور دا غمونه هم مه کوه چې بیا خرابیږي

څوک نه وو کلکه غاړه یې راکړه ښکل یې کړم راته یې وویل زه به دي په طمعه یم.

ما وویل سمه ده اوس روانه شه کوټي نه اووزه چې څوک رانه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین لاس راکړو د خدای پاماني لپاره رنګ یې یو رقم ته شو

ما وویل وخانده کنه بیا ژاړم

نازنین مسکي شوه او لاړه زه هم بهر ووتم خدای پاماني یې وکړه زه ورسره موټر پوري لاړم څه شیدي او پنیر وو هغه مې هم یوړل

موټر سره مو خدای پامني وکړه هغوي حرکت وکړو

نازنین د موټر نه لاس ویستي وو او ماته یې خوزو

چې کله هغوې پنا شول زه هم کورته روان شوم

کورته راغلم د نازنین په تلو ډیر خفه شوم او زړه مې تنګ شو

کور داسې خاموشه فضاء غوړولې وه تا به ویل که خدای مکړه غم شوې اوسی

خپلې کوټې ته لاړم ګورم خور مې لګیا ده کوټه راته جوړوي او ډیره غمجنه ده

راته یې ویل وروره کور ته دې فکر دې څنګه خاموشه او بې خونده شو د نازنین دې په تک

ما وویل هو زما هم زړه تنګ شو او خفه یمه

بیا یې وویل وروره زه به مور سره خبري وکړم اوس خو مو نازنین هم ولیده کورنۍ یې هم ډیر خه او مینه ناک خلک دي چې ستا او د نازنین خبره وکړي

زه غلې شوم خورمې بستري ټولولې او د نازنین دي صیفتونه یې کول وروره زرغونه څومره خوږه جلۍ ده زما ډیره خوښه شوه او د نازنین هغه وړې خویندو څومره په تربیه وي څومره اخلاقې وې

مور یې ددوي نه ښه ښځه وه د ادي ورسره داسي ساعت تیر وو ټوله ورځ به سره ناستي وي خبري به یې کولي داسي معلومیدي لکه خویندې او یا لکه د ټول عمر نه چې سره پیژندل

خور مې خبري کولي او زه د نازنین یادونو له ځانه سره وړې وم

خور مې راباندې غږ وکړ وروره زه تاته لګیا یم او ته مې غږ نه اوري کوټه یې جوړه کړه ما وویل رازه چې لاړ شو د مور خواته

د مور کوټې ته لاړو ورور مې وریندار او مور مې ناست وو هغوي هم د نازنین دي صیفتونه او خبري یې کول

(c) ketabton.com: The Digital Library

خور مې وویل موري اوس مو څه خیال دې نازنین او کورني خو مو ولیدله ډیر خه خلک دي نازنین هم خه او قابله جلۍ ده نو څنګه جرګه ورپسي نه ځي

ورور مې وویل فرازه ته څه وایې لاړ شو څه خبره خو به یې له کورني لخوا یې پیښه نه شي

ما ورته د نازنین د پلار کیسه وکړه

په میرویس کاکا نازنین ډیره ګرانه ده کله چې دا خبري زمونږ مینځ کې راغلې خبره خفګان ته ووتله او زه خارج ته روان شوم نو د نازنین حالات ډیر خراب شول اتا شفخانه کې بیستر وه

بیا چې زه خبر شوم کور ته یې لاړم نو پلار یې راته وویل چې فرازه بچیه د هلک کورني ځي د جلۍ کورني ته په جرګه

که ته غواړې زه به ستاسو کور ته د نازنین په خاطر درشم او خپله لور به په کور کې درکم خو ته چیرته مزه کنه نازنین مړه کیږي

نو نن سهار چې کله تلل د نازنین پلار راته وویل چې بچیه غواړم خپله وعده پوره کم او د ورور سره دي ستا او د نازنین خبره ختمه کم

ما ورته وویل چې نه کاکا دا کار به ستاسو کور کې کیږي دلته نه او راتلونکي هفته کې به مونږ درشو

اوس ستاسو خوښه وروره چې هروخت ورځي

ورور مې وویل ډیره نره او د ښښتو خبره دي کړي چې تا کې دومره سړیتوب له کومه شوه په اول ځل درنه خوشاله شوم

مور مې وخاندل او ورور ته مې وویل فراز خه خبره کړي تر هغې به مونږ هم ځانونه تیار کړو څه مشران به خبر کړو او لاړ به شو

ما وویل موري زه به د نازنین پلار سره خبره وکم که ویل یې مشران راولي یو به یې سو کنه مونږ به یوازي بیا لاړ شو

ورور مې غوصه شو اوس داسي بي ښښتو کار راباندې کوي زه مشران وړم چې هم د میرویس کاکا سترګي جیګي شي هم د نازنین او هم خلک خبر شي چې سبا راته پیغور رانکړي چې دا څه رقم خلک وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل سمه ده ښنګه چې ستاسو غوښه وي

زه دیري ته ووتلم کتل مې نازنین میسج وکړو

سلام فرازه ډیره خفه یمه هیڅ مې نه ته او نه ستا کورني له سترګو لري کیږي

زړه مې سم تنګ دې دا وخت به ښنګه تیریږي

ما وویل زمونږ ټوله کورني هم خفه ده او اوس یې هم ستاسو صفتونه کول او زمونږ د کوژدي خبري یې کولي

نازنین وویل خا سه یې ویل کله به رازي

ما وویل راتلونکي هفته درزو سره د مشرانو

ویل یې خیر دې ته سبا حرکته وکړه راشه زړه مې ډیر تنګ دې

ما ویل سبا نه کیږي دلته به د کوژدن لپاره تیارې نیسو کارونه دي دا خلاص کړو

ویل یې نو دا هفته به ښنګه تیریږي دا خو ډیر وخت دې

ما ویل په تلیفون زنګ وهه خبرې به کوو

خه نازنین زما ملګري راغلل زه نور میسجونه نه شم کولې چې دوي لاړل بیا خبري کوو په ځان پام کوه

ملګري مې راغلل ستړي مه شي مو وکړه لاړم کټونه مې برابر کړل کیناستو

فرهاد وویل میلمانه دي لاړل

ما وویل هو لاړل اوس مې ورسره خبري کولي لا نه وو رسیدلي لاره کې وو

بلال وویل فرازه رنګ نه خو داسې معلومیږي لکه چې خفه اوسې

ما وویل نه خفه نه یم ورور مې راته خبري وکړي هغې خفه کړې یم

چې کتل مې ورور مې هم راغې

ویل یې فرهاد او بلاله تاسو مو یو اته ملګري د بنډار خبر کړي راتلونکي هفته د فراز کوژدن ده زو کابل ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو خوشاله شول او ویل یې فرازه اوس خبره معلومه شوه چې ته ولې خفه یې او بهانه کوې ورور

ورور مې وویل دا بې شرمه شرمیږې هسې ما بهانه کوې

ټولو ملګرو وخاندل

فرهاد مې ورور ته وویل چې یو موټر په ما شو تک او راتک

بلال وویل مټیان او میوه د هغې ځای په ما شوه

امجد وویل د کوژدې ګل او چاګلیټ په ما شول

ورور مې د ټولو نه مننه وکړه چې تاسو صرف مونږ سره لاړ شې چې هغې خلکو ته مو سترګې جیګې شي او بیا ګیله ونکړي

ټولو وویل چې نه مونږ چې څه وویل هغه مونږ کوو نور کار ستاسو خپل دې

ساحل وویل د فراز مکمله جوړه په ماشوه بس پروګرام مو ونیولو ورور مې د کلي ملک ملا او یو شپږ سپینږیري نور هم خبر کړل په سبا یې ما د نازنین پلار ته زنګ ووهو

کاکا سلام مونږ خو درزو خو ورور مې ځان سره شل نفره مشران او ځوانان هم راوان کړي

د نازنین پلار وویل فرازه بچیه خلکو ته تکلیف ورکول څه ضرورت دي صرف ته ورور دي او مور دي راشي د خپل کور خبره ده

ما وویل نه کاکا پریږده چې درشي ستا سرلوړی به هم وشي او د خلکو خفګان به هم ختم شي

که ته څوک غواړي وه غواړه

ویل یې سمه ده بچیه چې څنګه ستاسو خوښه وي

دا هفته د کال پشان اوږده شوه انتظار ډیر سخت وو

دشپې خپله کوټه کې ناست وم سوچونو او فکرونو په مخه کړی وم چې نازنین زنګ ووهو اوکې مې که

دي وخت کې مې خور هم کوټې ته ننوته

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین د سلام نه وروسته وویل فرازه چې رازي ځانګه هم ځان سره راوړه کنه بیا رانه شي

ما وویل کورته به څوک پاتي کیږي چې ځانګه دړوړو

ځانګي غږ وکړو چې ته به کور ته پاتي شي مونږ به درله دستمال راوړو

ستا تک ته هیڅ ضرورت نشته او زه خو نه پاتي کیږم زه د نازنین او زرغونې پسي خفه شوي یم

نازنین وویل فرازه ته دا موبایل ورکه ځانګي ته زه هم ورپسي خفه شوي چې دا غږ یې له نږدي واورم

موبایل لوډسپیکر مې جیک که

نازنین ځانګي ته وویل ګراني ته ګوره خامخا راشي چې ګوره ژبي شوي یم درپسي که کورته څوک نه پاتي کیدل نو فراز پریږدي او تاسو راشي

ما غږ وکړو سمه ده بیا نیکاح مې د ورور سره وتړه د غم لوري

نازنین وخاندل ویل یې سمه ده چې ته وایي

ما له ځانګي نه موبایل واخیستو خا نوي یاران شول او زاړه دې هیر کړل

نازنین وویل نه فرازه زه تا چیرته هیرولي شم خو ځانګه مې هم ډیره یادیږي

ما ویل رابه شي لخیره بیابه دي وګورم

ویل یې وبه ګوري ځانګه به په سر ګرزوم

ما ویل سمه ده نور تلیفون بندوم خوب رازي

ویل یې تاسره خو مې لا خبري پاتي دي ما ویل سبا یې کوو اوس ویده کیږم همدي سره مې خدای پاماني وکړه اړیکه مې بنده کړه لاړم د مور کوټي ته مې

هغوي د کوژدي لپاره ترتیبات جوړول چې دا به وکو دا به وکو

ما ورته ویل خه فکر وکړي چې څه کم نه شي یا پاتي نه شي

او هو هغه چیلی مو هیره نه شي هغه په ګوته کوي یې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو وخاندل ورور مې وويله زه ورروه لاړ شه کوټې ته دې که ته داسي خبري کوي نو مونږ نه هرڅه پاتي دي

ما ويل نو ما څه ويلي چې شړي مې

ورور مې وويل هغې ته چيلی نه وايې خر وايې خره ورک شه

مور مې په خندا شوه زويه چيله يادوي هغه چيله ده

ما سر وګرو روان شوم کوټې ته مې ټولو راپسي خندل

د کوژدي نه يوه ورځ مخکي نازنين زنګ ووهو ژړل يې ويل يې فرازه راشه مونږ کره همددا اوس حرکت وکړه

ما ويل الله دې خير کړي څه خبره شوي

ويل يې کاکا مې راغلې لانجې کوي ته راشه

ما وويل سمه ده درځم دا کاکا دې لا پکي د کومي پيدا شو هسي راباندې ځان وژني که څه کوي

اړيکه مې بنده کړه کورته راغلم مور او ورور ته مې وويل

زه ځم کابل ته د نازنين پلار زنګ وهلي وو چې راشه چې دلته د ميلمنو لپاره پروګرام جوړ کو

ورور مې وويل سمه ده لاړ شه که کار ډير وو هلته دې ورور تيار شته هغه هم له ځانه سره کړه مونږ هم سبا درزو

حرکت مې وکړو لاړم

په ټوله لاره کې مې فکرونه او سوچونه وهل چې دا لانجه پکي له کومي راغله

ملګرو مصروفيت مې بيخي زياد دې دغه شې مې درله برابر کړو د اصلاح لپاره يې وخت نه لرم ښښنه کوي

وخت راباندې نه تېرېده، اندېښمن وم، لاره همداسې اوږدېدله. ما دا موضوع له خپل ملګري عبدالرحيم دلسوز سره شريکه کړې وه. هغه راته ويلي وو: "چې لاړې، لغتي ورته بنده که او په وهلو يې له کوره وباسه." ما هم همداسې نيت کړی و.

لنډه دا چې کور ته ورسېدم، دننه شوم. د نازنين پلار او تره سره مې سترې مه شي وکړه او کيناستو. هغوې خپلو کې خبرې کولې. ټول ناست وو. د نازنين تره د نازنين پلار ته وويل: "زه خو خپله زمه ما درته خبره خلاصه کړه، ګوره چې زما په امانت کې خيانت ونکړې."

ما ورته وويل: "کاکا، د څه امانت او د څه خيانت؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويې ويل: "نازنين مې خپل مشر زوی ته په ماشومتوب کې په نوم کړې وه، خو هغه اوس له دې کاره په شا شو. اوس غواړم چې د کشر زوی لپاره مې وکم."

ما ورته وويل: "کاکا، دا خو ستا څاروی نه دی چې يو وانه خستو نو په بل يې پلورې."

ويې ويل: "نه."

ما ورته وويل: "ستا کونډه هم نه ده چې د يو زوی د مرگ نه وروسته يې بل ته واده کړې."

ويې ويل: "نه."

ما ورته وويل: "اول خو د ماشومتوب هغه ورکړه نه منل کېږي، او بل، ستا زوی دا جواب کړی. دا ستا زرخريد مال نه دی چې پيسې دې پرې ورکړې وي."

بيا مې وويل: "ستا زوی يو ښه انسان دی، هر څه کې خپله گټه مه گوره. ودې کتل چې هغې ځانته ډاکتره پيدا کړی خوشاله شوي، اوس غواړي چې رازه نازنين بل زوی ته وکړه."

ورپسې مې وويل: "اول خو په تا کې پښتو او غيرت نشته، ډېر بې غيرته پلار يې. که په تا کې غيرت وای، نو خپل زوی به دې دي کار ته نه پرېښود. تا خو ميرويس کاکا د ټول قوم مخکې وشرمو او لور دې پرېښوده."

ميرويس کاکا وويل: "وروره، ته زما مشر يې، هيڅ نه شم درته ويلی ځکه زه شرميږم. بيا زما کور ته په دې نيت رانشې او دا تمه هم مه لره. ما خپله لور فراز ته ورکړې، او سبا يې دستمال يا کوژدن ده. نو له تانه هيله کوم چې په دې خوشحالی کې ماسره برخه واخله."

نازنين وويل: "کاکا، زه د لوبو کومه نانځکه نه يم چې يو به مې گوزاروي او بل به مې اخلي. نور زما د ژوند واک او فيصله ته نه شې کولای. پلار مې شته."

د نازنين تره په غوصه شو او د نازنين د وهلو په نيت يې لاس اوچت کړ. ما يې لاس ونيوه او ورته مې وويل: "کاکا، خير دی، هغه جلۍ ده، حق لري چې د خپل ژوند فيصله خپله وکړي. ته ورسره ولې ځان کم عقل کوې؟"

د نازنين تره ودرېد او ويې ويل: "زه گورم چې څوک داسې کار کوي."

ما بيا هغه د لاسه ونيوه او ورته مې وويل: "کاکا، کينه، دا د کور خبره ده، خفگان پکار نه دی."

هغه وويل: "زه گورم چې داسې کوم نر دی چې د نازنين دستمال واخلي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ته غوصه راغله او ومي وويل: "کاکا، خبره زور ته مه اوباسه، کنه قسم په الله چې دلته اوس غم جوړوم."

د نازنین پلار وویل: "وروره، خبره غیرت او پښتو ته مه وړه او مجبوره مې مه چې سبا پورې انتظار ونکړم."

د نازنین تره وویل: "ته وکه، چې زه تا گورم څنګه یې کوي."

د نازنین پلار خپلې ښځې ته غږ کړ: "ورشه، هغه د چاکلیټو پاکټ راوړه."

د چاکلیټو پاکټ یې راوړ، او ماته یې په لاس کې راکړ. ویې ویل: "فرازه، بچیه، مبارک دې شه، نازنین مې درکړه."

ما هم تمانچه له بغل نه ویسته، د کوټې نه ووتلم، پوره اووه ډزې مې وکړې. بیا راغلم کوټې ته، د نازنین تره د نازنین پلار ته مې وویل: "بس، زما او ستا وروروليي ختمه شوه او دوښمني شوه."

ما ورته وویل: "کاکا، دا خو د دوښمني خبره نه ده، هسې ځان مه خفه کوه، نور ستا حق نه رسي. ته پنځه کسان راوغواړه، چې څه درته وايي،

د نازنین تره وویل: "ته خبرې مه کوه، تاسره به هم وگورم."

ما ورته وویل: "کاکا، خبره د کتلو نه ووتله، راځه کینه، زاري درته کوم، بېره دې نیسم، نوره خبره ختمه شوه. اوس نازنین زما امانت شو، راځه دا خوشالي په شریکه تیره کړو."

سړی څادر په اوږه واچوه او له کوره ووتلو. ما د نازنین پلار ته وویل: "کاکا، نور ورونه او وربرونه دې خبر کړي؟ د نازنین ماماگانو ته دې ویلي؟"

ویې ویل: "هو، ټول مې خبر کړي، روان دي، ماښام به ورسیږي. بچیه، ته زما د ورور په خبرو خفه نه شې، هغه ډېر سرزوری دی، بچیان یې هم ترې تنگ دي. ماښام به هغوی هم راورسیږي او به یې گورې، ډېر ښه اولادونه یې دي."

ما وویل: "نه کاکا، ولې به خفه شم؟ مشر دې سپینږیری دی. خو اوس اجازه راکړه چې زه مې د ورور خواته لاړ شم، د سبا په خاطر تیاری وکړو."

د نازنین مور وویل: "زویه، ته دلته راشه، کار مې درسره دی."

ما ورته وویل: "امر کوه، مورجانې."

ویې ویل: "زرغونه او نازنین دې غواړي، د سبا لپاره یې څه پکار دي، هغه درته وايي، په کوټه کې دي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه لاړم کوټې ته، دننه شوم. چې ننوتلم، نازنين منډه کړه او زما غاړه نه کلکه تاوه شوه، ښه يې ښکل کړم. زرغونې وويل: "لکه خو مانه وشرميږي، دومره هم نه گوري چې زه ولاړه يم."

نازنين وويل: "فرازه، اوس خوشاله شوم، ټول غمونه او فکرونه مې ختم شول. نور نو له ما نه خلاصيږي، اوس زما شولې."

پرون راهيسې خو ما ځان په ژړا مړ کړ، د تره د لاسه مې. ما ويل چې څه به پېښ شي."

ما ورته وويل: "نازنين، دا داسې اسانه کار نه و چې ستا تره ورته فکر کړی و. زه ډېر په غصه راغلی وم. ما ويلی و چې نن به زما آخري ورځ وي، دلته مې درته وژلو. هغوی په ما څه فکر کړی و؟ موږ هم مشرقيوال يو."

نازنين وويل: "شکر چې هر څه په خير تېر شول."

ما وويل: "هو، کنه اوس به په محبس کې بندي پروت وم."

ويې خندل: "ته زما لپاره تر دې حده هم کولای شې؟"

ما نازنين ته وويل: "نازنين، ستا لپاره خو خپل ژوند نه هم تېرېدی شم. څوک چې د خپل ژوند کيسه کې نه وي، هغه به د بل په کيسه کې څنگه وي؟ خو اوس راته اجازه راکړه چې لاړ شم د ورور خواته، ترڅو د سبا لپاره تياری وکړو. او تاسو راته ووايئ چې ستاسو څه پکار دي، زه خو ستاسو په کارونو نه پوهېږم."

نازنين وويل: "هيڅ مو پکار نه دي، بس د سبا په انتظار به زړه شم."

زرغونې بيا يو غټ لېست راته وويل: "دا به ماته راوړې، ځکه ټوله سخته په ما تېره شوه."

ما ورته پيسې ورکړې او ورته مې وويل: "خپله لاړه شه او ځانته يې واخله، دا شيان به زما له ياده وځي."

ويې ويل: "دومره ډېرې پيسې؟" ما نوري هم ورکړې او ورته مې وويل: "نازنين هم له ځانه سره يو څه چې دا هم د ځان لپاره، څه شيان واخلي."

ما نازنين له سره ښکل کړه او ترې روان شوم. لاړم د نازنين پلار خواته، ورته مې وويل: "ښه، کاکا، د ماښام او د سبا ورځې لپاره څه پکار دي چې را يې وړم؟"

ويې ويل: "بچيه، هر څه بندوبست زه کوم، صرف تاسو راشئ."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ترې خدای پاماني واخیسته او روان شوم د ورور خواته. غرمه مې د ورور سره تېره کړه، ښار ته لاړو څه ټک ټوک سودا مو وکړه.

یو وخت مې کټل، د نازنین زنګ راغی. "سلام، فراز جانه، چیرته یې؟"

ما ویل: "د ورور سره ښار کې یم، سودا کوو."

ویې ویل: "شاه دوشمشیره خواته راشه."

ما وویل: "سمه ده. ورور ته مې وویل: 'وروره، ته دا سودا له ځانه سره یو څه، زه د نازنین خواته ځم او بیا د هغوې نه سیده ځم کورته، چې سبا د ورور او مشرانو سره یو ځای راشم. ته به سهار وختي د نازنین دي کورته لاړ شې، که کوم کار وي، هغه به هم وکړي، او هو، تازه مېوه هم واخله سهار.'"

ویې ویل: "سمه ده."

زه لاړم د نازنین دي خواته. زرغونې وویل: "موږ سودا خلاصه کړې، اوس ته په موږ سکریم وخوره، لاړو، سکریم مو وخوړو."

ما ورته ټکسي ونیوله چې تاسو لاړ شئ کورته.

نازنین وویل: "راځه، ته هم نن شپه موږ سره وکړه."

ما وویل: "نن نه، بیا کله. زه او ورور مې هم سودا کوو."

ما ورته ونه وویل: " چې زه زم کورته بیا یې نه پرېږدم."

لنډه دا چې دوی مې رخصت کړل، او زه هم قضا مازیګر د هډې نه مخ په ننګرهار روان شوم. د شپې اته نیمې بجې کورته ورسیدم.

ورور مې وویل: "څنګه چل و؟ د نازنین پلار څه ویلې؟"

ما ورته ټوله کیسه وکړه، او بیا مې د چاکلیټو پاکټ ورکړ چې دغه دې نازنین یې راته راکړ.

ټول ډیر خوشاله شول. ورور مې وویل: "ډیر نر او د پښتو کار دې کړي، افرین!"

ما وویل: "زه ځم د فرهاد دي حجرې ته، ملګرې ټول راټول شوي چې د سبا لپاره د تک پلان جوړ کړو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور مې وويل: "ما مشرانو ته ويلي چې د سهار لمونځ مو وکړی، زموږ ديرې ته راشي، وختي چای څښو او حرکت کوو."

ما وويل: "سمه ده."

لاړم حجري ته. د ملگرو سره مې خبره شريکه کړه. يو موټر ملگرو د خپل ځان لپاره نيولی وو. دوه موټر مې ورور نيولي وو، يو د کورنۍ لپاره او بل د مشرانو لپاره.

بس، د سهار د چای نه وروسته مو حرکت وکړ

موټرې درې واړه زموږ د کليوالو وې. ورور مې ورته ويلي وو: "که تاسو زموږ سره تر راتک پاتې کيږئ او کوژده راسره تيره وي نو خه دې، کنه موږ نورې موټرې نيسو."

هغوی ويلي وو: "دا خو زموږ خپله خوشالي ده، بغير د روپو، مياشت درسره هلته تيرو، دا کومه خبره ده؟"

ساحل راته ښايسته کاټن جوړه بوټونه، واسکټ، خولۍ او دستمال اخيستي وو.

لاړو د نازنين دي کور ته ورسيدو. د نازنين پلار، ترونه، د تره زامن، ماماگان او د ماما زامن ټول راغونډ شول، ستړي مشي يې وکړه، او بيا لاړو حجري ته.

مونږ حجري ته لاړو او زنانه لاړ دننه کور ته

مونږ حجره کې ناست وو دا چې د نازنين پلار زمونږ د اکثره کليوالو سره په هغه دوه ورځو کې بلد او ليدلي وو نو د ټولونه مخکي يې خپل ورونه وريرونه او د نازنين ماماگان او د ماما بچي مونږ سره معريفي کړل

چای سره د مټايانو کلچو او کيکونو سره راغې چای مو اوڅښو خبرو خبرو کې غرمه شوه

ميرويس کاکا د غرمي ډير ښايسته ترتيبات کړي وو ډوډۍ مو وخوړه لمونځونه مو وکړل

د لمانځه نه وروسته مولوي صاحب او ملک صيب د زرمينې پلار ته وويل

ميرويس خانه ته خو پوهيږي او خبر يې چې مونږ د څه لپاره رغلې يو که دا خبره ختمه کو ځکه مونږ هم بيرته واپس زو کورونو ته ځای مو لرې دې او ناوخته کيږي

مونږ راغلې يو چې ستاسره خپلوي وکړو او دا به زمونږ لپاره وياړ وي چې ستا په شان يوه کورنۍ زمونږ خپله شي دا به ستا په مونږ لوی احسان خيگڼه وي چې ته مونږ سره دا خپلولې وکړې

فراز خو ته هم خه پيژني ډير يو غيرتي پښتون اخلاقي او بي بدو ځوان دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمونږ د ټول کلي مثال دې ټول کليوال ترينه ډير خوشاله دې د ځوانانو خو پريږده چې د مشرانو سره هم انډيوالي او ناسته پاسته لري ټول مشران ترينه ډير خوشاله دي الله دي ترينه خوشاله شي

ميرويس کاکا وويل ستاسو د ټولونه ډيره مننه کوم چې تر دې ځايه مو ځان په تکليف که ماته مو دومره عزت او وياړ په برخه که الله دې ستاسي قدمونه په تله د ميزان کې واچوي

دا ما لپاره وياړ دې چې ستاسو په شان درانه او ښتانه مشران راغلې

پاتي شو فراز دا به زما نيکبختي وي چې داسي يو ځوان سره زما د لور او کورني رشته کيږي

زه يواځې فراز نه اخلم زه به تاسو ټول اخلم د فراز نه ماته تاسو ډير محترم هستي فراز خو مې هسي هم زي دې

او بيا يې ورور ته وويل ورشه هغه گل چې دوي راوړي هغه راوړه

گل يې راوړو مولوي صاحب وويل ميرويسه وروره دا چې مهر يو شرعي شرط او د هري پيغلي حق دې تاسو مو مونږ ته خپل شرطونه او د مهر اندازه ښکاره کړي

ميرويس کاکا وويل مهر به 50 زره افغانی وټاکم او څلور تولي سره

که زمونږ د خلکو له رواجه خبر شي نو توبي به اوباسي خو زه دا هرڅه ستاسو لپاره او د خپل لور او فراز لپاره کوم

زمونږ مهر نه بلکي ولور اخلي چې د 5 لکونه شروع تر 15 لکو پوري روپي اخلي زه ددي هرڅه سره خلاف يم

ټولو مشرانو د ميرويس کاکا نه مننه وکړه او ډيري دعاگاني ورته وکړي

بيا دوه کسه چې ورور مې او کاکا مې لاړل د شاهيدي لپاره نکاح مو وتړله خواږه مو تقسيم کړل

ورور مې ميرويس کاکا ته وويل اجازه ده چې ډزي وکړو

ميرويس کاکا وويل وکړي زه هيڅ کوم عتراز نه لرم

ورور مې خپلو عسکرو ته وويل بهر ووزي او ډزي وکړي

ملک صيب او مولوي صاحب ميرويس کاکا ته وويل چې اوس مونږ ته اجازه راکه لاړ مو اوږده ده ايله تر ماښامه ورسيږو

(c) ketabton.com: The Digital Library

میرویس کاکا ورته وویل نن خو په هیڅ رقم رانه نه شي تللي سبا سهار چې مو چای اوڅښنو بیابه لاړ شي

میرویس کاکا په شین زور پاتي کړو

کشر ورور مې مشر ورور ته وویل لالا شپې ته یو بنډار نه جوړو یو هنرمند راوړ او سیل وکړو

ورور مې ورپسي غوصه شو وي ویل دا څه د خرو سره مې سر دې

دا د جني کور دې دلته څوک دا کارونه نه کوي چې کلي ته لاړي هرڅه چې کوي وي کړي

میرویس کاکا د ورور خبري مې واوریدي ورته یې وویل چې زړه یې غواړي ودي کړي ځوانان دي اوس دا هم ستاسو کور شو

دي وخت کې ماشوم راغې ماته یې اشاره وکړه چې راشه کور کې دې غواړي

د نازنین ورور راسره شو لاړو دننه شو نازنین یې جوړه کړې وه ناسته وه په چوکي کې مور مې ویل راشه دا گوته ورته په لاس که

لاړم د نازنین سره خواکي په چوکي کیناستم ورته مې غلي شان وویل لک د خفگاناو د ژړا تمثل وکړه شرم دي خلک به وایي چې دا خوشاله ده ورته میړه نه پیدا کیدو

نازنین مې مور ته اواز وکړو مور جاني دي فراز ته وگوره کنه ماته وایي چې وژاړه

مور مي راته سټ کې په قلاره گوزار راکړو ولي یې ژړوي ته خوشاله نه یې چې دا خوشاله ده بیا ورته څه ونه وایې

ما غبر کړو سمه ده موري که په ژړا ددي ارایش خرابیږي زه به ددې په ځای وژاړم دا خو نه ژاړي

ټولو ښځو وخاندل

ما نازنین ته وویل دیخوا شه چې دا چیلي درته په گوته کم

نازنین وخاندل او پټ یې راته وویل د غم زو نور سم شه ټول خپلوان مې ولاړ دي شرم دې.

ما وویل سمه ده چیله مې ورته په گوته کړه چک چکي شوي ټولو چغې کړي مبارک مو شه الله مو پخیر سره زاړه که

(c) ketabton.com: The Digital Library

شربت مو یو بل ته ورکو زه ترینه پاسیدم نازنین وویل موبایل ته دې فکر کوه چې بیا درته زنگ وهم ما ویل سمه ده

لاړم حجري ته کلیوالو سره کیناستم.

ملګرو وویل زه چې لاړ شو چکر ته

ما وویل ملګرو دلته که د شپې لپاره د څه ضرورته شي او مونږ نه یو بده به وي

زي تاسو داسي وکړي د ورور سره مې لاړ شي چکر به هم وهي او هم به موسقي والا د ځان سره راوړي زه به همدلته یم ملګرو وویل ډیر به خه شي مامي کشر ورور ته وویل دا هلکان یو څه چې چکر هم وهي او تاسره به هم کومک شي

ورور مې او کلیوال ملګري لاړل ماته زرغونې میسج وکړو فرازه ډیر ډیر دي مبارک وي تا خو بلکل صبر ونکړو چې مبارکي مې درکړې وې

ما ورته جواب ورکړو مننه کوم زرغونې جاني ستا احسانونه به هیر نکړم تا مونږ سره زمونږ په رسیدو کې ډیره منډه او کومک وکړو

نازنین څنګه ده

ویل یې ورکوه یې دا خه ده چې خپل مرام ته ورسیده اوس ماته بیخي ګوري هم نه د مور سره دې ناسته ده کلکه هیڅ نه وایې چې دي کور کې زرغونه هم شته کنه

ما وخاندل ورته مې وویل لیوني لکه چې زور یې درکړو یوه خبره درته وکړم غوصه کیږي خو نه

ویل یې وواېه نه غوصه کیږم

ما ویل زه ستا او د نازنین جدایي نه شم لیدلي که دې خوښه وي تا به خپل وړوکي ورورته وغواړم دواړه به په یو کور کې هستي

زرغونې وخاندل ولي لکه زمونږ بچه ستاسو په کور کې ختلي همدا بس دې چې نازنین مو درکړه

فرازه ټوکه مې وکړه زما هم ستاسو کورنې ډیره خوښه ده ټول د یوبل نه دیر مینه ناک او خه هستي خو د نصیب خبره ده او بل زه غواړم خپلو زده کړو ته نور هم ادامه ورکم

ما وویل زه نه غواړم چې تاسو جدا شي زه خپل کوشش کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتي برخه بيا

ملګرو ډېره ښښنه کوي کارونه ډېر دي سم نه شم کولې چې کيسه په وخت له تاسو سره شريکه کم يو سر او سل سوداوي دي ښښنه راته کوي

يادونه وکم چې دا يوه ناکامه مينه ده چې خپل مرام ته نه رسيږي هغه خوبونه چې دوي د راتلونکي ژوند لپاره کتل هغه نيمګړي پاتي کيږي

زرغونې وويل: "فرازه، الله دې ژوندی او خوشحاله لره. مننه کوم، زه لاړه شم، نازنين غږ کوي چې څه وايي." نور مو پېغامونه بند کړل.

لنډه دا چې ماښام شو، ډوډۍ مو وخوړه. هنرمندانو خپل وسايل ميدان ته راوړل. د نازنين دي کور داسې و چې مخې ته يې لويه حجره او انګړ و، او د کور لپاره يې بيله د موټر لاره هم وه، او شاته يې کور و. موږ په انګړ کې سيل شروع کړ، ځکه حجره کې مشران او مولوي صاحب ناست وو. موسيقي شروع شوه، فارسي سندرې يې وې، پښتو به يې سمه نه شوه ويلی.

کليوالو ملګرو کور ودان، پروګرام يې ښه ګرم کړی و. ګډاګانې، مستيانې، خنداوې، او سيل په درز کې روان و چې کتل مې زرغونې پيغام رالېږلی و: "فرازه، دروازې پوري ته راشه."

زه هم ورو ورو پاڅېدم، روان شوم. ورغلم، کتل مې نازنين ولاړه ده. د لاس نه يې ونيولم د رڼا نه يې تورتم ته راکش کړم. ويې ويل: "د غم زويه! نه دې زنګ وهلو او نه دې پېغام وليږو. مطلب دې پوره شو، نوره دې هيره کړم."

ما ورته وويل: "ستا په ځای د زرغونې نه پوښتنه کوم کنه؟"

هغې په خندا وويل: "زه زرغونه څه کوم؟ ولې ما ته يې نه وايې، هغې ته وايې! او هو، تا خو مبارکي رانکړه! خوله دې خلاصه کړه."

ما ورته وخندل کتل مې چې لاس کې يې متايي نيولی و. او په خوله يې که راته په خندا يې وويل: "فراز جانه، مبارک مو شه، زما او ستا!"

ما ورته وويل: "خوله دې نږدې کړه." کله چې نږدې يې کړه، نيم متايي ورته ورکړو او کلکه مې په غيږه کې ونيوله. د ځمکې نه مې په غېږه کې پورته کړه او ګرده مې تاوه کړه. "نازنين، زموږ دی مبارک وي

خوشې مې کړه، سا يې بنده بنده وه او په خندا کې يې وويل: "د غم زويه! اوس به مې مړه کړې وای!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "دومره خوشحاله یم چې هیڅ ویلی نه شم." نازنین نږدې شوه او ښکل یې کړم. ویې ویل: "فرازه، ډېره زیاته مننه. د الله تعالی نه ډېره خوشحاله یم چې ته یې زما په نصیب کړې. ته پوهېږې، فرازه، کله به چې ما ملګرو ته د خپلې مینې کیسه کوله، نو ټولو به ویل: 'په هلکانو اعتبار مه کوه، دا د ټیلیفون خبرې دي. یوه ورځ به دې په میدان پرېږدي، خپل مطلب به درنه پوره کړي.' هغوی به ویل دا ټول دوکه‌بازان دي. کله کله به زه هم له دې وېرې سره مخ شوم چې هسې نه تا له لاسه ورکړم."

ما ورته وویل: "نازنین، ستا ملګرو رښتیا درته ویلي دي. ډېر داسې بې‌وجدانه ځوانان شته چې یوه نجلۍ د مینې په دام کې ګیره کړي، خپل مطلب ترې واخلي او بیا یې په نیمه لاره کې پرېږدي. زه به په دې اړه یوه نه، دوه حقیقي کیسې درته وکړم، خو د واده نه وروسته. خو دا یقین وکړه چې تا غلط انتخاب نه و کړی او زه هغه هلکان یا ځوانانو نه نه یم. زموږ په کورنۍ کې یو رګ د پښیانو دی؛ خلک موږ ته وایي، 'تاسو پښیان چې یو ځل اوږه ووهئ، بیا نه هېساریږئ.' نو ما هم په تا پسې قوي اوږه هلې وه. خو پوهېږې چې زما زړه کله مات شو؟"

نازنین په خندا وویل: "هو، پوهېږم. د غم زویه! دومره وړې خبرې نه دې، څومره غټه ډرامه جوړه کړې وه!"

ما وویل: "نازنین، دا سمه ده چې مینه ړنده وي، خو دومره هم نه د بل د عزت خیال به پکې هم ساتي. یواځې به خپلو خوایشاتو پسې منډې نه وهي. هغه ورځ چې ستا پلار زما پر وړاندې وژړل او د خپل عزت خیر یې رانه وغوښت، ما ویل کاش چې دا اسمان زما په سر ولوېږي، نه دا چې د دې بې‌وسه پلار اوښکې وګورم. کاش چې د دې کار نه مخکې مړ وای. خو دا چې زموږ مینه پاکه وه، الله موږ یو بل ته ورسولو."

نازنین زما په خبرو وخندل او ویې ویل: "ها، زما پښی خاونده! اوس په پښایي کې راته ووایه: 'ته ډېره ښایسته یې!'"

ما ورته وویل: "نازنین، تو بو سدوري های."

نازنین وخندل او ویې ویل: "زه څم دا خبره مورجانې ته کوم!"

ما ورته وویل: "د غم لورې، تا په خبرو کې ایساره کړې. هلته به مې ملګري وایي: 'دا څه وشو.

ما ورته وویل: "ماته نوره اجازه راکړه چې لاړ شم."

نازنین وویل: "په یوه شرط چې لاړې، هغه سندره چې دې په کلي کې ویلې وه، 'ستا د دوو سترګو لپاره'، دا به ووایې! زمه ټولې خپلوانې بام ته خېژوم چې دا سندره ستا له خولې واوري."

ما وویل: "د شرمېدلي لورې، څوک په خپل کوژده کې سندرې وایي؟ شرموې مې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خندا یې وویل: "که یې ونه وایې، اوس چغه وهم او سم دې شرموم."

ما وویل: "سمه ده، چې داسې کار ونکړې." او ترې روان شوم.

په روانېدو کې یې غاړه راکړه، مخه ښه یې راسره وکړه، او زه د ملګرو خواته لاړم او کیناستم. سیل روان و. لږ ساعت وروسته نازنین ماته پیغام وکړ: "فرازه، مور ټول ستا په انتظار یو. پاسه کنه!"

ما خپل ملګري فرهاد ته ورو وویل: "ټول ملګري پټ پوه کړه چې ما په زوره پاسوي چې سندره ووایم." فرهاد هم ټول ملګري راټول کړل، او په زوره یې روان کړم.

زه هم لاړم، میکروفون یې راته راکړ، او سندره مې شروع کړه:

ستا د دوو سترګو لپاره د هرچا خبرې وړمه

ای زما ماشومه یاره، د هرچا خبرې وړمه

ستا ماشومې اداګانې، ستا وړې وړې خبرې

رب دې لوی کړه زما لپاره، د هرچا خبرې وړمه

ته په مینه نه پوهېږې، که دې ځان نانجاره کړې

خدای دې پوه مکړه، دلداره، د هرچا خبرې وړمه

ته زما د چمن ګل یې، ته زما د زړګي سر یې

رسول خان دا ستا لپاره، د هرچا خبرې وړمه

ای زما ماشومه یاره، د هرچا خبرې وړمه

سندره مې ختمه کړه، فرهاد راغی، راته ویې ویل: "میک ماته راکړه." میک یې واخیست او ښه شیبه ټپې یې وکړ. ډېر خوند یې وکړ. پروګرام ختم شو، د خوب بسترې مو تیارې کړې، او ویده شو. د سهار د چایو وروسته یې زه کور ته لاړم، زرغونې راته وویل: "فرازه، ته خپل مشر ورور ته ووایه چې ځانګه پرېږدي، یو څو شپې مونږ سره وکړي. نازنین خفه ده، وایي ځانګه دې پاتې شي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل: "زرغونې، ته ښه پوهیږې، کوژده وشوه، کلیوال به د مبارکۍ لپاره راځي، هلته به کلیوالو ته پروگرام جوړوم. په دې وخت کې که ځانگه پاتې شي، زموږ کارونه به سخت کړي. خیر، مراسم چې تېر شي، زه به یې خپله راوړم. ځانگه زموږ لاس او پښې دي، او بل که ځانگه په کور کې نه وي، زه هم خفه کېږم."

ما زیاته کړه: "زه خو وایم، راځه ته هم زموږ سره لاړه شه، هم به مرسته وکړې او هم به چکر ووهو."

زرغونې وخندل او ویې ویل: "که زه لاړه شم، د نازنین به څه کېږي؟ زه خو د هغې امسا یم!"

په دې وخت کې د نازنین پلار ماته او زما ورور ته اواز وکړ. لاړو کوټې ته دننه شوو. مور مې، د نازنین مور، د تره ښځې، او د ماما ښځې هم ناستې وې. ما سلام وکړ، او کیناستو. د نازنین پلار زما ورور ته وویل: "تاسو خو خبر یاست، نازنین پوهنتون وایي، او دا یې وروستی کال او سمستر دی. تر هغې به صبر کوي چې دا فارغه شي. دا زموږ ارمان دی چې لور مې د پوهنتون نه فارغه شي. پس له هغې، ستاسو امانت دی، چې هر وخت وغواړئ واده کولی شئ."

ورور مې ورته وویل: "میرویس کاکا، ستا دغه احسان به موږ په ټول ژوند کې هېر نکړو چې موږ دې ډک لاس رخصت کړو. او پاتې شوه د نازنین د پوهنتون خبره، کله چې تا موږ ته وویل چې راشي واده وکړي مونږ به راشو، موږ به په دې اړه هیڅ تر هغې خبره ونه کړو. دا زموږ لپاره د ویاړ خبره ده. ته خو یو کال یا شپږ میاشتې یادوې، که لس کاله هم وي، موږ صبر کوو."

میرویس کاکا خوشاله شو او دعاگانې یې وکړې.

ما په ټوکه ورور ته وویل: "وروره، لس کاله یې غوږ کې مه ږده، ولې مې زوروي!"

مور مې راته غاښونه وچیچل، ټولو وخندل. زرغونې وویل: "ته لا صبر! د زوریدو ورځې دې خو اوس راغلې."

ما وویل: "سمه ده، زما هغه اسناد راکړه، زه به هم دا لس کاله چېرته ځان ورک کړم!"

زرغونې وخندل او ویې ویل: "ورشه، نازنین سره دي که ترې اخیستي شي، ورنه یې واخله."

په همدې سره مو خدای پاماني وکړه، زه مخکې ووتم. زرغونې ته مې وویل: "نازنین چېرته ده؟ چې لږه یې وگورم."

ویې ویل: "هغه د نجونو سره په خپله کوټه کې ده."

ورسره مې ونه لیدل. راغلم حجرې ته او کلیوالو ته مې وویل: "راځئ چې په خیر سره لاړ شو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډه دا چې خدای پاماني مو وکړه، حرکت مو وکړ. په ښار کې مو کیکونه، مېوه او کلچې واخیستې او کلي ته لاړو.

دوه ورځې وروسته مو په کلي کې پروګرام جوړ کړ.

ټول مراسم ختم شول، شاوخوا پنځلس ورځې به تېرې وې چې د نازنین مور زما مشر ورور ته زنګ ووهه، ویل یې: "زویه، نازنین ځانګه ډېره یادوي. که یې ولېږئ، خوشحاله به شي."

ورور مې ورته وویل: "سمه ده، فراز ته به ووایم چې در یې وړي."

ماښام ورور مې راته وویل: "فرازه، سبا ته او ځانګه لاړ شئ میرویس کاکا کره، نازنین وایي ځانګه مې یادیږي."

ما ورته وویل وروره د خولې نه دې قربان شم زما هم نازنین یادیږي وبه یې ګورم

د نازنین اصل کې زه یادیږم بهانه ځانګه کوي

ورور مې وخندل او راته یې وویل: "نور نه پوهېږم چې ته یې یادیږې که ځانګه، خو که ستا خبره وي، قدم به هم رانه کینږدي، ځکه چې د شرم په نوم هم څه شته."

ما وویل: "وروره، دا کارونه ستاسو د زمانې وو، هسې زمونږ ازار مه اخله."

ورور مې وویل: "بچی، لکه ډېولو ته دې زړه شوی."

ما وویل: "نه وروره، چې هر څه ته وایي، هماغسې کوم. ته به سهار ویده یې، مونږ به د میرویس کاکا سر ته ناست یو. غم مه کوه."

بیا له وروره مې خپلې کوټې ته روان شوم.

ځانګه راپسې راغله، راته یې وویل: "فرازه وروره، مونږ خو څه اخستي هم نه دي. نازنین ته تش لاس به ځو."

ما ورته وویل: "خورجانې، هر څه چې دې اخستل، ښار کې به یې واخلو. بیا به د نازنین کره لاړ شو. ته د دې شیانو فکر مه کوه."

ځانګې وویل: "وروره، ته نازنین وریندار ته زنګ ووهه، خبرې ورسره وکړم. زما هم یادیږي."

ما وویل: "سمه ده، خو ډېرې خبرې به نه کوي. او سبا ته خو هسې هم له خیر سره ځو."

ما زرغونې ته زنګ ووهه: "سلام زرغونې، څنګه یې؟ کور کې ټول ښه دي؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونې وویل: "شکر دی، ټول ښه دي. تاسو څنګه یاست؟"

نازنین چغه کړه: "زه هم ښه یم! ځانګه څنګه ده؟ او زه به ستا خوښه شم؟ ولې ماته زنګ نه وهې چې زرغونې ته زنګ وهې!"

"فرازه، ګوره دا زرغونه به راباندې مړه کړي. ماته زور راکوي چې ته دې سره خبرې کوې."

ما وویل: "نازنین، اول خو مې سلام قبول کړه."

غبرګ یې وکړ: "نه یې منم، اول دې زما پوښتنه ونکړه، اوس یې وایې!"

ما وویل: "د غم لورې، زما خبره خو واوره، بیا ځواب راکه."

"ښه، وایه، غوږ یم."

ما وویل: "نازنین، ترڅو چې ستا پوهنتون نه وي خلاص شوی، نور تاسره خبرې نه کوم. نه غواړم چې ستا فکر د درسونو نه بل خواته واوړي. زه غواړم چې په ښه درجه له پوهنتون نه فارغه شې، دا به زما لپاره ویاړ وي."

"اوخ اوخ، د غم زویه، داسې اسانه دې! زه چې ستا غږ وانه ورم، په ما ورځ او شپه نه تېرېږي، او ته وایې نورې خبرې نه کوم؟"

ما وویل: "نه نازنین، ته باید خپلو درسونو ته فکر وکړې، خپل پوهنتون ته فکر وکړې، نه زما بې‌کاره خبرو ته."

نازنین وخندل او ویې ویل: "فرازه، کومه زده کړه چې ستا له خبرو کوم، هغه له پوهنتونه نه شم کولې!"

ما وویل: "نورې زده کړې د پوهنتون نه وکړه. اوس دې وروستی سمستر دی، منوګراف به هم لیکې، ډېر کارونه دې مخکې دي. هغې ته فکر وکړه او نورې خبرې پرېږده. ها، له ځانګې سره خبرې وکړه."

ما موبایل ځانګې ته ورکړ، هغوی خبرې وکړې. ځانګې نازنین او زرغونې ته وویل: "سبا درځم، څه راوړم؟" دواړو مننه وکړه، خو نازنین بیا وویل: "ماته لږ کوچ او پنیر راوړه."

ما پرې غبرګ وکړ: "د کوچو په ځای زه یم کنه!"

زرغونې په خندا شوه. نازنین وویل: "فرازه، که ته د خوړلو وای، نو اوس به مې وختې خوړلې وای، خو زه خیر، خوښه به دې شم."

ځانګې خبرې ورسره ختمې کړې او موبایل یې ماته راکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین وویل: "فرازه، د منوگراف په لیکلو کې ستا مرستې ته اړتیا لرم. ماسره په موضوعاتو پیدا کولو کې مرسته کوې؟"

ما وویل: " ته موضوع واخله، زه به درسره پوره مرسته کوم."

زرغونې وویل: "فرازه، زه خو داسې نه منم، ماسره به هم مرسته کوې!"

ما وویل: "سمه ده، کله چې مو موضوعات واخیستل، بیا به گورو. زه مو خدمت کې یم."

نازنین وویل: "فرازه، د څومره وخت لپاره راځې؟"

ما وویل: "صرف د یوې ورځې لپاره. ورور مې وایي چې خسر کره به نه ډېر ځې او نه به شپې کوې."

"اوخ، د یوې ورځې لپاره بیا هیڅ مه راځه. که راځې، پوره شل ورځې یا میاشت لپاره راشه، ترڅو چې څانگه دلته وي، ته به هم یې."

ما وخندل: "سمه ده، زه به مې مور او ورور سره خبره شریکه کړم. ورته به ووایم چې نازنین وایي جامې او بسترې دې راوړه، نور ماسره اوسه."

نازنین وویل: "پام کوه، د غم زو، اوس مې لکه شرموي. هغوي ته مه وایه!"

ما وویل: "سمه ده، صرف د یوې ورځې په خاطر درځم."

ویل یې: "نه، دوه ورځې! زه دې خپلو همصنفیانو ته معرفي کوم. هغوی هره ورځ راته وایي چې نامزاد دې موږ ته وښایه، چې وي، گورو."

ما وویل: "سمه ده، عکسونه مې ورته وښایه."

ویل یې: "عکسونه نه مني، وایي چې دلته به یې راوړې، چې مخامخ یې وگورو."

ما وویل: "سمه ده، شپه ناوخته ده، نور به ویده شو. سبا به هلته خبرې وکړو."

په همدې مو خدای پاماني وکړه

سهار شو، چای مو وڅښل، ټول ناست وو. ما ورور ته وویل: "وروره، څو شپې وکم؟"

ورور مې وویل: "شپې د څه لپاره؟ لاړ شه، څانگه ورسوه او بیرته راشه."

ما وویل: "وروره، نو څانگه به چا سره راځي؟ زه به هلته یم، دا به بیرته راوړم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور مې مور ته وویل: "دې دله ته بستر وتړه، چې همالته پرېوزي، دا خو په شرم نه دی."

ما وویل: "موري، یو څلور جوړه جامې او هغه چمپر مې هم کېږده، هلته یخ ډېر وي."

ورور مې لاس وکړ، د سټ نه یې ونیولم: "ته په سړیتوب نه پوهېږې، ته وخل غواړې!"

ما وخندل: "وروره، هسې تا تنګوم. زه چېرته پاتې کېږم؟ که ته راته ووایې چې لاړ شه، میاشت تېره کړه، نو والله که د دوه ورځو نه زیات تېر کم. زه هم پوهېږم چې شرم دی."

ورور مې په سټ زور وکړ: "خا، ستا نیت دې چې دوه ورځې تېرې کړې!"

ما وویل: "نه، هسې مثال مې درکړ. که اجازه راکوې، تېرې به یې کم."

ورور مې وویل: "نه، مازدیګر بیرته راشه."

ما وویل: "سمه ده، اوس مې پرېږده، چې سټ دې راته خوږ کړ."

بس حرکت مو وکړ. څانګې له کور نه هم یو څه واخیستل، ښار کې یې هم د زرغونې، نازنین او د نازنین دواړو خورګانو ته سوغاتونه واخیستل، او روان شوو.

نازنین زنګ ووهه: "فرازه، حرکت مو کړی؟"

ما وویل: "هو، اوس مو حرکت وکړ. تر غرمې در رسېږو."

نازنین وویل: "سمه ده، تر هغې زه او زرغونه هم له پوهنتونه راځو."

ما وویل: "سمه ده." موبایل مې بند کړ.

لنډه دا چې د نازنین کره ورسېدو. د نازنین وړو خورګانو دروازه خلاصه کړه، یوه په منډه شوه او چغې یې کړې: "لالا راغی!"

ټول مو مخې ته ووتل، ټولو سترې مه شې وکړه، نازنین پټه شوه.

ما د نازنین مور ته وویل: "مورجانې، زه ځم حجرې ته. ستړی شوی یم، یوه شېبه ارام کوم."

د نازنین مور وویل: "زویه، غرمه ده، اول ډوډۍ وخوره، بیا ارام وکړه."

دننه د راتلو یې وویل، ننوتم، شا او خوا مې کتل چې چیرته به نازنین ووینم. لاړم کوټې ته، زرغونه راغله، خوا کې مې کیناسته. څانګه لاړه د نازنین خواته. د نازنین مور بهر ووتله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما زرغونې ته وویل: "هغه بل مصیبت مې ونه کتل، چیرته ده؟"

زرغونې وخندل: "هغه شرمېدله، د کورنۍ نه، ځکه درنه پټه شوه."

ما وخندل: "توبه! هغې کې هم شرم شته!"

زرغونې وویل: "دا راته ووایه، چې ماته دې څه راوړې دي؟"

ما وویل: "هیڅ! تاسو څانګه غوښتي وه، هغې هر څه راوړي درته. هغې نه پوښتنه وکړه، هر څه هغې اخستي. زه په دې شیانو څه پوهېږم؟ وړوکی ماشوم یم."

زرغونې وخندل: "دا ماشوم به ستا په شان وي! کال ته به دې اولادونه ګرځي، او وایې ماشوم یم."

ما وویل: "نو تاته ولې زور درکوي؟ که غواړې چې ستا ماشومان هم وګرځي، غم دې وکړم؟"

زرغونې وویل: "زما دې توبه وي! همدا ماته ډېره ده چې ستاسو ماشومان قرار کم."

په همدې وخت کې د نازنین مور راغله او زرغونې ته یې وویل: "لوري، ته لاړه شه، نازنین سره کومک شه، چې ډوډۍ تیاره کړي. فراز جان به وږی شوی وي."

زرغونه پاڅېده، ما ورته وویل: "چېرته ځې؟ ماشومان به څوک قراروي؟"

زرغونه په خندا شوه: "رازم!"

ډوډۍ یې راوړه، ومو خوړه، زه لاړم حجرې ته، پرېوتم. نازنین ته مې میسج وکړ:

"زه د دنیا د هغه سر نه ستا لپاره راغلم، ته پټه شوې. زه هم مازدیګر بیرته ځم."

نازنین وویل: "داسې بد مه کوه! درځم خواته دې، مور نه اجازه اخلم. ورته وایم چې ستړي مه شي ورکوم."

ما وویل: "ضرورت نشته، مه راځه. زه خو درته معلوم یم."

ویل یې: "ته او خدای، که داسې کوې! خیر دی، مه زه! زه به ټوله شپه درسره کینم. اوس راته بښنه وکړه، شرم دې خو ستړي مه شي اوس خامخا درکوم."

ما وویل: "سمه ده، زه به په طمعه یم."

کتل مې، نازنین، زرغونه، او څانګه راغلل. د نازنین په لاس کې د شربت ګلاس و، زرغونه او څانګه پرې خندل، نازنین د شرمېدو تمثیل کاوه. راغله او په غلي آواز کې یې وویل: "فرازه، ستړی مه شې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوي پرې وخندل. ما وويل: "نازنين، خوله دې خوشېږي، خو اواز دې نه راځي."

کلاس يې راکړ او ويې ويل: "ستړې مه شې."

ما وويل: "خواره مه شې، ته ستړې مه شې. مور دې څنګه وه؟ کور کې ټول خير و؟"

نازنين وويل: "بس که نور، د غم زويه، دوی را پورې خندوي."

ما وويل: "سمه ده، دا شربت پخپلو لاسونو راکه!" مخ يې واړاوه او منډه يې کړه.

زرغونه يوه شېبه ولاړه وه. په دې وخت کې مېرويس کاکا چې چيرته تللی و، هم راغی. ستړی مه شي مو وکړه، ويې ويل: "دلته ولې ناست يې؟ راځه کور ته."

ما وويل: "ته نه وې، او زرغونه دې په خپلو کارونو کې مصروفه وه، ځکه زه دلته کښېنستم."

لنډه دا چې شپه شوه، ډوډۍ مو وخوړه. د نازنين دواړه ورېرې خويندې، حسنا او صدف، مې خوا کې ناستې وې. خبرې مو کولې. راته يې ويل: "لالا، موږ ته به سبا چکر راکوې؟" ما وويل: "سمه ده، موږ دربواړه به چکر ته لاړ شو، نور به هيڅوک نه وړو." انجونې خوشاله شوې، خپلې مور ته يې وويل: "مورجانې، موږ سبا د لالا سره چکر ته ځو."

هغې ورته وويل: "سمه ده، لاړ شئ. سبا به ښه وي."

ناست وو، شپه ناوخته شوه. د نازنين پلار وويل: "تاسو خبرې کوئ، زه ويده کېږم."

ما وويل: "زه به هم لاړ شم حجرې ته او ويده شم."

هغه وويل: "نه، هغه کوټه تشه ده د خوب لپاره، هلته ويده شه. حجرې ته مه ځه."

زه هم پاتې شوم. زرغونې راته ځای جوړ کړ. صدف او حسنا هم راسره شول. لاړم کوټې ته، ما دې دواړو ته وويل: "تاسو هم لاړ شئ ويده شئ، چې سبا چکر ته ځو."

هغوې وويل: "سبا د غرمې نه وروسته ځو، چې له مکتب نه راشو.

ما وويل: "سمه ده."

هغه دواړه لاړلې، زه پرېوتم. نازنين ته مې ميسج وکړ: "زه دې په طمعه يم."

ويې ويل: "سمه ده، ناوخته درځم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وخاندل او ورته مې وويل ګراني ميرمني زه ويده کيږم او ته هم خه ارامه خوب وکړه ما ته تنګولي ټوکي مې کولي رانه شي

ميسج يې وکړ ولې فرازه درنه شم؟

ما وويل نازنين اوس په دې خبرو ته نه پوهيږي خو يو وخت بيا داسي رازي چې دا کارونه درته پيغور جوړيږي همدا خوره څانګه چې اوس درباندې ګرانه ده سبا درته ددې خبرې خو پريږده چې ددې موبايل د خبرو هم پيغور درکوې

همدا خوره زرغونه يوه ورځ ددې کارونو پيغور درکوې

زه نه غواړم چې له واده نه وروسته تا راته څوک خفه يا ددې خبرو پيغور درکړې زمونږ ټولنه کې دددې خبرو ډير پيغورونه دي

زه چې څانګي ته زنګ وهم او د هغې نه ستا معلومات کوم په دې خاطر چې زما فاميل په دې پوه نه شي چې زه تاسره خبرې کوم سبا پيغور درنکړي

نازنين وويل رادې کړي زه به هم ورته ووايم چې څه پردې خو نه وو خپل خاوند مې وو چې خبرې مې کول

ما وويل نه نازنين زه نه غواړم چې تاته داسي خبرې وشي

نوره پوه شه هرڅه چې وې د څانګي په موبايل به يې وايو

سمه ده خو يوځل غواړم چې دې وګورم درځم

ما ورته وويل نه مه رازه خدای مکړه د کورنې کوم کس دې ونه ګوري

که داسي وشول نو دا کور زمانه پاتي کيږي لک پام کوه

خه سمه ده زه څانګه او زرغونه درزو يوه شيبه به کينو

ما وويل زه دروازه بندوم رانه شي سبا پوهنتون کې سره ګورو دلته به ډير اخطياط کوي

هو زه له تانه نه خفه کيږم چې ته کور کې مانه پټيږي دا خه کار کوي زه تاسره هسي ټوکي کوم چې دا دې او هغه دې

نازنين ډيره خوشاله شوه او په پيغام کې يې ډيري دعاګاني وليکل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويل يې اوبه دې کوټه کې شته چې دشپې تېرې نه شي

ما وويل هو شته اوس ارام وکړه چې سبا به پوهنتون ته ځو

خدای پاماني مو وکړه او ويده شوم

سهار وختي راپسي صدف راغله لالا پاسي چاى تيار دې چا وڅښه

پاسيدم کوټه کې تشناب وو مخ مې پرمينځه لاړم چاى مو وڅښو زرغونې وويل فرازه مونږ ځو پوهنتون ته چې ته چيرته لاړ نه شې

ما وويل ما دې دواړو وړو ګوډيانو سره وعده کړې چې دوې چکر ته بيا يم تر مازيګره خو همدلته يم بيا به وروسته ګورم

زرغونې وويل سمه ده که زړه دې تنګ شو ښار پله چکر ووهه

ما ويل سمه ده زرغونه لاړه زه ناست وم يو ساعت وروسته زه هم ووتم ما ويل زم ورور مې هم وګورم بيا زمه کورته نه يې شم بيا کتلې

څانګې وويل ورور ته ووايه چې کله کله چکر وهه زه به يې ګورم

ما ويل سمه ده ورته به ووايم

ووتم پياده روان وم شور د خلکو ګڼه ګڼو وه ډير ښايسته ماحول وو يو ساعت وروسته راته نازنين ميسج وکړو

سلام ګرانه چيرته يې

ما ويل بس ستا د پوهنتون شا او خوا کې يم

ويل يې سمه ده همداسې راشه زه دې په طمعه يم

ما ويل سمه ده درزم

ورو ورو روان وم لاړم ورسيدم ميسج مې وکړ

ددوي تفريح ساعت وو نازنين ووتله لاس يې په لاس کې راکړو او پوهنتون ته دننه شولو

زرغونې دې او ماګرې يې يو سيټ ته چمن کې ولاړې وې نازنين د هغوي په طرف روان کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د نازنين نه لاس خوشي کړ او بيرته مخ په شا روان شولم

نازنين مې مخې ته شوه

څه کوي اوس مې شرموي هغه دې ټول درته ګوري رازه

ما ويل نازنين دا خه کار نه دې بس د لرې نه يې وليدم دا بس دې نور ځم

نازنين وويل خير دې فرازه زما په خاطر

زړه مې غټ کړو او روان شوم

لاړو سلام مې وکړو ټولو سترې مه شي وکړه ما د ټولو نه مننه وکړه او نازنين ته مې وويل

ماشاءالله نازنين څومره ښايسته ملګري لري څومره مينه ناکي دې خوشاله شوم چې زه دې ورسره معريفي کړم او ددوي په ليدلو ډير زياد خوښ شوم د هغوې نه مې هم مننه وکړه او ورته مې وويل تاسي صبر چې زه تاسوته د کانتين نه څه راوړم

يوه پکي ډيره شوخه وه ويل يې لالا جانه په کانتين ځان مه خلاصوه مونږ ته به سم دعوت راکوي

ما ورته وويل په سر سترګو اوس راسره څې دلته دعوت قبلوي که راسره زي ننګرهار ته هلته درته مهماني برابره کړم

ويل يې نه اوس خو نه کيږي خو مونږ بيا نازنين ته وايو

ما وويل يوه خبره وکم دغه څو مياشتي وروسته د نازنين واده دې په هغې کې به مو دعوت کم ټول پوهنتون

ټولو وخاندل خا دا چلونه دې چيرته زده کړي خلاصيدي نه شي يو تاوان خو درکو

ما ويل ماته تاوان نه راکوي نازنين ته يې ورکوي ځکه دا زمونږ شريکه تاوان دې زما هرڅه د نازنين دې

نازنين وويل نو بيا رازي چې دا تاوان همدا نن وکړو

ما وويل د غم لوري ته بايد زما په تاوان خفه شي ته ما نور هم تاواني کوي

دې وخت کې تفريح خلاصه شوه دوي تلل صنف ته خدای پاماني يې کوله ما نازنين ته زر افغانۍ ورکړل چې په دې ملګرو دې څه مشروبات وخښه نور ترينه روان شوم د ورور خواته مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور خواته مې لاړم هغه مې وليدو ورته مې وويل ځانګه هم راغلې نازنين دې کره ده وخت ناوخت يې خواته زه

د ورور نه مې روان شوم بيرته نازنين دې کره لاړم غرمه وه ډوډۍ مو وخوړه صدف او حسنا وويل لالا مونږ چکر ته اوس يوسه

ما وويل اوس خو غرمه ده لګ ناوخته به لاړ شو چې چکر خوند وکړي

ويل يې سمه ده لالا

لاړل نازنين ته يې وويل مونږ د لالا سره ځو چکر ته نازنين زرغونې ته وويل ته لاړه شه فراز ته ووايه چې مونږ هم يوځه ځانګه به هم چکر ووهي

کتل مې زرغونه راغله د نازنين مور هم ناسته وه ويل يې فرازه مونږ هم يوځه نازنين به د ښار سيل هم وکړي او ساعت به يې هم تير شي

ما ويل زرغونې تاسو بيا خپله لاړي شي اوس ما حسنا او صدف سره وعده کړي چې صرف مونږ درېواړه زو چکر ته زه نور څوک دې چکر کې نه شم ځايولي زرغونې وويل اوس خو به مونږ خامخا زو که ستا زړه وي کنه

ما ويل لاړي شي خامخا لاړي شي اوس ځي سبا ځې که بله ورځ خو زه مو له ځانه سره نه وړم

د نازنين مورته يې وويل امه ته وګوره دې فراز ته مونږ نه وړي

هغې ورته وويل تاسو خير دې بله ورځ لاړي شي

ما ورته وويل الله څنګه شوي مورجاني هم پکه کړي

زرغونه د غوصې نه روانه شوه لاړه

کتل مې ځانګه راغله ويل يې وروره مونږ هم چکر ته يوځه ما کابل کتلې نه دې ساعت به مې تير شي

ما ورته وويل شيطانې اوس تا شروع وکړه

سمه ده ورور ته به دې ووايم چې سبا راشي او تاسو چکر ته يوسي

ځانګه هم لاړه نازنين ميسج وکړو د غم زويه دا څه ضد دې نيولي پريږده چې مونږ هم درسره لاړو شو چکر ووهو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل نه یې منم نور تر واده پورې زما او ستا د نږدیوالې اړیکه ختمه نه به مې ګورې نه دې ګورم

زه د غم بچیه دا اوس کومه خبره ده زه به دې خوښه شم

ما ویل سمه ده خوښه مې شه خو له واده نه وروسته

لنډه دا چې مازیګر شو صدف او حسنا مې مخکې کړل زرغونې وویل چکر ته ونه رسیږې بیرته تور مخونه کور ته راشې

ما ویل ستاسو ښیرا کار نه کوي نور ترینه لاړو

قرغه کې مو خه چکرې ووهل کیښتیو کې کیناسو ځانګوګانو کې مو چکرې ووهل ډوډۍ مو هملته وخوړه صدف او حسنا ډیرې خوشاله وو ناوخته شو ورته مې وویل ځې چې نور کورته لاړ شو

هغوې هم روان شول تیر ماښام کورته ورسیدو

د رسیدو سره زرغونې د صدف او حسنا سره شروع وکړه چیرته تللې وې ځه مو وکړل څه مو وخوړل

صدف ورته ټوله کیسه وکړه

زرغونې وویل هله ځې لاړې شې خپلې کوټې ته که تاسو هم رانه ډوډۍ وخوړه نو دغه دې

امه زه خو فراز دې ته ډوډۍ نه ورکوم دوې هرڅه تخته کړې ماړه دې

ما ویل هو ډوډۍ نه خورو خو لک چاې راوړه

زرغونې وویل که تا رانه چاې کوټ هم وکړو نو دغه دې

چکر ته دې یونوړو اوس چاې هم نشته

ما وویل سمه ده غږ مې وکړو حسنا ته لاړه شه لالا دې جار شې یوه پیاله چاې راوړه

د نازنین مور وخاندل زرغونې لورې خیر دې که چکر ته یې یونوړې چاې ورته راوړه

لنډه دا چې شپه مو جوړه کړه لاړم کوټې ته موبایل مې بند کړو او قرارې ویده شوم

یو وخت کې مې کټل د دروازې کړپ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما یوه سترګه په قراره خلاصه کړه، دروازه خلاصه شوه، نازنین، څانګه، او زرغونه راغلل. غلي، غلي یې بالښتونه واخیستل، زرغونې او نازنین راباندې شروع وکړه، څلور بالښتونه یې راباندې وویشتلم.

ژر پاڅېدم، د چغې وهلو تمثیل مې وکړ، خو چې خوله مې خلاصه کړه، نازنین ژر راته خوله باندې لاس کېښود او په غلې یې وویل: "مور یو."

ما وویل: "که اوس مې زړه چاودلې وای! څوک داسې کوي؟ ما ویل که راباندې پیریانو حمله وکړې ، او تاسو دلته څه کوئ؟"

هغوی وویل: "بیا ځانته چکر ته ځې!" نازنین زرغونې ته وویل: "شروع شه او سم یې وغربوه چې بیا زموږ نه بغیر چیرته لاړ نشي!"

زرغونې یو دوه بالښتونه نور ووهلم. ما وویل: "قسم دې، اوس ټول کور په سر اخلم او چغې وهم!"

نازنین او زرغونې له خندا خپلې کولمې کلکې ونیولې او کیناستې. نازنین وویل: "فرازه، ښه مو وډار کړې! یاد دې وي چې بیا داسې ونه کړې!"

ما وویل: "سمه ده، نور به داسې نه کوم. اوس لاړ شئ چې څوک راباندې را نه شي."

نازنین وویل: "ټول ویده دي. موږ راغلي یو چې پچکان لوبه وکړو، زړه مو تنګ دی."

ما وویل: "تخته د پچکانو لورګانو! دا وخت د لوبو دی؟ تاسو کې خو شرم نشته، ما به وشرموي."

نازنین وویل: "لوبه کوي که بیا شروع وکړو؟"

ما وویل: "سمه ده، لوبه کوو، خو پچکان نه، لډو او بل خبرې به نه کوئ."

نازنین وویل: "لډو نه، پچکان."

ما وویل: "سمه ده، زه او زرغونه، ته او څانګه."

نازنین وویل: "خاوند زما یې او حق هم زما دی چې تاسره زه اوسم."

له ناکامه مې ورته وویل: "سمه ده، خو خبرې به نه کوئ."

لوبه مو شروع کړه، ان درې بجې شوې. اخېر مې وویل: "هله، نور لاړ شئ، ماته خوب راغلی دی."

هغوی وویل: "خوب، خوب نشته، تر اذانونو به کینو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "سمه ده، یوه دقیقه وخت راکړئ، تشناب ته ځم."

څنگه چې دروازې ته ورسیدم، ما ورته وویل: "تاسو دلته ویده شئ، زه لاړم حجرې ته."

نازنین د لاس په اشاره وویل: "سمه ده، راځه، موږ ځو."

زه بېرته راغلم، ځي یې سم کړ، او هغوي لاړل. زه هم ویده شوم. سهار شو، پاڅېدم، چای تیار وو، چای مې وڅښل، او نور مې د نازنین مور او پلار څخه رخصت واخیست. د نازنین مور او پلار ډېر ټینگار وکړ، ما ورته وویل: "ماته د دوه شپو امر شوی وو، او هغه پوره شوې. بیا، هسې هم څانگې پسې راځم."

همدې سره مې ترېنه رخصت واخیست او روان شوم. څانگې وویل: "وروره، زنگ وهه، راته درپسي. بیا به خفه کیږم، غږ به دې اورم."

ما وویل: "خورجانې، زنگ هم وهم او ورور به دې هم راشي پوښتنې ته، هغه به گوري، نه به خفه کېږي."

روان شوم، زرغونې وویل: "فرازه، سم موټر کې کینه، خدای مکړه چې څه ونه شي." ما وویل: "سمه ده."

هلېې ته راغلم، موټر کې کښېناستم. نازنین میسج وکړ: "د غم ځویه، لږ خو به دې صبر کړی وای چې لیدلې مې وای."

ما ځواب ورکړ: "ټوله شپه مو سره ولیدل، هماغه بس دي کنه؟"

"ښه، په ځان پام کوه، فرازه! خدای مکړه که څه دربانديې وشول، نو زه به مړه شم."

ما وویل: "د الله پام دې وي، نازنین! او څه چې په تقدیر کې وي، هغه هسې هم نه بدلېږي. ته هم په ځان پام کوه او درسونه دې ووایه."

کور ته ورسیدم، د کورنۍ غړي مې ناست وو، خبرې یې کولې. ټولو راته سترې مه شي وویل. مور مې له سر نه ښکل کړم، زه هم کښېناستم. مور مې وویل: "فرازه زویه، ستا د واده خبرې کوو چې نور په کراره کراره ځانونه تیار کړو، ځکه وخت دومره نه دی، اېله تر هغې پورې ځان راټول کړو."

ما وویل: "سمه ده، مورې! اول به د کوټې جوړولو غم وکړو، چې ټولو کې مشکل کار همدا دی."

ویل یې: "سمه ده زویه، هو، دا کار ډېر وخت نیسي، باید اول د دې غم وخورو."

ورور مې وویل: "غم مه کوه! که کوټه دې جوړه نه وه، غوجله شته، هغه به درته جوړه کړو."

زه غلی شوم، پوه شوم چې سړی په غوصه دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورو ورو مو د واده تیارۍ پیل کړې. د کوټې لپاره فرش، توشکونه، بالښتونه، بړستنې، او د واده جامې جوړې شوې. دوه اوني مو د لرګیو لپاره په ډېره کې ووهل چې لک وچ شي.

ځانونه مو تیار کړل. د نازنین د فراغت وخت هم راغی، او ماته یې د پوهنتون ته د راتلو بلنه راکړه. فراغت هم تېر شو. یوه نیمه هفته وروسته مې مور او رورور لاړل نازنین دې کره د واده غوښتلو لپاره.

مور مې ورته وویل: "مونږ ځانونه تیار کړي، ستاسو څنګه خوښه ده؟"

هغوی وویل: "نور مونږ کوم وړاندیز یا اعتراض نه لرو، هر وخت چې ستاسو خوښه وي، نېټه وټاکئ."

مور مې وویل: "نازنین چې هر ډول لباسونه او جامې کول غواړي، خپله دې خوښه کړي. سره زر دې هم خپله ځانته خوښ کړي. دلته چې کوم څه په کار دي، د واده نه درې ورځې وړاندې به یې راوړو."

لنډه دا چې د واده نېټه یې پنځلس ورځې وروسته وټاکله.

د شپې نازنین زنګ وواهه.

"سلام، فرازه! څنګه یې؟ او ولې رانغلې د مورجانې او وروجانې سره؟"

ما وویل: "که زه درغلی وای، نو کور ته به څوک پاتې وای؟"

ما ورنه پوښتنه وکړه: "نازنین، زرغونه راغلې که په خپل کور کې ده؟"

ویل یې: "راغلې ده! دا خو زما ځان دی، بې له دې زما وخت چیرته تېرېږي؟ زنګ مې ورته وهلی و چې راشه، د واده لپاره لباسونه اخلو، چې راسره مرسته وکړي."

په دې وخت کې زرغونې وویل: "سلام، فرازه! مننه چې پوښتنه دې وکړه."

ما وویل: "د منني وړ نه ده. دې لپاره مې پوښتنه وکړه چې زما د نازنین زړه تنګ نه شي یوازی."

نازنین وویل: "ته پوهېږې، فرازه، دومره خوشاله یم، وایم چې د خوشالی نه مړه نه شم!"

ما مخکې زرغونې ته هم ویلي و: "هسې نه چې څه راباندې وشي، ځکه ډېرې خوشالی ښه نه وي."

بیا مې زرغونې ته وویل: "که په ما څه وشو، نو ستا دې قسم وي، که فراز یوازی پرېږدې! زما مینه به ته ورته ورکوې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "نازنین، دا منسوخه خوله دې بنده کړه، داسې خبرې مه کوه. ته څه وایې؟ که په تا څه وشي، زه به ژوندی پاتې شم؟"

نازنین وخندل او دا ټپه یې وویل:

"هیڅوک د چا له غمه نه مري

خوږه فرازه، چا دروغ ویلي دینه."

ما ورته وویل:

"که لیونی درپسې نه شوم،

نو سودایي به خامخا درپسې شمه."

بیا مې ورته دا سندره زمزمه کړه:

"ستا عمر که کم وي، دا زما عمر دې ستا شي،

تاته چې راځي، هغه مرگی دې ماته راشي."

ما چې دا بیت وویل، نازنین خاموشه شوه. زرغونې غږ وکړ: "لیوني، اوس د ژړا وخت دی چې ته ژاړې."

نازنین په ژړا کې وویل: "فرازه، وایه دا سندره نوره هم."

ما بل بیت ورته ترنم کړ:

"ستا خمارو سترگو کې زه دا اوښکې لیدی نه شم،

ستا په نوراني رُخسار غم کړاو لیدی نه شم.

ته چې پکې نه یې، گراني، ورانه دې دنیا شي،

تاته چې راځي، هغه مرگی دې ماته راشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته یې زما ځان، او ځان له ځانه بېلېدی نه شي،

ته یې زما روح، او روح خو بې له تنه ژوند کوی نه شي.

تا چې خفه وینم، ښاد به څنگه زړه زما شي؟

تاته چې راځي، هغه مرگی دې ماته راشي."

نازنین او زرغونه خاموشې وې، غوږ یې نیولی و. ما بیا شروع کړه:

"ما ته پاتې شوي نښانه د هغه چا نه یې،

سترگو کې غړېږي، گراني، ډېره په ما گرانه یې.

غواړمه له خدایه، که منظوره دا دعا شي،

تاته چې راځي، هغه مرگی دې ماته راشي."

دی سره مې وخندل او ومې ویل: "هههههه، د غم لوري، نوره ژړا پرېږده، خبرې وکړه، کنه ویده کېږم."

نازنین وویل: "فرازه، قسم دې، ستا دا غږ زما په زړه څه چل کوي. ته چې داسې شیان وایې، په زړه مې یو رقم درد راځي."

زرغونې وویل: "یو خو زه تاسو لیونو لیونۍ کړم. کله خندا او کله ژړا!" او بیا یې وخندل. نازنین ته یې وویل: "گراني، په تا دې خدای هېڅ نه کوي، زه د دې لیوني دا لیونتوب نه شم زغملی. تاسو خپلو کې ښه جوړېږئ، زه نه غواړم چې ژوند مې عذاب شي."

نازنین وویل: "خوله دې سمه خوزوه، ماته که هرڅه وایې، وایه، خو د فراز په اړه به څه نه وایې."

مونږ دریواړو وخندل. ما ورته وویل: "شپه ناوخته ده، نور به ویده شو."

نازنین وویل: "د غم زویه، په دې سندره دې زما ټول خوبونه یوړل، خوب راته اوس نه راځي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "سمه ده، زرغونه درسره شته، تاسو خپلو کې خبرې وکړئ، او زه به ویده شم، خه شپه ولرې."

موبایل مې بند کړ او ویده شوم. خوب مې ولیدو، او په خوب کې مې خپل واده ولید.

واده ته درې ورځې پاتې وې. زه، ورور مې، تره زوی مې، ماما زوی، او دوه، درې نور خپلوان خرچه اخلو. نازنین دې کره زو هلته چې ورسیدو، د نازنین کورنۍ زموږ ډیر قدر او عزت وکړ. نازنین راغله، مونږ ټولو سره یې "ستړی مه شي" وکړه. ماته یې د سر په اشاره کې ستړی مه شي راکړه او بیرته لاړه.

ورور مې د نازنین پلار ته وویل: "ډگروال صیب، دا خرچه وگورئ، که کمه وي یا څه زموږ نه هېر شوي وي، نو موږ تیار همدلته یو، را ته ووایئ چې درته یې راوړو، ځکه زموږ ځای لرې، او وخت کم دی. موږ بیا هلته واده سره بندیږو."

د نازنین پلار وویل: "زویه، هیڅ به نه کمیږي، او که کم شول، زه یې خپله اخلم. تاسو فکر مه کوئ، تاسو مو هلته خپل د واده مراسم ښه په ارامي سره ختم کړئ."

ورور مې وویل: "مننه، ډگروال صیب، ژوندی اوسی. رازو د ناوی وړلو خبرې ته، موږ کوم وخت کې ناوی پسې راشو؟"

ډگروال صیب وویل: "خوښه ستاسو ده، کوم وخت چې تاسو ته ښه ښکاري."

ورور مې وویل: "ډگروال صیب، که چیرې ولیمه وکړو، تاسو موږ ته ناوی یوه ورځ مخکې راکړئ، ځکه که موږ د واده په ورځ راشو، نو هلته زموږ پروگرام واده پاتې کیږي. موږ به یوه ورځ مخکې ناوی یو، څو او په سبا به یې هلته واده شروع کړو چې پروگرام مو په ارامي سره سرته ورسیږي."

د نازنین پلار وویل: "موږ کوم مشکل نه لرو، ستاسو امانت دې هر وخت راځي. موږ به خپل ځان تیار کړو."

د غرمې ډوډۍ مو وخوړه، د لمونځ نه وروسته مو ترې رخصت واخیست او روان شو. کور ته ورسیدو، دلته په کلی کې مو د واده ترتیبات شروع کړل.

د واده نه یوه ورځ مخکې مو څلور مرسیدیز موټر ونیول. کلیوال، خپل خپلوان ټول سره یوځای شول او حرکت مو وکړ. د نازنین پلار ته مو زنگ وواهه چې "مونږ شپږ موټر خلک در روان یو، مونږ ته ډوډۍ اوساته."

لاړو، دولس بجې ورسیدو، ډوډۍ مو وخوړه، لمونځونه مو وکړل.

د نازنین پلار وویل: "نکاح دلته ترې یا هلته خپل کور کې؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور مې ورته وويل: "د نکاح مراسم به هلته ونيسو."

ورور مې موټر کور ته دننه کړو. نازنين ته مې وويل: "مخکې سيټ کې کينه."

مشر ورور ته مې وويل: "موټر زه خپله چلوم، اوږده لاره ده، په احتياط سره لاړ شو، دا هلکان دې څه پيښنه ونه شي."

نازنين مې مخکې سيټ کې کينوله. زرغونه راغله او ويل يې: "زه هم تاسو سره يم."

ما وويل: "ته نورو موټرو کې کينه، دلته موټر کې يوازې زه او نازنين يو."

همداسې مو وکړل، د نازنين کورنۍ نه مو اجازه واخيسته. لاړم د نازنين مور ته مې وويل: "مورجاني، ژړه مه کوه، لاره ده، خدای مکړه څه پيښنه ونه شي. بل که هر وخت دې يادېده، ته صرف زنګ ووهه، زه يې درته په دوه ساعتو کې رسوم."

خدای پاماني مو وکړه او روان شو.

د ښار د رش نه ووتلو، ما او نازنين په لاره کې ټوکې او ګپ لګول، په ارامه ارامه روان وو. د ماهي پر تر بيخه ښه په قرار راغلو.

ورور مې راته زنګ وواهه: "لکه تېز شه، چې هلته به د شپې لپاره هم څه تيارې کو ناوخته دې."

ما موټر غاړې ته ودراوه. هغوي چې ورسيدل، ما ورته وويل: "تاسو لاړ شئ، مونږ په قرار قرار درزو."

ورور مې غوصه شو: "مخکې شه، خره، ناوخته دې!"

بيا مو حرکت وکړ. ما خپل موبايل بند کړ.

دې وخت کې زرغونې نازنين ته زنګ وواهه او ورته يې وويل: "فراز، ته ووايه چې لکه تېز شه."

زما قهر راغی، او خپه مې سليټر ته بنده کړه. د ميټر ستنه مې يو سل او اتياوو باندې ودروله. نازنين چغې کړې: "فراز، ورو شه، اوس به مو مړه کړي!"

ما چې نازنين ته وکتل، رنګ يې تک ژړ وو. په هماغه وخت کې نازنين چغه کړه: "فراز، مخې ته وګوره!"

چې ترڅو مې کتل، يو ګړس شو، او د نازنين دومره چغه مې واوريده چې "اخ، فراز، زړه مې..." نور په ځان پوه نه شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه وايي ډېر لک وخت وروسته مونږ په سرک کې دوړي او لوګي وليدل زما د زړه يو د درد غږ وواتو اخ نازنين

د رسيدو سره چې موټر بريک ونيوه ما د ليونو په شان د موټر نه ځان خطا کړو منډه مې کړه د موټر په شيشه مې لاسونه ولګول دروازي نه خلاصيدل

سرک غاړي ته مې ټيره وکتله راوامي خيسته د موټر شيشه مې پري ووهله

هيڅ په خپل ځان نه پوهيدم دومره تيز ګزار مې وکړو چې شيشه ذري ذري شوه په شيشه ننوتم

نازنين خوري ګراني غږ وکړه

خلک د موټرو په دروازه لګيا ووي دروازي يې ورته ونړول

ما نازنين ته بيا چغه کړه خير دې غږ وکړه

د نازنين غږ نه وتو فراز يې وويل او اخيري سلګۍ يې ووهله ما چغې کړي چې هله نازنين ژوندۍ ده

خلکو دواړه ويستل شتاته موټرو ته يې په منډه کړل موټري بيرته مخ په کابل رواني شوي زه د نازنين سره موټر کې کيناستم او سبق مې شروع کړو د نازنين سپين مخ په وينو ککړ شوي وو سر يې په شيشه لګيدلي وو سينه يې هم لګيدلي وه د خولي او پوزي نه يې وينه راغلې وه

سر يې ما په خپله غيږه کې کيښود اوښکي مې رواني وي يو وخت مې د نازنين د مخ نه ويني پاکول چې لاس مې کيښود مخ يې يخ وو لاسونه مې وکتل لاسونه يې هم يخ وو کړيکه مې کړه اخ فرازه د نازنين نه خلاص شوي نازنين مړه شوه دي چغې سره د فراز کشر ورور فياض غوسه شوه دا څه بد کوي

ما په سلګو کې وويل نازنين مړه ده لاسونه اوجود يې يخ دي

نور په ځان پوه نه شوم کله مخ وخم کله ويښتان شکوم کله په ځان خوله لګوم

فياض د لاسونو نه ونيول زرغونې نه ده مړه قراره شه

د فراز مشر ورور صابر د نازنين پلار ته زنګ وهلې وو چې دغسي کارر شوي مونږ روان يو څهارصد بستر شفخاني ته راشه

هغوي ټوله کورني ميلمانه شفخاني مخي ته ولاړ وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین وایې مونږ ډیر ژر شفخانې ته ورسیدو دوي مو دستي بیړنۍ خونې ته یوړل ډاکتران ټول شول فراز یې عملیات خانې ته یوړو نازنین چې وکتله ډاکترانو وویل الله دې وبښي شهیده شوي

دې سره په ځان پوهه نه شوم اوپه نازنین مې ځان خطا کړو یو چغه او کړیکې شوې یو قیامت جوړ شو ځانګه بې هوه شوه د نازنین مور پلار هغوي هم بې هوه شول د هر یو په مخ د اوښکو سیلابونه روان وو

د شفخانې کې نورو خلکو چې هم کتل په چغو چغو به یې ژړل ددوي ځوانې ته ددوي د واده جوړې ته چې په وینو کې لت پت شوي وو

ډاکتران د فراز نه تاو وو راغلل زمونږ خواته صابر ورته وویل ډاکتر صیب د فراز حال څنګه دې ژوندې دې که مړه

که مړ وي چې مونږ دواړه جنازې یوځو

ډاکتر وویل مونږ هیڅ نه شو ویلې بچ کونکې الله دې مونږ به خپله هڅه ووکو اوس د مړې او ددې ترمنځ هیڅ توپیر نشته

کیدای شي یوه ورځ داسې وي او کیدای شي چې میاشت پورې داسې وي

صابر د نازنین پلار ته وویل ډګروال صیب اوس څنګه کو

د نازنین پلار وویل د نازنین ګور او کفن دفن دا نور زمونږ کار دې

صابر وویل ډګروال صیب سمه ده چې خور لور چې ژوندۍ وي د میړه په کور وي خو چې مړه شي مړې یې پلارګنې په غاړه وي

زه تاته سوال کوم زارې کوم په پښو دې لویږم دا دواړه بدبخته خو په ژوند یوځای نه شول په مرګ به یې یو ځاې کړو د دواړو قبرونه به جوړه کړو د فراز هم معلومات نشته او دې سره په چغو شو

فرازه ملا دې راته ماته کړه

ډګروال صیب نازنین مونږ ته راکړه چې خپل کلي کې یې خاورو ته وسپارو فراز به یې هم څنګ کې خښ کړو مه یې جدا کوه

د نازنین پلار ومنله

وویل سمه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه د نازنین سر ته ناسته ده حیرانه حیرانه گوري په مخ یې اوښکي رواني دي مور یې راغله غاړي نه یې تاوه شوه او په سلگو شوه مورې نازنین

نازنین مونږ پریښودو مورې نازنین مړه شوه مورې زړه مې چوي نور زړه مې درد کوي

مور یې وویل لوري قراره شه د خدای نه به همدا منظوره دا به یې تقدیر کې لیکلي وو

مورې خو زه به مړه وای نه دوي

مورې فراز هم لا سترگي نه دي غړولي

مور یې وویل رازه لوري لک بیرون ووزه

څنگه هم خپل مخ او ځان وهي

فرازه وروره ته ولي لاړي ماته اوس هغه ناز چې تا راکو څوک راکوي

وه خدایه ما هم واخلې او بیا خپل ویښتانو گې گوتي واچوي او ځان ووهي

نازنین وریندار پاسي کنه زه هم مړه کیږم خیر دې سترگي خلاصي که

د فیاض هم اوښکي رواني وي زړه یې سلگۍ وهي خو په ظاهره یې ځان کلک کړي وي

صابر د نازنین پلار ته ووایې چې د نازنین جنازه به یوسو ایله دشپي ناوخته ورسیږو او سبا به یې ښاورو ته وسپارو

هلته ټول کلي کې غوغا او ویر گډ وي د فراز مور باندي حمله راغلي وي هغه کلیوالو شفخاني ته وړي وي ټول کلی د غم په ټغر ناست وي

ټولي ښځي فراز دې کره وي د کلی ټولي انجوني چې نازنین یې لیدلي وه ورته ژاړي

یو خوا ځواني پیغلتوب او بل خوا ناویتوب د محشر ورځ وي

موټري ونیسي د نازنین جنازه روانه کړي

د فراز ماما او تره سره د تره زوي او فیاض پاتي شي

صابر فیاض ته ووای چې ته به سهر وختي ځان ورسوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانګه ژاړي وه خدايه زه اوس چيرته لاړه شم دلته مې ورور جان د مرګ سره مخ دې او هلته مې نازنين وريندار جنازه

زرغونه او ځانګه هم ورسره رواني شي د نازنين دې ټوله کورني خپل خپلوان ټول روان شي جنازي سره

صابر کلی ته زنګ ووهي چې نن مونږ سره کومک وکړي جنازه مو روانه کړي تاسو ميلمنو ته ځاينه جوړ کړي

ټولو کليوالو خپلي حجري جوړي کړي وي ډوډۍ ګاني يې تياري کړي وي چاى او اوبه يې امده کړي وو

نږدي ګاونډيانو يې کورونه خپل تش کړي وو او کلي کې نورو خپلوانو کره تللي وو مکمل انتظام شوي وو

جنازه کلی ته ورسيده او په نيمه شپه په کلی کې چغي کړيکي ژړاګاني ويرونه مخ ټکول سر شکول غوغا جوړه شوه

داسي يو قيامت جوړ شو چې د لرې لرې نه په توره شپه چاچې دوي پيژاندل ورسيدل

د فراض مور ناسته وه سپيني يې تختيدلي وو په مخ يې اوښکي رواني وي مړي مړي يې کتل

د نازنين خويندو ورڼو او مور يې خپل ويښتان شکول

وه زما بدقسمتي لوري څومره سختي دي تيري کړي اخير دې دا حال شو

فياض او صابر به کله يو په غيږه کې نيول او کله بل او اوښکي به يې رواني وي

په همدې چغو او ژړاګانو د سهار اذانونه وشول

ټولو لمونځونه وکړل انجونو سيپاري واخيستي او د نازنين سر ته يې سبقونه شروع کړل

د کلی هلکان تر لرې کليو پوري لاړل هر جومات کې يې علانونه وکړل او څه خلک هديري ته لاړل د قبر ويستلو لپاره

کليوالو د سهار چاى او ډوډۍ راوړه

ډوډۍ د چا تيريده د هريو په مخ اوښکي رواني وي زړونو يې سلګۍ وهلي

څه کم لس بجي شوي خلک ټول شول چې جنازه يوسي هديرې ته

بيا يو محشر جوړ شو کټونه مات شول تابوت مات شو زرغوني او ځانګي په تابوت لاسونه لږولي وو نه يې پريښودو د تابوت د پورته کولو سره دواړه بيهوشه شوي او په ځمکه ووليدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنازه وشوه نازنین یې خاورو ته وسپارله فیاض راغې مورته یې وویل زه ځم کابل ته

زرغونې او څانګي وویل مونږ هم ځو

زرغونې مور ته وویل مورې ماته اجازه راکړه چې لاړه شم څانګي سره فراز خواته

مور یې هیڅ نه شو ویلي او د څو کلیوالو سره فیاض زرغونې او څانګي هرکت وکړو

په ټوله لاره زرغونې او څانګي سګۍ وهل او ژړل یې روغتون ته ورسیدل پوښتنه یې وکړه فراز څنګه دې ډاکتران څه وایې

د فیاض تره زوي وویل ټوله شپه مو په دې انتظار سبا کړه او کتل مو چې فراز به سترګي وغړوي خو تراوسه یې هیڅ حرکت نه دې معلوم ډاکتران هم په تشویش کې دي هغوي مونږ ته څه نه وایې صرف دومره وایې دعا کوي

څانګه او زرغونه په دهلیز کې په ځمکه کیناستل سبق یې شروع کړو سترګي یې څه ژړا سري کړي وي څه ټوله شپه ناخوبي

فیاض ورته انرژی راوړه دواړو ته

دوي انکار وکړو او اوبه یې وغوښتل

فیاض ورته اوبه او د سر درد ګولۍ راوړل هغه یې وخوړل

مازیګر شو خو د فراز هوش کې راتللو هیڅ خبر ونه شو ماښام شو

دا چې د فراز دې ټول خپلوان د واده په خاطر ننګرهار ته تللي وو او نازنین د مرګ خبره شوه نو ټول د فراز دي کور کې وو همداسي د نازنین دې خپلوان هم د جنازي سره تللي وو دریمه یې تیروله نو هیڅ د خپلوانو کورونه نه وو چې دوي ورته تللي واي شپې تیرولو په خاطر

نو زرغونه او څانګه مجبور شول چې روغتون کې پاتې شي

د فیاض فکر شو د خپل ملګرو کورنو ته نو ملګرو ته یې زنګ ووهو ټول جریان یې تیر کړه او ورنه یې د بیسترو غوښتنه وکړه

د فیاض ملګرو لس دولس جوړه بیستره راوړه

څانګي او زرغونې یوه کمپله په ځمکه هواره کړه او بله یې په پښو واچوله دیوال ته یې تکیه ووهله

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپه نیمي ته ورسیده دوي ویخ وو فیاض ورته گرمه کافي راوړله هغه یې اوڅښله فیاض ورته وویل تاسي ویدي شي زه دلته ناست یم که څه خبره وه پاسوم مو

زرغونې او څانگي وویل زمونږ خوب نه رازي

د ټولو د سترگو نه خوبونه تختیدلي وو هیڅ چاته خوب نه ورتله

هلته کلیوالو د صابر سره ډیره مرسته وکړه هغه یې ټک کار ته نه پریښودو

ورته یې ویلي وو چې تاسو به کور کې اور نه بلوي هرڅه مونږ راوړو تاسو صرف خپلو فاتحي خلکو ته فکر وکړي

کور یې ودان اتا د میلمنو لاسونو وینځلو ته هم ولاړ وو

دلته شفخانه کې شپه په ویخه تیره شوه خو فراز هوش کې رانغې

ډاکترانو وویل صبر وکړي الله مهربانه دې دوه ورځې نور هم گورو

ټول اوچي شونډې او سري سترگي ناست دې لس بجي شوي زرغونه خوب یوړه د څانگي په غیږه کې سر کیښود او په ځان یې روژي کش کړه نیم ساعت به ویده وه چې چغه یې د خولي نه ووته فراز فراز په هوش راغې او پورته شوه لکه د لیونۍ په شان یې دهلیز کې منډه کړه

فیاض ونیوله او ورته په ژړا شو څانگي هم وژړل زرغونې صبر ولره خوب کې وي خوب دې ولیدو الله تعالی دې خوب رښتیا کړه

زرغونې سا او خوا وکتل بیرته راغله کیناسته

څانگي ته یې خپل خوب وویلو چې فراز هوش کې رازي مانه اوبه غواړي زه په منډه ځم چې ډاکترانو اواز وکړم

یا الله ته مې دا خوب رښتیا کړي نور مو مه دردوه د بل غم زور په مونږ کمزور کې پاتي نه دې خدایه که فراز دي راته خه کړو نو 50 روژي په نهره نیسم

اوړي تړي دردیدلي ژړیدلي او الله ته په زارو دریمه شپه پري راغله

فیاض ورته وویل تاسو دواړه به یوسم زما د ملگري کور دې ارام به وکړي سهار به بیرته راشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوي ونه منله او پاتي شول

هلته يې په گور کې غم جوړ دې هغه چې وايې مړي نشته او وير يې شته د هرساعت او هري ورځې په تيرودو يې په کورني کې غم ډيريږي

دا شپه هم تيره شوه هلته صابر غټ خيرات باندې کړ هغه سوداگاني چې د نازنين د واده لپاره اخستي وي ټول يې ورته په خيرات کې مصرف کړل خيرات خلاس شو ټول ميلمانه خپلو کورونو ته لاړل يوازي د نازنين دې کورني پاتي شوه چې صابر پري نښوده ويل يې دا جمعه به دلته په شريکه وکړو بيابه لاړ شي

د زرغونې کورني هم راغله خپل کور ته اول سيده راغلل رغوتون ته پوښتنه يې وکړه

فياض زرغونې او ځانگي ته وويل تاسو نور لاړي شي کورته چې هره خبره وه زه خبر درکوم ناخوبه شوي هستي دمه جوړه کړي

د زرغونې پلار وويل فياض بچيه ته هم لاړ شه زه به پاتي شم

فياض وويل نه کاکا زه هيڅ چيرته نه ځم

ځانگي وويل وروره زه هم نه ځم چې ترڅو فراز ورور په هوش نه وي راغلې

ځانگي وويل بس زه هم نه ځم

فياض هغوي مجبور کړل او لاړل

زرغونې خپل پلار او مور ته وويل پلاره موري اول دې خداى په فراز هيڅ نه کوي که چيرته هغه په هوش راغې او د نازنين نه خبر شو مړ به شي

زه ځمه د ځانگي سره روغتون ته او که فراز په هوش راغې نو زه کولي شم چې هغه په يو چل ارامه کړم هغه زما په هره خبره يقين کوي او مونږ ډير بلد هم يو

ځانگه او زرغونه هم ماښام ناوخته روغتون ته روان شول د زرغونې مور ډوډۍ تياره کړي وه هغه يې هم يوړه

دشپې لس بجي شوي چې د ډاکترانو چغې شوي فراز په هوش راغې ټولو منډه کړه زرغونه په ډيري تيزي سره په کوټه ننوته ډاکترانو حيساره کړه چې اوس نه شي تللي

زرغونې وويل خير دي ما پريږدي ماچي وگوري هغه خه کيږي هغه په ما عتبار لري

ډاکترانو وويل خير د هغې په مخکي به د حادثي په اړه هيڅ نه وايې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه لاړه د فراز سر یې په خپل غیږه کې ونیولو

فرازه سترګي خلاصي که زه یم زرغونه

فراز خبري نه شي کولي زرغوني ته ګوري په ډېر زور سترګي خلاصي کړي او بیرته بندې شي

فیاض کور ته زنګ وهي چې ورور مې په هوش راغې هلته د نازنین د غمه څوک خوشالي هم نه شي کولي

دلته ساعت تیر شو فراز سترګي نه غړوي دوه دري ساعته تیر شول زرغونې د فراز سر په خپل غیږه کې ایښي مړي مړي اوښکي تویوي ځان سره لګیا ده د فراز د ژوند دعاګاني غواړي الله ته زاري کوي چې فراز خه شي

بیرون څانګه فیاض او خپلوان یې د خوشالۍ اوښکي تویوي لمونځونه کوي د شکر سجدې کوي چې الله فراز ته یوځل بیا ژوند ورکړو

د څلورو ساعتونو وروسته فراز وایې نازنین سترګي مې نه خلاصیږي

نازنین ته چیرته یې

زرغونه ورته وایې فرازه زه ستا خواکي یم ارام وکړه په ځان زور مه راوړه

بیا د فراز سترګي او خوله بنده شي

زرغونه ورخطا شي ډاکتر ته ووایې په دي بیا څه وشو

ډاکتر وایي اندیښنه مه کوي ورو ورو خه کیږي

هغه وګوره ایکسجن یې هم حرکت وکړو د زړه زربان یې هم شروع شو

زرغونه د خوشالۍ نه ژاړي او په زړه کې سلګۍ وهي او د ایسکجن او د زړه ماشینونو ته ګوري ورو ورو خوشالیږي

یو ساعت وروسته فراز سترګي خلاسوي ګوري چې سر یې د زرغونې په غیږه کې ایښي زرغونه خوشاله شي سر ټیټ کړي او فراز د سر نه ښکل کړي او بي اختیاره اوښکي یې له سترګو لاړي شي

فراز په ډیره سخته ووایې نازنین هغه چیرته ده

زرغونه ورته وایې نازنین کور کې ده خه ده فکر مه کوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فراز له سترګو اوښکي رواني شي او بره چت ته ګوري

څانګه او فیاض هم ننوتل څانګي چې د فراز په سترګو کې اوښکي ولیدي ځان یې ترینه چپ کړو دیوال ته یې مخ کړو خپل لاس یې په خوله کې ونیو چې د ژړا او سګو اواز یې وانه وري او په ژړا شوه دومره یې وژړل د ورور په بیوسي او خوږیدو چې ټول ګریوان یې له اوښکو لوند شو دومره زور یې په خپل لاس کړي وو چې د لاس نه یې غوټه غوټه وینه روانه شوه بیا یې هم زړه طاقط ونکړو له کوټي ووته او یوه چغه یې ووهله وه خدایه فراز ته نازنین له کومه کړو

زه خو ددې دا ټوک ټوک او زخمي ځان نه شم لیدلي په ژړا کې دومره ستړي شوه چې بې دمه دیوال ته کیناسته

فیاض راغې دلاسه یې کړه لیوني خوشاله نه یې چې الله مونږ ته مړ ورور ژوندې کړو شکر وباسه دعاګاني وکړه رازه د ورور خواته لاړ شو

څانګي ورته وویل لګ مې پریږده زړه مې بې دمه دې ورور ته نه شم کتلي لړي اوبه راکه

فیاض ژر اوبه ورکړل څانګي چې اوښکي لا اوچي شوي نه وي اوبه اوڅښل او لاړه د فراز خواته

وروره ښګه یې

فراز وکتل هیڅ یې ونه ویل خپلي پښې ته یې اشاره وکړه او په مخ یې اوښکي رواني شوي

څانګه په سرو سترګو خکته شوه د مخ نه یې ښکل کړو اوښکي یې ورته پاکي کړي

مه خفه کیږه وروره خه به شې

زرغونه چې لا تر اوسه یې د فراز سر په غیږه کې ایښې وو د فراز په سر یې لاس کش کړو فرازه خه کیږي تشویش مه کوه

فراز بره وکتل نازنین هغه نو ولي نیشته زما سر خکته کړه

زرغونې یې سر ورته په بالخت کیښود په سر یې ورته لاس واخو

فراز یې لاس لري که نازنین خو زه یواځې نه پریښودم هغه ښګه نشته

زرغونې وویل هغه کور کې ده راځې تاته ډیري خبري خې نه دې لګ ارام وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین نیشته نو ارام څنګه وکم هغې ته ووایه چې راشي وي ګورم کنه ما ورته یو سي

زرغونې وویل سمه ده تابه ورته یوځو ته لک خه شي مونږ درسره یو کنه

نه نازنین نازنین او همدې سره یې اوښکي رواني شوي

ډاکتر راغې مونږ ته یې وویل تاسو ووزي دیته د ارام ستن کو چې ارامه شي

څانګي وویل ډاکتر صیب زه ورسره کینم

زرغونې وویل څانګي ته لاړه شه زه ورسره پاتي کیږم

زرغونه پاتي شوه ډاکتر فراز ته د ارام ستن وکړه او فراز ویده شو

په خوب کې یې د نازنین سره په خبرو وو همداسي ارامه شو

د څلورو ورځو تیریدو دومره شو چې ډاکترانو وویل تاسو نور دا کورته وړلي شي دوا یې ورکړه دا چې ګرزیدلي نه شو خپل په حال به یې ژړل نو بایسکل یې ورته واخیست په هغې کې یې کینو تر موټره او کور ته یې حرکت وکړو

کورته چې ورسیدل او د کور په دروازه ننوت نو یو بل قیامت جوړ شو چغې شویژړاګاني شوي فراز چې د نازنین دې کورني وکته په دیره کې یې کیټونه وکتل دیګونه یې وکتل چې د جمعې شپې په خاطر یې باندې کړي وو

چغه یې کړه نازنین چیرته ده دا خلک او دا دیګونه دیره دا څه دې

موري ستا دې قسم وي راته ووایه نازنین کومه ده ولې نه ښکاري نه هلته راغله نه دلته مې مخې ته راغله

او بیا یې چغه کړه نازنین چیرته یې

کور کې یوه غوغا جوړه شوه زرغونې وویل فرازه ارامه شه تاته خفګان خه نه دې

دې سره فراز د زرغونې لاس ته ټک ورکوه ورکه شه له خوانه مې

مورې نازنین چیرته ده زرکوه ووایه کنه اوس مې زړه چوي

مور یې وویل زویه نازنین نشته هغې مونږ ټول پریښودو او لاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې خبرې سره د فراز د خولې نه يوه چغه ووته وه خدايه ما هم واخلې او خپل زړه ته يې يو ګوزار ورکو د بايسکل نه چې ګوزاريدو زرغونې منډه کړه سلګو نيولې وه ترينه يې لاسونه تاو کړل او فراز يې پرې نښود چې په ځمکه ولېږي کلک يې ونيولو

ورونو يې غيږ کې که او هغه کوټه چې يې ددې واده لپاره جوړه کړې وه او هغه تختچې يې د واده لپاره اخستې وو هغې کې يې واچو

ژر لاړل نږدې ډاکټر وو هغه يې راوړو ډاکټر چې رسيدو فراز په هوش کې راغلې وو سلګې يې وهلې وه مورې زړه مې درد کوي ډاکټر ورته د ارام ستن وکړه ټول يې د کوټې نه ويستل.

زرغونه ورته کله په اشداره کې دريده او کله کيناسته د فراز څارنه يې کوله خيرات ختم شو ماښام او ماښستن شو ټول په ژړا ندې واي که فراز بيا ويښ شي څه به کيږي

مور يې دروازه خلاصه کړه کوټې ته يې ننوته د فراز سر ته کيناسته دوعاګانې يې کول او د زوي د صحت غوښتنه يې کوله

زرغونه هم ننوته د تخت پښوته کيناسته اوښکې يې رواني وي

شپه ناوخته شوه د فراز مور زرغونې ته وويل لورې ته لاړه شه څانګې سره ويده شه زه فراز ته کينم

زرغونې ورته په ژړا کې وويل خير دې تور جاني مه د فراز نه مه شړه ماته خوب نه رازي زه هم کينم

زرغونه پاسيده لمانځه ته ودريده لمونځ يې خلاص کړو او د نفل لمونځ يې شروع کړو

تر ډير ناوخته پورې يې نفلونه وکړل او دعا ته يې لاسونه پورته کړل

خدايه ته فراز په داسې حال کې پورته کړې چې نازنين يې له ياده وتلې وي

خدايه فراز راته روغ کړې

خدايه وه خدايه که په فراز څه وشول زه هم ژوندې نه شم پاتې کيدې

اخيري دغا يې د فراز مور واوريده

ورته يې وويل لورې تا څه وويل ته بيا ووايه زرغونې ورته وويل چې دغسې خبره ده نازنين ماته دغه قول راکړې وو که په ما څه وشول نو زما د فراز خيال به ته ساتې

د فراز مور له غاړې تاوه کړه ښکل يې کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو په څمکه څانونو ته څایونه جوړ کړل او ویده شول

ستر ګي به یې نه وي ورغلي چې اذانونه شروع شول.

دواړه پاسیدل اودسونه یې وکړل د کورني نور غړي یې هم پاسول د فراز ورونه او میرویس کاکا لاړل جومات ته

کله چې زرغونه او د فراز مور کوټي ته دننه شول فراز پاسیدلي وو تخت ته تکیه وو او لمونځ یې کاوه

په لمانځه کې یې له سترګو اوښکي رواني وي

زرغوني او د فراز مور چې ولیدو د ډیري خوشالي نه ددوي اوښکي هم رواني شوي

زرغونه یې لاړه خواکي یې کیناسته

فراز سلام وګرزاوه لاسونه یې لپه کړل دعا یې کوله او وي ویل

هیڅوک د چا له غمه نه مري

نازنین تا ربښتیا ویلي وو وګوره زه ژوندی یم

خو ته پوهیږي چې د هغې مرګ نه دا مرک په زر واري سخت دې

هغه مرک خو دې سترګي پټي کړي روح دې لاړ شي

خو دا مرګ دې زړه سوري کوي زړه دې سوزوي هره لحظه درباندې د مرک سختي تیروي

دعا یې وکړه او وي ویل ما د نازنین قبر ته یو سي

مور یې وویل سمه ده زویه خو څان کلک کړه د تقدیر سره جنګ نه کیږي دا غمونه او دردونه به زمونږ په نصیب کې وو بل په څان به خلک هم نه خندوي

فیاض راغلو چې فراز یې وکتو ورغي غاړه یې ورته ورکړه

فراز وویل ما د نازنین قبر ته یوسي

زرغونه هم ورسره شوه او د نازنین قبر ته ورغلل

هدیري ته په رسیدو او د یو تازه قبر په لیدو فراز په زړه کې سلګو ونیو

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د اوښکو سیلابونه یې په مخ مات شول خپل زړه یې په لاس کلک کړ قبر ته ورسید زړه یې کلک نه شو او په چغو شو په قبر یې ځان گوزار کړو زرغونې منډه کړه چې کلک یې کړي فراز وویل ما پریږدي تاسو یوه شیبه لاړ شي

زرغوني دي ترینه لرې لاړل ودریدل.

فراز خه وژړل زړه یې سپک کړ دعاوي یې ورته وکړي د لحت د قبر شناخته یې ونیوله ښکل یې کړه زرغونه او فیاض ورغلل چې روان یې کړي کورته

فراز دعا وکړه او راغلل کور ته

د نازنین دې کورني هم تیاري کړي وو تلل خپل کورته د نازنین مور او پلار راغلل د فراز کوټې ته فراز تخت کې خپل ناست وو اوښکي یې روانې وي

د نازنین مور ورغله د سر نه یې ښکل کړو

زوي جانه دا به ستا او د نازنین قیسمت کې وو چې داسي پیښه وشوه

فراز خپلي شونډي غاښونو کې نیولي وو زړه یې سلگۍ وهل خو د خولي نه یې هیڅ غږ نه ویسته

زوي جانه مونږ نازنین ستا په خاطر دلته راوړله ترڅو ستا د زړه تصلي پري کیږي مونږ خو زو خو زیه ته نازنین یواځي مه پریږده او پښتنه یې کوه ځکه زمونږ نه مسافره شوه

په دي سره فراز خپل سر په لاسونو کلک ونیو او خپل ویښتان یې کش کړل

زرغونه نږدي شوه لاسونه یې ورته کلک کړل

زرغوني ما پریږده چې د زړه درد مي وباسم کنه مړ کیږیم

نه فرازه خدای ته وگوره داسي مه کوه

د نازنین پلار ورته وویل فرازه بچیه زه لاړ شه مونږ سره همله به دي علاج هم کوي او فکر به دې هم بدل وي

فراز خبري نه شول کولې زړکي یې د سمندر د چپو په شان سگیو چپي وخلې د سر په ایشاره یې وویل نه

زرغونې وویل فرازه زه به پاتي شم ستا خیال به ساتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

فراز هغې ته د اوښکو ډکي سترګي واړولي نازنین

ټول په ژړا شول او په ژړا کې یې رخصت واخیست د کوټې نه ووتل

زرغونه په شا شا ګوري او سلګی وهي

فراز خپلي شوندي په غاښونو کلکي نیولي او مخ یې اړولې

لنډه دا چې د نازنین دي کورني روان شول خدای پاماني یې وکړه زرغونې ځانګي ته وویل ستا دي قسم وي چې ماته به هر ساعت د فراز احوال راکوي زه به هم احوال اخلم

دا ورځ په فراز ډیره سخته تیره شوه مازیګر یې بیا قبر ته لاړو

ماښام مابنستن شو زرغوني ځانګي ته زنګ ووهو چې ته موبایل فراز ته یو څه

ځانګه چې د فراز کوټي ته ننوته نو فراز همداسي په ژړا وو ځانګي ورته وویل ورور جانه زرغونه درسره خبري کوي

فراز ایشاره وکړه چې خبري نه کوم

ځانګي زرغوني ته وویل زرغونې ووېل موبایل سپیکر کړه او بیا یې فراز باندې اواز وکړو

فراز جانه زما غږ اوري

فراز په سلګو شو تیر وخت یې یاد شو او ځانګي ته یې د وتلو وویل

دا شپه او سبا ورځ هم تیره شوه زرغوني بیا دشپې زنګ ووهو ځانګي ته یې وویل موبایل سپیکر کړه

ځانګه د فراز کوټي ته لاړه فراز ته یې وویل زرغونه ده

فراز غلي شو

زرغونې په ډیر دردناک غږ ورته د فراز هغه سندره شروع کړه چې فراز نازنین ته ویلي وه

ستا د دو سنرګو لپاره د هرچا خبري وړمه

ای زما رنځوره یاره د هرچا خبري وړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

فراز په شور کې راغې سلګو ونیو نازنین همداسي ادامه ورکړه

چې د فراز له خولي یوه چغه ووته.

پاتي برخه بیا

د موبایل یارانه 26 برخه

لیکونکی: محمد غازي نوري

فراز چغه کړه او سلګو ونیو د خدای خاطر وکړه زرغونې نور بس کړه

زړه مې سوری ویني تري څاڅي

د جانان یاد پکي منګولې ښخوینه

زرغونه ارامه نه شوه او په فراز یې غږ وکړ

د غم زویه هندو سترې خدای نارازه ما څومره ښایسته سندره وویله او ته راته وایي بس که

سمه ده نور زنګ نه وهم

فراز وویل زرغونې ته ولې نه پوهیږي ته ولې راته بار بار د نازنین یادونه تازه کوي ولې مې په دې کارونو زوروي

نه پوهیږم څومره به ژوندې یم پري میږده چې مړ شم

زه ولې ژوندې پاتي یم

د زرغونې چې خپله هم حال خه نه دې د فراز د سلګیو سره یې زړه اره اره کیږي ځان زړه کلکوي او فراز ته د ژوند کولو خبري کوي

غواړي چې د فراز فکر بدل کړي ورته وایې فرازه د ډاکتر کتلو وخت دې نږدې شوي سبا راشه فکر به دې هم بدل شي او ډاکتر ته به هم لاړ شو

فراز څانګي ته وویل خورجاني لږي اوبه راکړه

څانګه اوبو پسي لاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونې زما په فکر او ذهن نازنين داسي خوره ده چې زه هيڅ د هغې له يادونو بهر وتلي نه شم او نه غواړم چې د هغې يادونه هير کړم

هغې ماسره څومره سختي تيري کړي څومره دردونه او کړاونه يې وزغمل

زما لپاره هغې کوم کارونه ونکړل

زما او د هغې وعدي چې مونږ د راتلونکي ژڼد لپاره کړي وي نيمه خوا او نيمګړی پاتي شوي

زه نه غواړم چې دي بي وفا نړی ته راوګرزم نه غواړم چې د چا اسري ته پاتي شم که نور څه نه وو نو خپل ژوند ته به خپله د پای ټکي کيدم او د خپلي نازنين خواته به لاړ شم

نه غواړم چې نور ژوند وکړم او نه يې کولي شم

که ژوندی هم پاتي شم نو هيڅ د چا په ګټه به رانه شم

زرغونه چې د فراز خبرو پرېشانه کړې وه، څو شېبې چوپه پاتې شوه. په هغې کې يو ځيرک درد و، خو له ځان سره يې ژمنه کړې وه چې فراز به يوازې نه پرېږدي، که هر څومره هم ستونزمنه وي.

"فرازه، ته داسې خبرې کوې لکه چې هر څه ختم وي، خو ژوند تل همداسې نه وي. هو، درد شته، ډېر زيات شته. خو دي درد، او سلګيو کې، موږ دواړه يو. خو که ته تسليم شې، نو زه به څه وکړم؟" زرغونې د زړه له کومي دا جملې وې چې داسې يې وويل لکه چې ځان ته هم باور ورکوي.

فراز د هغې خبرو ته په نيم زړه غوږ نيولی و، په سترګو کې يې تشې اوښکې پاتې وې. "زرغونې، ته پوهېږې، نازنين مې يوازينی ارمان و. کله چې هغې پرېښودم، داسې مې احساس وکړ چې روح مې له بدن څخه وتلی دی. اوس، هره ورځ چې زه ژوندی يم، داسې ده لکه چې له خپل قبرڅخه بهر پاتې يم. ته څنګه هيله لرې چې زه به بېرته ژوند ته راشم؟"

زرغونه يې خبرې اوري، خو د فراز د ژورې دردېدنې احساس ته تسليم نه شوه. هغې فراز ته په نرمه لهجه وويل، "خو ته هېره وې چې زه دلته يم. زه ستا سره يم، فرازه. زه پوهېږم چې زه نازنين نه يم، او نه غواړم چې زه به يې ځای ونيسم. خو زه دې ملګرې يم، زه به تا هيڅ کله يوازې پرينږدم، زه به تر اخيره هڅه وکم چې تا بيرته له دې دردونو او تيارو وباسم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

فراز په ټيټ غږ کې يې وويل، "زرغونې، ستا مرسته او ملګرتيا مې له زړه منم، خو ځينې زخمونه نه رغېږي. زما زړه له ډېره وخته ټوټې ټوټې شوی دی، او اوس مې په دې ځمکه کې د پاتې کېدو هيله بايللې ده."

زرغونه ژر لا ناهيلي نه شوه. "ته يو ځل کابل ته راشه، د فکر بدلول دومره ستونزمن نه دی، لکه ته يې چې انګېري. دا وخت به هم تېر شي، باور وکړه. د ژوند لپاره يو دليل پيدا کړه، که نه هم، نو لږ تر لږه ما مه پرېږده چې يوازې پاتې شم."

د زرغونې دا وروستۍ خبرې فراز ته لکه د زړه له دننه څړيکه ورسيدې. که څه هم هغه په ځان کې د هيلو څرک نه احساساوه، خو د زرغونې نه ماتېدونکی ملاتړ او محبت هغه يو ځل بيا دې ته اړ کړ چې لږ تر لږه د سبا لپاره انتظار وکړي.

هغه ورو وويل، "زرغونې، د ځان لپاره نه، خو ستا لپاره به سبا درشم."

زرغونه چې په زړه کې يې يوه وړوکې هېله را ژوندۍ شوې وه، په خپلو اوښکو پټه موسکا وکړه. د دواړو تر منځ د درد او هيلې يوه نوې کيسه روانه وه، يوه داسې کيسه چې د ژوند کولو زخمونو ته، که په بشپړ ډول نه، لږ تر لږه يو څه درمل شي.

زرغونه ورته وايې فرازه يوه وعده وکړه چې نور به ژوند ته راګرزي زما په خاطر د نازنين په خاطر د خپلې مور خور او ورونو په خاطر ته د څانګې حالات نه خبر يې چې د هغې په زړه څه تيريږي ستا په دې رقم کتو

فراز وايې زرغونې دا کوم وړوکي درد او غم نه دې چې داسي په اسانه مې شاه پريږدې کيداى شي د نازنين يادونه مې همداسې په زوريدو سره ختم کړي

يو خو ته د غم زوي نازنين او نازنين ته به وايې مونږ خفه نه يو

زه چې ژوندې پاتي يم فرازه صرف د نازنين سره د وعدې پوره کولو په خاطر ياد دې شي د نازنين قول چې ماته يې راکړي

والله که دي پلار هم رانه خلاص شي

فراز بيا په سلګو شي او خه زړه تش کړي

څانګه راشي وروره نور ارام وکړه ها دا ګولۍ دې تيري کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

فراز وايې دا د غم لور پوهه کړه چې نور داسي خبري نه کوي

زرغونه په ژړا کې وخاندې فرازه همدا خبره مې غوښتل چې ستا له خولي يې واورم

او بيا څانګي ته ووايي دوا يې پوره ورکه او سهار يې د فياض سره وليږه چې راشي کابل ته ډاکتر لپاره

فرازه په الله دې سپارم خو چې بيا زنګ وهم خير دې زړه مې مه ماته وه او په خندا راسره خبرې وکړه

خو سبا دې راتک هير نه شي

سهار و، د کور په انګړ کې چوپتيا خپره وه. فراز په خپل سوچ کې ډوب ناست و، د چای پياله يې په لاس کې نيولې وه. د کورنۍ غړو ورته په انديښنه کتل. مور يې ورو ورو ورته وويل: "زويه، لاړ شه کابل ته، چې ډاکتران دې وګوري.

فراز يو ژور ساه واخيسته، چاى يې پياله يې خلاصه کړه او په بېخيالۍ کې يې سر وښوراوه. له هغه څه چې په زړه کې يې تېرېدل، هيڅوک خبر نه و. د نازنين يادونه هره لحظه ورته تازه کېدله. هغې وعدې چې له ده سره يې کړې وې، اوس لکه د زخم په شان هره ورځ تازه کېدلې.

فراز د سفر تيارى ونيو. فياض ورسره شو چې کابل ته ولاړ شي. په لاره کې هر څه خاموش وو، يوازې د موټر اواز او د فراز دننه سلګۍ وې.

کله چې شفخاني ته ورسيدل ډاکتران يې په ليدو ډير خوشاله شول روغبړ نه وروسته يې ورته مينعات وکړل

ډاکترانو وويل اوس بلکل خه دې ان شاء الله او لک وخت پاتي دې چې مکمل خه شي

او بيا يې فراز ته وويل فراز جانه نوی ژوند دې درته ډير ډير مبارک وي دا د الله يوه معجزه وګڼه چې ته روغ او ژوندې يې مونږ هيڅ طمعه نه درلوده خو دا به د چا دعا وه چې ته روغ شوي

فراز ترينه مننه وکړه ډاکترانو وويل دا ځل هم راشه چې يو ځل دې وګورو ان شاء الله بيابه د راتلو ضرورت نه وي

او خپلي کورني سره دې ډير په مينه وخت تيروه ډيره سخته پري تيره شوه بيا هغه دوه خورګانو باندې چې هيڅ يې سترګي له اوښکو اوچي نه وي

فراز او فياض د ټولونه مننه وکړه رخصت يې واخيست او روان شول

هلته ورته د نازنين مور او پلار زنګونه شروع کړي وو چې راشي خو فراز زړه نه خه کوه چې هغه کورته ورشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونې ورته هم ټینګار او قسمونه ورکول چې راشي

نو مجبور شو او لاړو

کله چې د نازنین دي کور ته ورسېدل، فراز ناڅاپه ودرېد، سترګې یې له اوښکو ډکې شوې. د هغې کور ته کتل ورته داسې سخت وو لکه په زخم یې چې ملګي شیندي.

په سلګو کې یې د نازنین په یاد له ځان سره وویل: "نازنین، تا نه شم هیرولې، هره لحظه دې یادوم. هغه ژمنې، هغه وعدې..." فراز خپل مخ په لاسونو کې ونیو، او په غمجن غږ کې یې خپل دروند زړه خالي کړ.

زرغونه چې د دې دردناکه حالت نندارہ کوله، ورو یې خواته راغله له سترګو یې اوښکي بهیدې لاس نه یې ونیو ورته وویل: "فرازه نور بس کړه ترڅو به له ځان سره مونږ ژړوي

د نازنین مور او پلار هم په ژړا کې له غاړې تاو کړو د سر نه یې ښکل کړه او کورته یې دننه کړو

زرغونې ورته ژر یخني ګرمه کړه د حسنا ورته راغله فراز په غیږ کې ونیوله او په ژړا شو حسنا او صدف یې د غاړې تاو شول او دریواړو خه وژړل

ددي حالات په لیدو د ټولي کورني سترګي له اوښکو ډکي شوي

زرغونه راغله او په غوصه شوه هلې لالا ته مو اوبه راوړي چې لاسونه وینځي

حسنا اوبه راوړل او صدف یې په غیږ کې سر ایخي وو

ډوډی وخوړه

زرغونې فیاض ته وویل: که ته وظیفي ته ځې لاړ شه فراز به همدلته وي دا ځلویښتي به تیره کړي بیابه لاړ شي

فراز وویل ما مه پاتې کوي پري میردې چې لاړ شم

زرغونه او د نازنین کورني ورسره کلک شول چې پاتې شې فیاض وویل سمه ده چې کله یې زړه تنګ شو رابه شم فیاض لاړ

مازیګر شو زرغونې صدف او حسنا ته وویل چې تاسو فراز دلاسه کړي او مجبور یې کړي چې لاړ شو چکر ته

حسنا او صدف راغلل د فراز د غاړې نه تاو شول یو د یو مخ نه ښکل که او بلې د بل مخ نه ورسره کیناستل په څنګونو یې ورته سرونه کیښودل او ورته یې وویل لالا مونږ چکر ته یوسه زړه مو تنګ دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فراز سترګي بیا له اوښکو ډکي شوي

د نازنین مور غوسه شوه زي لاړي شي د فراز زړه نه کيږي چې چیرته لاړ شي

فراز چې دوي ته وکتل ورته یې وویل سمه ده زو

دواړه خوشاله شول او وي ویل لالا دریواړه به زو نور ځوک نه وړو

زرغونې وویل زه به درسره لاړه شم زما هم زړه تنګ دې

څلور واړو حرکت وکړو او چکر ته لاړل

په لاره کې زرغونې کوښښ کاوه چې فراز ته د ژوند کولو هڅه وکړي، خو د فراز سترګې لا هم د غم په سیوري کې وې. هر قدم ورته داسې ښکاره کېده لکه بوج. زرغونې وخندل، د غم په منځ کې یې د ژوند کولو رڼا ورښکاره کړه: "فرازه، ژوند بیا هم پر مخ ځي. د نازنین یادونه دې تل وي، خو هغې به هم هیله درلوده چې ته خوشاله ژوند وکړې."

فراز ورته یوه غمجنه موسکا وکړه، په زړه کې یې د نازنین غم بیا راوخوځېد، خو د زرغونې خبرو ته یې سر وښوراوه. دې لحظه کې یې احساس وکړ چې شاید ژوند ته بېرته ورګرځېدل یو څه وي چې نازنین به هم غوښتل.

زمکه او اسمان غلي وو، خو د فراز په زړه د سلګیو نه غیر نور څه نه وو

زرغونې ته یې وویل

زرغونې څو وارې د فراز خواته وکتل، د هغه ژوره غمیزه یې په څېره کې لوستلای شوه، خو زړه یې غوښتل چې یو څه ووایي، یو څه داسې چې د فراز زړه بېرته ژوند ته راوګرځوي.

زرغونې په نرم غږ کې وویل: "فرازه، ولې نه غواړې چې ژوند ته بېرته راشي؟ ولې نه غواړې چې یو ځل بیا مېنه تجربه کړې؟"

فراز ودرېد، خپل سر یې ټیټ کړ او په دردناکه لهجه یې ځواب ورکړ: "زرغونې، زه نور نه غواړم چې بیا مئین شم. زما په زړه کې یوازې نازنین وه او ده. له هغې سره مې د ژوند ټوله مینه وه، او اوس چې هغه راسره نشته، دا به ظلم وي چې په زړه کې مې څوک ځای ونیسي. زه له ځوانیمرګې نازنین سره داسې ظلم نه شم کولای."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه خاموش او چپ شوه. هغه پوهېده چې د فراز زخمونه ژور دي، خو زړه يې غوښتل چې د هغه لپاره د ژوند نوې دروازه خلاصه کړي. د چکر په منځ کې لا هم د فراز درد نه وو کم شوی، زرغونې خپل احساسات په زړه کې وساتل او يوازې د هغه په څنګ کې روانه وه.

ناڅاپه، صدف په ځمکې پرېوته، لاسونه يې په وينو شول. فراز په وارخطايي کې ورته وويل: "ژوبله خو به نه يې؟"

صدف په ژور درد کې وخندل او ځواب يې ورکړ: "دا ژوند همداسې دی، فرازه لالا. کله چې ګوزار شي، ته بايد خپله پورته شې. چاته انتظار نه کوي چې څوک به راشي او تا به پورته کړي. دا زخمونه به وخت سره جوړېږي، خو د وخت خيال به ساتې. که دې وخته پام ونه کړ، هر زخم تلپاتې کېږي."

فراز ته د صدف خبرې د يوې بلې نړۍ پيغام راوړ. هغه پوه شو چې شايد زرغونه هم ورته د ژوند هغه اړخ ښيي چې ده تر اوسه نه و منلی. صدف د خپلو زخمونو پروا ونه کړه، هغې په خپل درد کې د ژوندي پاتې کېدو هنر فراز ته وويلو.

زرغونې د فراز سترګو ته وکتل: "فرازه، نازنين به دې تل په زړه کې وي، خو هغه به هم غوښتل چې ته بېرته ژوند وکړې د هغې هغه وعده دې له ياده ويستلې."

فراز غلی و. هغه پوهېده چې د زرغونې او صدف خبرې د هغه د راتلونکي په اړه دي. په زړه کې يې د راتلونکي لپاره هيلو ورو ورو وده کوله، خو درد يې هم لا تازه و. په دې لحظه کې د هغه لپاره ژوند بيا هم يو مبهم سيوری و، خو د صدف او زرغونې خبرې ورته د ژوند نوې معنا ورکړه: ژوند ته بېرته ستنېدل ممکن دي، که وخت ته د زخمونو په جوړېدو وخت ورکړي.

فراز، زرغونه، صدف، او حسنا له چکره ستانه شول. د ورځې رڼا ورو ورو د ماښام په تيارې بدلېدله، او هوا يو ارامه غبر درلود چې د ټولو فکرونه له ځان سره وړي. په موټر کې خاموشي وه، هر يو په خپل سوچ کې ډوب و، خو زرغونه د فراز په څنګ کې ناسته وه او د هغه په اړه يې فکر کاوه. هغه پوهېده چې د فراز زړه لا هم د نازنين له يادونو ډک دی، خو هغې د خپل زړه احساسات نور په ځان کې نهشوای ساتلای.

کله چې موټر کور ته نږدې شو، زرغونې ورو د فراز خواته وکتل. په زړه کې يې يو جرئت پيدا کړ، او په آرام غبر کې يې وويل: "فرازه، زه ستا د اظهار يا د مينې د پيغام په انتظار يم. زه پوهېږم چې ستا درد تازه دی او د نازنين له لاسه تا ډېر څه له لاسه ورکړي دي. خو زه درته انتظار کوم، هر څومره وخت چې وغواړې. زه پوهېږم چې وخت ته اړتيا لرې ترڅو هغه زخمونه چې د نازنين مرګ درکړي، کم شي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې ژوره ساه واخیسته او خپله ګوتې یې په ګوتو کې ورکړې. "فرازه، ته چې هر څومره وخت غواړې، زه به درته صبر کوم. خو د خدای لپاره، زړه مې مه ماتوه. زه نه غواړم چې د بل ځل لپاره همدا زخمونه وګورم. ته ډېره معنا لرې زما لپاره، او زه باور لرم چې د ژوند په دې اوږده لاره کې به موږ دواړه یو بل سره مزل وکړو."

فراز سر ټیټ کړ، سترګې یې په ځمکه ولګېدې. هغه په ژور غم کې وو، خو د زرغونې خبرې یې زړه ته راښکته شوې. هغه احساس وکړ چې زرغونه یوازې یو څوک نه ده چې د هغه تر څنګ ولاړه ده، بلکې یو څوک ده چې غواړي د هغه زړه بیا ژوند ته راوګرځوي. فراز پوهېده چې زرغونه په خپل زړه کې ډېره مینه لري، خو هغې لا هم د نازنین په خاطر د ژوند پرېکړې کولې.

په یوه ژوره ساه سره یې زرغونې ته په غمګین، خو صادقانه لهجه کې وویل: "زرغونې، زه ستا احساسات درک کوم او پوهېږم چې ته زما لپاره ډېر ارزښت لرې. خو زما زړه لا هم د نازنین له لاسه په غم کې ډوب دی. زه نه غواړم چې بیا مینې ته لاس ورکړم او بیا له هغه درد سره مخ شم چې له نازنین سره مې ولید."

زرغونه غلې شوه، خو هغې ته د فراز خبرې معنا لرلې. هغه پوهېدله چې د فراز دردونه ژور دي، او هغه به وخت ته اړتیا لري ترڅو خپل زخمونه جوړ کړي. خو هغې بیا هم په موسکا کې ځواب ورکړ: "فرازه، زه پوهېږم. زه درته صبر او انتظار کوم. هر وخت چې ته تیار شوې، زه دلته یم. خو د خدای لپاره چې نا امیده مې نکړې." زما ټول امیدونه تاپورې تړلي دي.

په دې لحظه کې د زرغونې غږ د محبت څخه ډک و. هغه پوهېده چې فراز وخت ته اړتیا لري، خو هغه یې هېڅکله نه پرېښود. د دې خبرې سره، کور ته ورسېدل، خو د دواړو په زړه کې د امید یو نوی څرک بل شو.

ماښام ډوډۍ وخوړل شوه. د نازنینې کورنۍ غوښتل چې د فراز فکر بدل کړي، نو ټولو خبرې کولې. صدف راغله او د فراز په څنګ کې کښېناسته. فراز یې له غاړې لاس تاو کړ او ویې ویل:

"زما نانځکې ته لاس وخایه، څنګه دي اوس؟"

صدف وویل:

"لالا، ښه یم او ښه به شم، ته اندېښنه مه کوه. زه له دې ډېر خوږېږم، خو بیا ښه شم. دا به هم تېر شي."

فراز د هغه له سر څخه ښکل کړه او ځانته یې نږدې کړه:

"حسنا چېرته ده؟ په کوټه کې نه شته."

صدف وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"صبر وکړه، غږ به پرې وکړم، هغه درس لیکي."

فراز وویل:

"ښه ده، پرېږده چې درس ولیکي. او ته به څه کوې؟ د درس لیکلو سره، ستا لاس خو درد کوي."

صدف وویل:

"لالا، نن یې ته ما ته ولیکه. تر سبا پورې به مې لاس ښه شي، بیا به خپله ولیکم."

فراز وویل:

"ورشه، کتاب راوړه."

فراز د صدف سره بوخت شو. زرغونه په زړه کې خوشاله وه چې د فراز فکر بدل شو. دوی تر ناوخته ناست وو. زرغونې فراز ته وویل:

"فرازه، دوا دې راوړم، تیروي یې."

فراز وویل:

"هو، تیروم یې."

زرغونه لاړه، دوا او اوبه یې راوړې، په خپل لاس یې دوا ورکړه او بیا یې ځای ورته جوړ کړ. شپه ناوخته وه، فراز هم لاړو چې ارام وکړي. زرغونه هم ورسره کوټې ته تر دروازې پورې ملګرې وه. فراز چې کوټې ته ننوت، حالات یې خراب شول.

زرغونه یې مخې ته ودریده:

"ګوره، فرازه! نور بس کړه. زه پوهېږم چې بیا دې تېر وخت در په زړه شو، خو خیر دی. زما لپاره نور بس کړه."

فراز خپلې اوښکې پاکې کړې او پریوتو. زرغونې پرې روژه واچوله او کمپل یې ورته پښو ته کېښوده.

زرغونې وویل:

د غم، زویه! ماته هېڅ ست نه کوي. که غواړې چې درسره پاتې شم."

فراز خپلې شونډې په غاښونو کې ونیولې او ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ته لاړه شه، ځم. خو ګوره، د شپې به ستا خواته راځم چې ونه وېرېږې. چې وايي به پیریان دي."

فراز په شونډو کې مسکی شو او ورته یې وویل:

"زه ارام کوم، مه راځه."

خو زرغونې خبره ختمه کړه:

"زه به راځم!"

فراز پرېووت او په تېر وختونو کې ډوب شو. هغه شپه یې په یاد شوه چې نازنین دلته راغله، غوښتل یې چې دی وډار کړي، بیا یې یو ځای پوچکان لوبه کوله. د فراز په مخ لپه لپه اوښکې روانې وې او خوب یې له سترګو کډه کړې وه.

په همدې وخت کې، زرغونه هم د فراز په خیالاتو کې ډوبه وه. هغې ځان سره ویل: "څنګه به فراز له دې حالته وباسم؟" زړه یې صبر ونه شو. لږ وخت وروسته د خپل ځای څخه پاڅېده او د فراز کوټې ته لاړه. ګروپ یې روښانه کړ، ګوري چې د فراز په مخ د اوښکو سیلاب روان دی. ژر یې ځان ورساوه، سر ته یې کښېناسته او د هغه اوښکې یې پاکې کړې.

زرغونې وویل:

"فرازه! ته لا نه یې ویده شوی؟ دا ژړلي دي ولې؟"

فراز په غمجن آواز ځواب ورکړ:

"زرغونې، هغه تېر وختونه مې یاد شول، هغه لوبې او ستاسو په بالښت ګوزارونه. بیا د نازنین هغه خبره چې 'فرازه، ته زما خاوند یې، او تاسره یوځای لوبې کول زما حق دی.'"

زرغونې په نرمه ژبه وویل:

"یاره، د غم زویه، نو ته به په دې ژړا ځان خراب کړې؟ که په تا څه وشي، زه به څه کوم؟"

فراز ورته ځواب ورکړ:

"زرغونې، کوشش مه کوه چې ماسره دې زړه وتړي. زه ډېر بدبخته یم. یوه ورځ به ته هم همداسې ژاړې. زه نه غواړم چې نور د چا ژوند تبا او زړه یې مات کم."

زرغونه لږه غلې شوه، بیا یې فراز له تندي نه ښکل کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"بس، زما دا د تباهۍ ژوند تا سره قبول دی. او کوشش مه کوه چې مانه ځان لرې کړې."

فراز وویل:

"زه پوهېږم چې ته غواړې ژوند ته بیرته راستون شې، خو دا ډېر سخت دی. زه وخت ته اړتیا لرم."

زرغونې په توګه کې وویل:

"نو ما کله ویلي چې ژر زو ملا ته او نکاح تړو؟ کله چې تا راته وویل تر هغې درته انتظار کوم."

او بیا زرغونې ورته وویل:

چې تر څو دلته یې، ماته به هېڅکله نه وایې چې له تانه لرې شم." ځکه چې زه بیا هلته ستاسو کور ته نه شم راتلی، نو زوریږم به درته."

فراز په آرامه وویل:

"سمه ده، نه وایم، خو اوس لاړه شه، څوک رانه شي، ډېره بده خبره ده."

زرغونې په ځواب کې وویل:

"که څوک راشي، ورته وایم چې دا مې خاوند دی."

فراز وویل:

"نه زرغونې، نه غواړم چې د دې کورنۍ په وړاندې زه سر ټیټی شم، هیله کوم."

زرغونې وویل:

"سمه ده، زه به لومړی تا ویده کړم، بیا به ځم."

هغه د فراز په څنګ کې کښېناسته. فراز خپلې سترګې پټې کړې او زرغونې د فراز په ویښتانو کې لاس واه. هوا سړه وه، د زرغونې ساړه وشول او رپېده.

فراز پوه شو چې زرغونې ساړه شوي. اوس به لاړه شي خو

زرغونې د فراز کمپل په ځان کش کړه او د دېوال سره یې ډډه ووهله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه لګیا وه، د فراز په ویښتانو کې یې ګوتې وهلې،

او دا سندره یې په ډېر خوږ، نرم او غلي آواز کې پیل کړه، چې فراز یې د خیالونو دنیا ته بوتلو.

ما تصور دا ستا د زنې، ستا د خال کړی دی

د زړه کعبه کې مې طواف، ستا د وصال کړی دی

د مینې دښته کې ښنې، ابله د ازغو په څوکو

د عشق منزل ته مې مزل، څه په کمال کړی دی

خلک لاس پورته کړي دعا، د جنتونو غواړي

ما د هر څه په بدل، ستا د مینې سوال کړی دی

زما هر سحر دې ستا شي، زما هر بېګا دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

ستا د ژوند د هرې لارې، ټول ازغې دې تل زما وي

د ګلونو خوشبویانې، د چمن ښکلا دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

دا د مینې تهمتونه او دردونه ماله راکه

زما زړه کې دا دعا ده، پوره هر ارمان دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دنیا مې پکار نه ده، نه جنت درنه زه غواړم

خدایه یو سوال مې قبول که، چې زما جانان زما شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

د دې سندرې سره د زرغونې له سترګو اوښکې روانې وې، ژړل یې،

او فراز ویده شو، او په زرغونه هم د خوب چپه راغله.

یوه شېبه وروسته چې فراز فکر شو، ویښ شو.

ګوري چې زرغونه په خواږه خوب، مخامخ ورسره ویده ده.

فراز د زرغونې سترګو ته وکتل. د زرغونې معصومې سترګې له اوښکو ډکې وې.

فراز زرغونه له تندې ښکل کړه.

او په خپلو لاسونو یې د زرغونې اوښکې پاکې کړې.

زرغونې په خوب کې د فراز نه لاسونه تاو کړل او فراز یې خپل ځان ته نږدې کړ.

لږه شېبه تېره نه وه چې په زرغونې یخني او لړزه راغله، ټول وجود یې رپېده. د بیدارۍ احساس یې وکړ، خو زړه یې داسې ټکانونه خوړل چې د پاڅېدو توان یې نه درلود.

خپل سر یې د فراز سینې ته نږدې کړ.

د فراز هم پرې زړه درد وکړ او ځان ته یې نږدې کړه.

فراز غوښتل چې د زرغونې ساړه په خپل تنفس سره ختم کړي، نو د خپلې خولې ګرم پوکې یې د زرغونې مخ او ګریوان ته وکړل.

دواړه په لړزه شول. فراز ټکان وخوړ، کیناست او زرغونې ته یې په غلي غږ وویل:

"زرغونې... زرغونې!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونې په لړزېدلي غږ سترګې وغړولې: "څه دې، فرازه؟"

"زرغونې، پاڅه چې اذان ته لږ وخت پاتې دی، څوک را نه شي."

د زرغونې چې فکر شو، ځان ته یې وکتل، بیا فراز ته او د خوب ځای ته.

د وجود ټول ساړه یې ختم شول، خوله پرې ماته شوه، خپلې سترګې یې ټیټې کړې او ویې ویل:

"فرازه، وبښه، خوب وړې وم، په ځان نه پوهېدم."

فراز وویل: "الله دې وبښي، زرغونې، خو اوس لاړه شه، څوک را نه شي."

زرغونه پاڅېده او روانه شوه.

د فراز زړه درزېده چې هسې نه چا لیدلي وي.

په همدې سوچونو کې پروت وم چې اذان وشو. د لمانځه وخت شو، پورته شوم، لمونځ مې وکړ، بیا راغلم خپل ځای کې کېناستم او کرم ریبم. له ځان سره خجالت وم.

په کراره مې له کوټې ووتم او لاړم حجري ته. هلته په انګړ کې کېناستم چې کتل مې، حسنا راغله.

"لالا، دلته ولې یواځې ناست یې؟ راځه، دننه لاړ شو. چای هم تیاریږي، هلته به کښېنو."

ما ورته وویل: "حسنا جانې، راځه دلته کښېنه، ترڅو چې چای تیاریږي، دې تازه هوا نه به خوند واخلو."

هغه هم راسره کښېناسته. ویل یې: "لالا، نن به چکر ته ځو؟"

ما ورته وویل: "نه، نن نه، سبا به لاړ شو."

خو سبا مې د خور جانې څلوېښتې ده، بیا نه شو تللی.

زه بیا د نازنین په سوچ کې ډوب شوم او غلی پاتې شوم. حسنا وویل: "لالا، ولې غلی یې؟ یو څه ووایه، چکر ته ځو؟"

ما وویل: "سمه ده، مشوره به وکړو."

نن مې فکر بلکل بدل وو. زړه کې مې یو ډار وو، هر څه مې هېر وو.

په دې وخت کې د نازنین مور راغله. "فرازه زویه، راځه، چای تیار دی. چای وڅښو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما حسنا د لاسه ونیوله او روان شوو. کوټې ته لاړو. زرغونې چای راوړ، خو نن هغه هم خجالته وه او سترګې یې ټیټې وې. نه یې راته کتل. چای یې راته واچو، چای مو وڅښو.

د نازنین پلار وویل: "فرازه زویه، ستاسو کورنۍ ته مو پرون زنګ وهلی وو. نن هغوی هم راځي. سبا لخیره خیرات دی."

ما هیڅ ونه ویل. سر مې ټیټ کړی وو او خاموش ناست وم.

د نازنین مور وویل: "زویه جانه، موږ منو چې نازنین زموږ لور وه، خو ته پرې زموږ نه ډېر ودردیدلی یې او دردېږې لا."

"خو زویه، دا به قسمت وو. نور دې خپل ژوند ته فکر وکړه. ځوان یې، ستا د کورنۍ له تا ډېرې هیلې دي. که ته داسې خفه یې، هغوی به څنګه خوشاله شي؟ نو د خپل فامیل لپاره همت په ځان کې پیدا کړه. د خپلې مور، خور او وروڼو په مخونو کې خندا راوړه. په دې کار سره به نازنین درنه په قبر کې خوشاله شي. هغې هم ستا خوشالي غوښتله."

زرغونه همداسې خاموشه ناسته وه، نن یې هیڅ نه ویل. زما هم زړه درزېده.

ما وویل: "مورجانې، زه څنګه د نازنین یادونه هېر کړم؟ د هغې هر یاد مې په زړه او ذهن کې نیغ ولاړ دی. هر څه چې ګورم، هغه راته یادیږي."

مورجانې وویل: "پوهیږم، زویه، خو خیر. هڅه وکړه چې ځان کې قوت پیدا کړې."

حسنا وویل: "مورجانې، ته لالا ته وایه چې موږ چکر ته یوسي مازیګر."

د نازنین مور وویل: "اوس لاړ شئ. نن مکتب ته مزي لاړ شئ، چکر ووهئ، ساعت به مو تیر شي."

حسنا خوشاله شوه. د نازنین د مور مطلب دا وو چې زما فکر بدل شي. زرغونې وویل: "امه، زه به هم ورسره لاړه شم."

ما وویل: "نه، نن مېلمانه راځي. ته کور ته پاتې شه چې د مورجانې سره کومک وکړې."

زرغونې وویل: "مېلمانه مازیګر راځي، او موږ به غرمه بېرته راشو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس، زرغونه هم راسره روانه شوه او لاړو باغ وش ته. حسنا او صدف له موږ نه بیل شول. زه او زرغونه یواځې پاتې شوو.

زرغونې ماته نه کتل. ما وویل: "زرغونې، څنگه نن غلې یې؟"

هغې وویل: "هیڅ، همداسې."

"خو فرازه، د بیگانې کار ښښنه غواړم. هیڅ پوهه نه وم چې خوب وړي ومه."

"خیر دې، زرغونې، زه پوهېږم چې ته خوب وړې وې، خو شکر دی چې څوک پر مونږ راغلي نه وو. کنه، قسم دی، چې له دې شرمه به مړ وای."

زرغونې وویل: "فرازه، شکر دی چې تا راویښه کړم او فکر دې وکړ. بل نږدې وو چې د زړه د درزا او ساړه له لاسه مې زړه له خولې وتلی وای."

"دا څه وو، فرازه؟ داسې کار خو په ما مخکې هېڅ نه و شوی."

د فراز سترگې له اوښکو ډکې شوې. هغه ته د نازنین سره د لومړي ځل لیدل یاد شول، چې دواړه همداسې یخ نیولي او رپېدلي وو.

زرغونې ورته وویل: "ته راځه، دلته کښېنه." بیا یې د فراز له سترگو اوښکې پاکې کړې.

"فرازه، ولې؟ څه دې یاد شول؟"

فراز وویل: "زرغونې، ماته زما او د نازنین لومړنی ملاقات یاد شو. هغه شپه چې په هوټل کې وو، زه او هغه همداسې یخ نیولي وو."

زرغونې پوښتنه وکړه: "فرازه، دا ولې داسې کېږي؟"

فراز ځواب ورکړ: "زرغونې، نور نه پوهېږم. خو شاید کله چې دوه نابلده روحونه یو بل ته نږدې کېږي، نو داسې کېږي."

زرغونې وویل: "فرازه، نه پوهېږم، خو چې ستا سره یم، زړه مې ډېر ارام او راحت وي. خوشاله یم. او ته؟"

فراز ورته وویل: "زرغونې، ته پوهېږې چې زما حال اوس ښه نه دی. زما له ژوند نه زړه موړ شوی، هر څه نه راته نفرت راځي. خو د تېرو ورځو په پرتله یو څه بدل شوی یم. ستا نه مننه کوم، چې زما د ژوند لاره دې لږه بدله

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه. تا زه بېرته ژوند ته راوګرځولم. که ته نه وای، شاید دا ورځې به ډېرې سختې وې. خو ته یې چې بیا بیا د ژوند هیله راکوي. د دې هر څه نه مننه."

"که زه بیا ژوند ته راګرځم، نو شاید بیا دا هر څه هېر کړم، او بیا مینه و نه کړم. نه یې شم کولی."

زرغونې ورته وویل:

هریو غم به درنه لر کم

خوشالی به در پسر کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

ستا خندا به راټولومه لکه پاڼې د ګل لختي

په څه چل به ځان ځایومه ستا خندا کې شوخي مستي

تا به زړه تابه ځیګر کم

تابه رنګ د مازیګر کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

ستا اوتر اوتر نظر له به د مینې د لاسه شم

ددې ژوند د غم لښکر له به زړوره تلوسه شم

په غماز به سم محشر کم خپل نصیب به زورور کم

زه به دومره مینه درکم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دنیا به شي حیرانه

خوشبويي ستا د ساګانو به ملګري د خپل سا کړم

په وږمو او په زلفانو به سپرلې ټول ورخطا کم

تا به ګل ځان به ډنډېر کم اور به بل په لر او بر کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

د زرغونې خوږ غږ ته فراز په سوچ کې ډوب وو. هر بیت یې په زړه کې لارې جوړولې، لکه څرنګه چې نازنین هم دا سندره په ډېر دردناک او ښکلي غږ کې ویلې وه.

سندره پای ته ورسېده، خو فراز لا هم خاموش او په فکرونو کې ډوب و. زرغونې د هغه خیالاتو نړۍ ړنګه کړه او وویل:

"د غم زویه، ما په څومره مشکله درته سندره وویله، تا نه راته ډاډ راکړ او نه دې ستاینه وکړه."

فراز موسکی شو او ورته وویل: "زرغونې، الله درته ډېر ښکلی غږ درکړی دی. که هر څوک دا غږ واوري، نو خاموشه کېږي او د خیالونو په دنیا کې ورکیږي.

مننه، نن دې خو د خولې نه یو ځل یوه خوږه جمله زما لپاره راووتله."

زرغونې وخندل او ویې ویل: "هله، پاڅه چې ځو. غرمه نږدې ده."

فراز وویل: "زرغونې، که غواړې، غرمه به همدلته تېره کړو، بیا به لاړ شو."

زرغونې وخندل: "پاسې، د غم زویه، اوس نو راته غرمه د حیواناتو او ځناورو سره جوړوې؟ زو، کور ته."

په دې وخت کې مو کتل چې صدف او حسنا هم راغلل. صدف وویل: "لالا، وږې شوې یم، ماته بولاني واخله."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول د بولاني والا خواته لاړو، بولاني مې واخیستل او بېرته روان شوو. لنډه دا چې مازیګر شو او د فراز کورنۍ هم راورسېده. څانګه، چې د فراز په جدایي ډېره خفه شوې وه، د لیدو سره یې فراز ته غېږ ورکړه او ښکل یې کړ.

"وروره، اوس څنګه یې؟ دلته راغلی موږ دې هېر کړو. څومره درپسې خفه وم. یوه ورځ مې د خفګان له امله ډوډۍ هم ونه خوړله."

فراز موسکی شو او ویې ویل: "واه، زما لیونۍ خورې! ما خو کومه میاشت یا کال نه دی تېر کړی، یوازې دوه ورځې مې تېرې شوې دي."

د فراز مور هم د هغه په لیدو ډېر خوشاله شوه، غېږ کې یې ونیو او دواړه مخونه یې ښکل کړه. فراز هم د مور لاسونه ښکل کړل، بیا یې ورور ته غېږ ورکړه. ټول ډېر خوشاله وو، فراز ډېر بدلون موندلی و.

شپه شوه، ډوډۍ وخوړل شوه، خبرې ختمې شوې. میرویس کاکا او ریاض، د فراز ورور، په حجره کې پرېوتل، او فراز خپلې پخوانۍ کوټې ته لاړ. زرغونې څانګې ته وویل: "راځه چې ورور دې لږ تنګ کړو."

خو کله چې لاړې، فراز دروازه بنده کړې وه. دواړه ناهیلي بېرته راغلل. زرغونې فراز ته زنګ وواهه، خو هغه ځواب ورنه کړ.

شپه تېره شوه او د نازنین د ځلوېښتي خېرات پیل شو. د نازنین ټول خپلوان راغلي وو. خېرات ختم شو، نو د فراز مشر ورور، میرویس کاکا ته وویل: "موږ به لاړ شو."

میرویس کاکا او میرمن یې ډېر کلک وو چې پاتې شئ، خو دوی وویل: "کلي ته لاړ شو، هلته هم د خېرات پروګرام نیسو، او بیا به تاسو ټول راشئ. کوم خپلوان چې مو دي، هغوې هم دعوت کړي چې راشي."

په همدې خبرو یې خدای پاماني وکړه او لاړل کلي ته.

فراز زرغونې ته وویل زرغونې یوه خبره درته وکم...

زرغونه لګیا وه، د فراز په ویښتانو کې یې ګوتې وهلې،

او دا سندره یې په ډېر خوږ، نرم او غلي آواز کې پیل کړه، چې فراز یې د خیالونو دنیا ته بوتلو.

ما تصور دا ستا د زنې، ستا د خال کړی دی

د زړه کعبه کې مې طواف، ستا د وصال کړی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مينې دښته کې ښښي، ابله د ازغو په څوکو

د عشق منزل ته مې مزل، څه په کمال کړی دی

خلک لاس پورته کړي دعا، د جنتونو غواړي

ما د هر څه په بدل، ستا د مينې سوال کړی دی

زما هر سحر دې ستا شي، زما هر بېگا دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

ستا د ژوند د هرې لارې، ټول ازغې دې تل زما وي

د گلونو خوشبويانې، د چمن ښکلا دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

دا د مينې تهمتونه او دردونه ماله راکه

زما زړه کې دا دعا ده، پوره هر ارمان دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

دا دنيا مې پکار نه ده، نه جنت درنه زه غواړم

خدايه يو سوال مې قبول که، چې زما جانان زما شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې سندرې سره د زرغونې له سترګو اوښکې روانې وې، ژړل يې،

او فراز ويده شو، او په زرغونه هم د خوب چپه راغله.

يوه شېبه وروسته چې فراز فکر شو، ويښ شو.

ګوري چې زرغونه په خواږه خوب، مخامخ ورسره ويده ده.

فراز د زرغونې سترګو ته وکتل. د زرغونې معصومې سترګې له اوښکو ډکې وې.

فراز زرغونه له تندې ښکل کړه.

او په خپلو لاسونو يې د زرغونې اوښکې پاکې کړې.

زرغونې په خوب کې د فراز نه لاسونه تاو کړل او فراز يې خپل ځان ته نږدې کړ.

لږه شېبه تېره نه وه چې په زرغونې يخني او لړزه راغله، ټول وجود يې رپېده. د بيدارۍ احساس يې وکړ، خو زړه يې داسې ټکانونه خوړل چې د پاڅېدو توان يې نه درلود.

خپل سر يې د فراز سينې ته نږدې کړ.

د فراز هم پرې زړه درد وکړ او ځان ته يې نږدې کړه.

فراز غوښتل چې د زرغونې ساړه په خپل تنفس سره ختم کړي، نو د خپلې خولې ګرم پوکي يې د زرغونې مخ او ګريوان ته وکړل.

دواړه په لړزه شول. فراز ټکان وخوړ، کيناست او زرغونې ته يې په غلي غږ وويل:

"زرغونې... زرغونې!"

زرغونې په لړزيدلي غږ سترګې وغړولې: "څه دې، فرازه؟"

"زرغونې، پاڅه چې اذان ته لږ وخت پاتې دی، څوک را نه شي."

د زرغونې چې فکر شو، ځان ته يې وکتل، بيا فراز ته او د خوب ځای ته.

د وجود ټول ساړه يې ختم شول، خوله پرې ماته شوه، خپلې سترګې يې ټيټې کړې او ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"فرازه، وبښه، خوب وړې وم، په ځان نه پوهېدم."

فراز وویل: "الله دې وبښې، زرغونې، خو اوس لاړه شه، څوک را نه شي."

زرغونه پاڅېده او روانه شوه.

د فراز زړه درزېده چې هسې نه چا لیدلې وي.

په همدې سوچونو کې پروت وم چې اذان وشو. د لمانځه وخت شو، پورته شوم، لمونځ مې وکړ، بیا راغلم خپل ځای کې کښېناستم او کرم ریبم. له ځان سره خجالت وم.

په کراره مې له کوټې ووتم او لاړم حجرې ته. هلته په انګړ کې کښېناستم چې کټل مې، حسنا راغله.

"لالا، دلته ولې یواځې ناست یې؟ راځه، دننه لاړ شو. چای هم تیارېږي، هلته به کښېنو."

ما ورته وویل: "حسنا جانې، راځه دلته کښېنه، ترڅو چې چای تیارېږي، دې تازه هوا نه به خوند واخلو."

هغه هم راسره کښېناسته. ویل یې: "لالا، نن به چکر ته ځو؟"

ما ورته وویل: "نه، نن نه، سبا به لاړ شو."

خو سبا مې د خور جانې ځلوېښتې ده، بیا نه شو تللی.

زه بیا د نازنین په سوچ کې ډوب شوم او غلی پاتې شوم. حسنا وویل: "لالا، ولې غلی یې؟ یو څه ووایه، چکر ته ځو؟"

ما وویل: "سمه ده، مشوره به وکړو."

نن مې فکر بلکل بدل وو. زړه کې مې یو ډار وو، هر څه مې هېر وو.

په دې وخت کې د نازنین مور راغله. "فرازه زویه، راځه، چای تیار دی. چای وڅښو."

ما حسنا د لاسه ونیوله او روان شوو. کوټې ته لاړو. زرغونې چای راوړ، خو نن هغه هم خجالته وه او سترګې یې ټیټې وې. نه یې راته کتل. چای یې راته واچو، چای مو وڅښو.

د نازنین پلار وویل: "فرازه زویه، ستاسو کورنی ته مو پرون زنګ وهلی وو. نن هغوی هم راځي. سبا لخیره خیرات دی."

ما هیڅ ونه ویل. سر مې ټیټ کړی وو او خاموش ناست وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نازنین مور وویل: "زویه جانه، مورې منو چې نازنین زموږ لور وه، خو ته پرې زموږ نه ډېر وردردیدلی یې او دردېږې لا."

"خو زویه، دا به قسمت وو. نور دې خپل ژوند ته فکر وکړه. ځوان یې، ستا د کورنۍ له تا ډېرې هیلې دي. که ته داسې خفه یې، هغوی به څنګه خوشاله شي؟ نو د خپل فامیل لپاره همت په ځان کې پیدا کړه. د خپلې مور، خور او ورونو په مخونو کې خندا راوړه. په دې کار سره به نازنین درنه په قبر کې خوشاله شي. هغې هم ستا خوشالي غوښتله."

زرغونه همداسې خاموشه ناسته وه، نن یې هیڅ نه ویل. زما هم زړه درزېده.

ما وویل: "مورجانې، زه څنګه د نازنین یادونه هېر کړم؟ د هغې هر یاد مې په زړه او ذهن کې نیغ ولاړ دی. هر څه چې ګورم، هغه راته یادیږي."

مورجانې وویل: "پوهیږم، زویه، خو خیر. هڅه وکړه چې ځان کې قوت پیدا کړې."

حسنا وویل: "مورجانې، ته لالا ته وایه چې مورې چکر ته یوسي مازیګر."

د نازنین مور وویل: "اوس لاړ شئ. نن مکتب ته مزې لاړ شئ، چکر ووهوئ، ساعت به مو تیر شي."

حسنا خوشاله شوه. د نازنین د مور مطلب دا وو چې زما فکر بدل شي. زرغونې وویل: "امه، زه به هم ورسره لاړه شم."

ما وویل: "نه، نن مېلمانه راځي. ته کور ته پاتې شه چې د مورجانې سره کومک وکړې."

زرغونې وویل: "مېلمانه مازیګر راځي، او مورې به غرمه بېرته راشو."

بس، زرغونه هم راسره روانه شوه او لاړو باغ وش ته. حسنا او صدف له مورې نه بیل شول. زه او زرغونه یواځې پاتې شوو.

زرغونې ماته نه کتل. ما وویل: "زرغونې، څنګه نن غلې یې؟"

هغې وویل: "هیڅ، همداسې."

"خو فرازه، د بیګانې کار ښښنه غواړم. هیڅ پوهه نه وم چې خوب وړي ومه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خير دې، زرغونې، زه پوهېږم چې ته خوب وړې وې، خو شکر دی چې څوک پر مونږ راغلي نه وو. کنه، قسم دی، چې له دې شرمه به مړ وای."

زرغونې وویل: "فرازه، شکر دی چې تا راویښه کړم او فکر دې وکړ. بل نږدې وو چې د زړه د درزا او ساړه له لاسه مې زړه له خولې وتلی وای."

"دا څه وو، فرازه؟ داسې کار خو په ما مخکې هېڅ نه و شوی."

د فراز سترګې له اوښکو ډکې شوې. هغه ته د نازنین سره د لومړي ځل لیدل یاد شول، چې دواړه همداسې یخ نیولي او رپېدلي وو.

زرغونې ورته وویل: "ته راځه، دلته کښېنه." بیا یې د فراز له سترګو اوښکې پاکې کړې.

"فرازه، ولې؟ څه دې یاد شول؟"

فراز وویل: "زرغونې، ماته زما او د نازنین لومړنی ملاقات یاد شو. هغه شپه چې په هوټل کې وو، زه او هغه همداسې یخ نیولي وو."

زرغونې پوښتنه وکړه: "فرازه، دا ولې داسې کېږي؟"

فراز ځواب ورکړ: "زرغونې، نور نه پوهېږم. خو شاید کله چې دوه نابلده روحونه یو بل ته نږدې کېږي، نو داسې کېږي."

زرغونې وویل: "فرازه، نه پوهېږم، خو چې ستا سره یم، زړه مې ډېر ارام او راحت وي. خوشاله یم. او ته؟"

فراز ورته وویل: "زرغونې، ته پوهېږې چې زما حال اوس ښه نه دی. زما له ژوند نه زړه موړ شوی، هر څه نه راته نفرت راځي. خو د تېرو ورځو په پرتله یو څه بدل شوی یم. ستا نه مننه کوم، چې زما د ژوند لاره دې لږه بدله کړه. تا زه بېرته ژوند ته راوګرځولم. که ته نه وای، شاید دا ورځې به ډېرې سختې وې. خو ته یې چې بیا بیا د ژوند هیله راکوي. د دې هر څه نه مننه."

"که زه بیا ژوند ته راګرځم، نو شاید بیا دا هر څه هېر کړم، او بیا مینه و نه کړم. نه یې شم کولی."

زرغونې ورته وویل:

هریو غم به درنه لر کم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشالی به در پسر کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

ستا خندا به راټولومه لکه پاڼې د ګل لختي

په څه چل به ځان ځایومه ستا خندا کې شوخي مستي

تا به زړه تابه ځیګر کم

تابه رنګ د مازیګر کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

ستا اوتر اوتر نظر له به د مینې د لاسه شم

ددې ژوند د غم لښکر له به زړوره تلوسه شم

په غماز به سم محشر کم خپل نصیب به زورور کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

خوشبویي ستا د ساګانو به ملګري د خپل سا کړم

په وږمو او په زلفانو به سپرلې ټول ورخطا کم

تا به ګل ځان به ډنډر کم اور به بل په لر او بر کم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

د زرغونې خوږ غږ ته فراز په سوچ کې ډوب وو. هر بیت یې په زړه کې لاړې جوړولې، لکه څرنګه چې نازنین هم دا سندره په ډېر دردناک او ښکلي غږ کې ویلي وه.

سندره پای ته ورسېده، خو فراز لا هم خاموش او په فکرونو کې ډوب و. زرغونې د هغه خیالاتو نړۍ ړنګه کړه او وویل:

"د غم زویه، ما په څومره مشکله درته سندره وویله، تا نه راته ډاډ راکړ او نه دې ستاینه وکړه."

فراز موسکی شو او ورته وویل: "زرغونې، الله درته ډېر ښکلی غږ درکړی دی. که هر څوک دا غږ واوري، نو خاموشه کېږي او د خیالونو په دنیا کې ورکیږي.

مننه، نن دې خو د خولې نه یو ځل یوه خوږه جمله زما لپاره راووتله."

زرغونې وخندل او ویې ویل: "هله، پاڅه چې ځو. غرمه نږدې ده."

فراز وویل: "زرغونې، که غواړې، غرمه به همدلته تېره کړو، بیا به لاړ شو."

زرغونې وخندل: "پاسې، د غم زویه، اوس نو راته غرمه د حیواناتو او ځناورو سره جوړوې؟ زو، کور ته."

په دې وخت کې مو کتل چې صدف او حسنا هم راغلل. صدف وویل: "لالا، وږې شوې یم، ماته بولاني واخله."

ټول د بولاني والا خواته لاړو، بولاني مې واخیستل او بېرته روان شوو. لنډه دا چې مازیګر شو او د فراز کورنۍ هم راورسېده. څانګه، چې د فراز په جدایي ډېره خفه شوې وه، د لیدو سره یې فراز ته غېږ ورکړه او ښکل یې کړ.

"وروره، اوس څنګه یې؟ دلته راغلی موږ دې هېر کړو. څومره درپسې خفه وم. یوه ورځ مې د خفګان له امله ډوډۍ هم ونه خوړله."

فراز موسکی شو او ویې ویل: "واه، زما لیونې خورې! ما خو کومه میاشت یا کال نه دی تېر کړی، یوازې دوه ورځې مې تېرې شوې دي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فراز مور هم د هغه په ليدو ډېر خوشاله شوه، غېږ کې يې ونيو او دواړه مخونه يې ښکل کړه. فراز هم د مور لاسونه ښکل کړل، بيا يې ورور ته غېږ ورکړه. ټول ډېر خوشاله وو، فراز ډير بدلون موندلی و.

شپه شوه، ډوډۍ وخوړل شوه، خبرې ختمې شوې. ميرويس کاکا او رياض، د فراز ورور، په حجره کې پرېوتل، او فراز خپلې پخوانۍ کوټې ته لاړ. زرغونې څانګې ته وويل: "راځه چې ورور دې لږ تنګ کړو."

خو کله چې لاړې، فراز دروازه بنده کړې وه. دواړه ناهيلي بېرته راغلل. زرغونې فراز ته زنګ وواهه، خو هغه ځواب ورنه کړ.

شپه تېره شوه او د نازنين د څلوېښتي خېرات پيل شو. د نازنين ټول خپلوان راغلي وو. خېرات ختم شو، نو د فراز مشر ورور، ميرويس کاکا ته وويل: "مور به لاړ شو."

ميرويس کاکا او ميرمن يې ډير کلک وو چې پاتې شئ، خو دوي وويل: "کلي ته لاړ شو، هلته هم د خېرات پروګرام نيسو، او بيا به تاسو ټول راشئ. کوم خپلوان چې مو دي، هغوې هم دعوت کړي چې راشي."

په همدې خبرو يې خدای پاماني وکړه او لاړل کلي ته.

فراز زرغونې ته وويل زرغونې يوه خبره درته وکم...

فراز زرغونې ته وويل:

"زرغونې، له تا ډېره مننه کوم چې په دې سختو وختونو کې دې زما ملتيا وکړه. تا زه په دې غمونو او کړاوونو کې يوازې پرېنښودې، سختۍ دې راسره تېرې کړې. تا زما رټل او بد چلند وزغملو، نه پوهېږم چې زه به ستا دا نېکي څنګه جبران کړم او دا پور به څنګه پرې کړم."

زرغونې وويل:

"فرازه، ما هېڅ نېکي نه ده کړې او مه ورته د نېکي او احسان نوم ورکوه. له هغه لومړۍ ورځې چې مونږ درېواړه په هوټل کې د غرمې ډوډۍ خوړله، کله چې په نااشنايي کې دې ماته عزت او احترام راکاوه، او په تېرو وختونو کې دې په ما څومره باور کولو. زما نېکي د هغې په مقابل کې لکه د سمندر په منځ کې د باران يو څاڅکی په اندازه هم ده. که يو دوست د خپل دوست په سختۍ کې ورسره ولاړ نه شي، نو بيا هغه دوستي نه شوه."

خو، فرازه، زه ستا د ځواب په انتظار يم. او دا هم واوره، که اوس منفي ځواب راکړې هم، زه به خفه نه شم.

دا چې ته بيرته ژوند ته راګرځېدی، دا ماته هرڅه دي. ما صرف دا غوښتل چې تا يو ځل بيا خوشاله ووينم، او بس

(c) ketabton.com: The Digital Library

فراز د زرغونې په دې خبرو حیران پاتې شو. هغه په زړه کې احساس کړ چې زرغونه له څومره خلوص سره د هغه په ژوند کې شریکه وه، خو بیا هم نه پوهېدو چې څنګه دې پوروړي احساس ته ځواب ورکړي. د زرغونې د خبرو اخري جمله چې "زه اوس نه خفه کېږم که منفي ځواب هم راکړې"، د فراز زړه ته لاره وکړه. هغه ځان سره وویل، "دا څومره سپېڅلې او زړوره ده."

فراز په ټيټه لهجه کې ورته وویل: "زرغونې، زه تر اوسه دې خبرو ته اوزګار شوی نه یم. نازنین ته مې ژمنې ورکړې وې، خو ژوند راته یوه نوې لاره خلاصه کړې ده، چې ته یې برخه یې. زه نه غواړم چې تا خفه کم او ستا احساساتو سره لوبې وکړم."

زرغونه له فرازه مخ اړوي او په آرامه وايي: "فراز، زه پوهېږم چې ستا زړه کې د نازنین ځای خالي دی، او دا ځای هیڅوک نه شي ډکولی. ما د ملګرې په توګه ومنه، او که ژوند مونږ لپاره څه نوي پلان لري، نو زه به په تمه یم. خو که نه، نو هم دومره ماته کافي دي چې ته بیرته ژوند ته راستون شوې."

فراز د هغې نرۍ موسکا ولیده، چې د هغې د زړه ژورې خبرې یې پټې کړې. هغه ځان سره ژمنه وکړه چې د زرغونې دا لوی زړه به هیڅکله نه ماتوي. "زرغونې، زه به ضرور درته ځواب درکړم. د نازنین د خیرات څخه وروسته به له تاسره خبرې وکړم."

زرغونې په سترګو کې د خوشالۍ اوښکي راغلي، خو ژبه یې ارامه وه. "هر څه به خپل وخت ته پرېږدو، فرازه.

زه انتظار کوم."

فراز کلي ته ناوخته ورسید. هغه په مستقیم ډول هدیرې ته لاړ او د نازنیني د قبر ترڅنګ کیناست.

"نازنین، نه پوهیږم څنګه در ته ووایم. ما ته خو دا ډېره سخته ده چې تا سره کړې ژمنې ماتې کړم او په خپل ژوند کې بل څوک شریک کړم. زرغونه ډېره معصومه ده. ستا له تلو وروسته، هغې له ما سره ډېرې سختې تیرې کړې دي. زما بد چلن، کنځلې، او رټل یې یوازې د دې لپاره زغمل چې زه بیرته ژوند ته وګرځم.

اوس هغه هم نه پوهیږي. خپل زړه یې ما پورې تړلی، او مانه یې ځواب غواړي. زه ورته څه ووایم؟ زه ستا مرستې ته اړتیا لرم، نازنین.

خیر دی، نن شپه راته دا مشکل حل کړه. راته ووایه چې زه زرغونې ته څه ووایم. زه به دې په طمعه یم، زما شهیدې مینې، زما د غم ملګرې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې سره فراز په هديره کې په چغو او سلګو شو، ښه يې وژړل، زړه يې سپک کړ. بيا خاموش روان شو او کور ته ستون شو. ډوډۍ يې وخوړه، خپلې کوټې ته لاړ او پريووت.

په دې وخت کې زرغونې ورته زنګ ووهه. فراز ډېر خفه و، او فکر يې بيا بدل شوی و. هر څه ورته له پامه بد راتلل.

زرغونې سلام وکړ. "څنګه يې، فرازه؟"

فراز وويل: "زرغونې، ښه نه يم. اړيکه بنده که."

زرغونې وويل: "يوه خو ته د غم زوی يې، کله هم خوشاله نه يې."

په دې سره فراز اړيکه بنده کړه. زرغونې بيا زنګ ووهه، خو فراز ځواب ورنه کړ.

زرغونې مسج وکړ: "فرازه، که دې ځواب رانکړ، نو يو ساعت پس به مې خپل ژوند ته د پای ټکی کېږدم."

فراز بيا ځواب ورنه کړ. زرغونې بيا زنګ ووهه، خو فراز په خپلو غمونو کې ډوب پروت و او ژړل يې.

يو ساعت تير شو. زرغونې حسنا ته وويل: "ته به د مور جانې په موبايل فراز ته زنګ ووهې، په ژړا کې به ورته ووايې چې زرغونې زهر خوړلي او مړه پرته ده، هسې يې تنګو

حسنا لاړه، د مور جانې نه يې موبايل واخيست او د زرغونې ترڅنګ راغله.

زرغونې د فراز نمبر وهي او زنګ ورته وهي.

فراز چې موبايل وکتو، ګوري د نازنينې د مور نمبر دې. په ويره کې کټ کې کيناستو او موبايل اوکي کړو. "سلام مورجانې!"

ورسره سم د حسنا د ژړا غږ شو: "فراز لالا! فراز لالا!"

فراز په وارخطايي کې وايي: "څه خبره ده، حسنا؟ ته ولې ژاړې؟ کور ته خو خير دی؟"

حسنا په ژړا کې بيا وايي: "فراز لالا... زرغونه... زرغونه..."

"څه شوي زرغونې؟ به وهلي نې؟"

"نه لالا، زرغونې زهر خوړلي او په کوټه کې مړه پرته ده!"

دی وخت کې د فراز له خولې يوه سخته چغه راوځي، او په زوره زوره وژاړي. مور يې کوټې ته ننوزي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"فرازه، فرازه! پاسه زویه، څه خبره ده؟ څه شوي؟"

فراز ټکان وخوري، له خوبه پاڅي. سترګې يې له ژړا ډکې او زړه يې په بې واره درزيږي.

"مورې، زرغونه هم د نازنين په شان مړه شوه، او زه يې پرېښودم!"

فراز په سلګو شي. مور يې ورته وايي:

"فرازه، دا ته څه وايې؟ خدای دې نه کړي! تا بد خوب ليدلی، ځکه د شپې دې لمونځ نه دې کړی."

فراز د مور نه غېږ تاو کړي او په سلګو شي. شاوخوا ته ګوري، هر څه بدل وي.

ټوله کورنۍ يې راشي. ورور يې وايي: "دا څه غوبل مو جوړ کړی؟ چغې وهئ، څه خبره ده؟"

فراز د ورور نه غاړه تاوه کړي. "نازنين او زرغونه دواړه مړه شوې!"

ورور يې ورته وايي: "دا څه د خرو خبرې کوې؟ هغوی خو ژوندۍ دي!"

بيا ژر موبايل واخلي او نازنينې ته زنګ ووهي. نازنين موبايل اوکي کړي:

"سلام فرازه!"

فراز په ژړا کې چغې کړي: "خدايه، ستا ډېر شکر دی!" او بيا موبايل مچ کړي.

نازنين ورته په حيرانۍ سره وايي: "فرازه، څه خبره ده؟ ولې ژاړې؟"

فراز خبرې نه شي کولی، سلګۍ وهي: "زرغونه... زرغونه چيرته ده؟ څنګه ده؟"

زرغونه چغه کړي: "فرازه، څه خبره ده؟ زه دلته يم!"

فراز شکر وباسي. کله د مور نه غاړه تاو کړي د خوشالۍ نه، کله د ورور نه، کله د خور نه، او کله د وريندار نه.

مور يې وايي: "راځه فرازه، راځه!" او ټول له کوټې نه وځي. دوی د ناستې کوټې ته ځي او هلته کيني.

مور يې بيا وايي: "فرازه، څه خبره ده؟

فراز ټولو ته کيسه وکړه او ژاړې، ټول خفه شي.

فراز ځانګې ته وويل: "ماته جامې راکړه، زه زم نازنين ګورم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور او ورور يې وويل: "نه، اوس مه ځه،دلته مو واده پسر پورت دی. نه غواړو چې ځه دربانديې وشي."

فراز وويل: "نه، زه واده نه کوم. زه بايد نازنين وګورم، کنه زړه مې چوي."

هلته نازنين او زرغونه په اندېښنه کې شول چې ولې فراز داسې بې واره سلګۍ وهل او ژړل يې. هغوی فراز ته زنګ وواهه.

"فرازه، څه خبره ده؟ څه شوي دي؟ ستا حالات ولې داسې دي؟ ولې ژاړې؟"

فراز ځواب ورکړ: "نازنين، درځم، له نږدې دې ګورم. زړه مې صبر نه کوي. ټوله کيسه به درته وکړم."

فراز جامې بدل کړې، د مور نه يې دعا واخيسته، او د کابل په لور روان شو. دومره خوشاله او ورخطا و چې غوښتل يې وزرونه وکړي او والوزي، د ناوزنين خواته ځان ورسوي.

په ټوډي موټر کې کيناست، ټوله لار يې شکرونه ويستل او دعاګانې يې کولې.

هلته نازنين چې خبر شوه فراز راځي، ځان يې لکه د ناوې سنګار کړ او په طمعه کيناسته. ټوله لار يې فراز ته زنګونه وهل.

د نازنين پلار خپل ولايت او کلی ته تللی و، او مور يې هم خپلوانو ته د واده دعوتونه ورکولو لپاره تللې وه.

لنډه دا چې فراز د نازنين کور ته نږدې شو. زنګ يې وواهه: "نازنين، ور خلاص پرېږده. يو سيکنډ انتظار هم نه شم کولی، کنه نور به مړ شم."

نازنين هم د کور ور خلاص پرېښود، خو زرغونه ورسره د کور په انګړ کې ولاړه وه.

فراز سا نيولي او ستړی ګوګل کور ته ننوت. څنګه چې يې په نازنين سترګې ولګېدې، منډه يې کړه، سلګۍ ونيوه او نازنين نه يې کلکه غاړه تاوه کړه. لکه د لېونو، په غاړه يې پرېوت او ښه يې وژړل. بيا يې ښه ډېره ښکل کړه. ځمکې ته ښکته شو، د شکر سجدې يې وکړې.

بيا پورته شو، د زرغونې نه يې هم غاړه تاوه کړه، او اوښکې يې روانې وې. ژړل يې او زرغونه يې هم ښکل کړه. نازنين د لاس نه ونيوه:

"راځه، فرازه، کوټې ته لاړ شو."

درې واړه روان شول، کوټې ته لاړل او کيناستل. نازنين ته يې وويل: "خواکې مې کينه." نازنين کيناسته، او فراز يې سر په زنګون کېښود. نازنين يې اوښکې پاکې کړې او ورته يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"فرازه، زما زړه دې له خفګانه اوچو. څه خبره شوې؟ ولې داسې ژاړې؟"

فراز کيناستو نازنين يې بيا ښکل کړه او کيسه يې ورته شروع کړه

نازنين هم خفه شوه خو کله چې يې د خپل او زرغونې اړيکي په اړه وويل نازنين غوصه شوه

فرازه دومره ژر بيوافا شوي وې چې زما د قبر کبل لا اوچه شوي نه وه زما د څلويښتي خيرات شوي نه وو او تا بيا د زرغونې سره اړيکه جوړه کړي وه

زما مينه دومره کمزوره وه

او بيا نازنين زرغونې ته مخ واړو ته خو مې دستي ميراث ته بلهوهلي ناسته يې اوس به هم دعا کوي چې زه مړه شم چې فراز درته پاتي شي

زرغونې خاندل نو زما څه ګناه ده داخو د فراز خوب وو څه ريښتيا خو نه وو

او کله مې چې نازنين ته د زرغونې د هغې شپې کيسه وکړه چې ماسره ويده شوي وه نو نازنين بالښت پورته کړو او دوه بالښته يې ووهلم د غم بچيه ته صبر ټوپک راوړم په خپلو لاسونو دي مړ کوم تا لا دې سپيري سره شپه کړي او په ژړا شوه

لاس مې ترينه تاو کړو ګراني ته پوهيږې چې ما ستا په مرګ دومره ژړلي وو چې نور مې سترګو کې اوښکې نه وې

که دا زرغونه نه واي ما ځان وژنه کوله خو دې بيچاره زما له غمه چې ما ورته انکار وکړو زهر وخوړل او ځان يې مړ کړو

نازنين وويل که زه واي ما ورته خپله يو چارک زهر ورکول

ما د نازنين نه لاس تاوکړي وو زرغونه پاسيده چاې پسې لاړه

ما نازنين ته وويل ګراني زه ډاريږم چې دا خوب مې ريښتيا نه شي او تا په ريښتيا د لاسه ورکم

نازنين وويل نو حل لاره څه ده فرازه څه وکو زه ته مه رازه ما پسې زه به درشم

زه د غم لورې که په تا څه وشي خو بيا همدا خبره شوه

خه نو څه وکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسي به وکړو چې مه ته رازه او نه زه واده به وکړو زه به کله کله په چکر درزم

کنه پيدا دي وړم

کينه د غم زويه مه ته رازه او نه زه

چې همدا اوس مړه کيږم زه درم

نازنين مې غيږې ته جوخته کړه زرغونې چای راوړو گلاسونه يې ډک کړ کيناسته

زرغونې وويل خه فرازه بيا هغه شپه نور څه وشول

ما ويل بيا په ما او تا لړزه دي وخت کې مې نازنين په خوله لاس کيښود او په تشي کې يې وڅکونډلم د غم زويه بله خبره دې له خولې وانه ورم زرغونې وخاندل ته خو غلې شه ميراث خوري

ما بيا وويل نازنين ته پوهيږي زرغونه او زه داسي رپيدو لکه هغه هوټل کې چې زه او ته رپيدو

نازنين د غوږ نه تاو کړم نور بس کوي کنه

چای مو اوڅښو دوه‌دې نه وروسته مې وويل زرغونې زه به نور لاړ شم په ما خو مرگ تير شوي وو اوس مې سترگي خوږې شوي ته مې وليدې هيڅ يقين مې نه کولو

او بل سبا نه بل سبا هسي هم درپسي درزو وړو دې

نازنين وويل پاتي شه شپه وکړه پلار مې هم نشته کور يوازي دې

ما ويل نه يوازي ستا او د زرغونې ليدل مې ارمان وو هو لک به انتظار وکم چې حسنا او صدف هم وگورم

چې کتل مو هغوې هم راغلل منډې يې کړل له غاړې مې تاوې شوې دواړه مې ښکل کړل او حسنا مې له غوږونو تاوه کړه چې تا ولې ويلي چې زرغونې زهر خوړلي

هغه حيرانه شوه لالا ما کله ويلي زه خبره نه يم

ولي هغه خوب کې دې راته زنگ نه وو وهلې

زرغونې او نازنين وخاندل

رخصت مې ترينه واخيسته او روان شوم په تلو کې نازنين راته اواز وکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ای د غم زویه ته کوټې ته راشه یو څه درکوم دا هم یوځه نازنین مخکې او زه ورپسې کوټې ته دننه شوم

څنګه چې کوټې ته دننه شوم، نازنین د ګریوانه ونیوم او په غوسه یې وویل، "ته چېرته داسې په اسانه راځخه تللی شې؟ تا خو د ژړا او دوکې په بهانه د زرغونې په مخکې زه داسې ښکل کړم او داسې غاړه دې رانه واخیسته، ته به وایې زه دې په کور کې نکاح شوې ناسته یم!"

ما په ارامۍ وویل، "نازنین، ته څه کوې؟ اوس به څوک راشي او وبه مو ګور که چا ولیدو پوزه به مې پرې شي، مور به په لوی شرم کې اخته شو!"

نازنین په خندا وویل، "ته دې د خپلې پوزو غم خورې؟ دا زما لکه پوزه نه وه، د جوارو توقه وه!"

دې خبرې سره مې خدای خندا راوسته او په لوړ اواز مې وخندل. نازنین په غوصې سره راته وویل، "ته لا راته خاندې؟" او بیا یې د غوږه ونیولم او کش یې کړم.

ما ورته په عاجزۍ وویل، "نازنین، غوږ مې پرېږده، سور کېږي او بیا به زرغونه پوهه شي!"

نازنین په موسکا کې وویل، "پوهه دې شي، څه پروا لري؟ بیا یې غاړه راکړه."

راته یې وویل، "خو د غم زویه، پاتې شه، شپه وکړه او سهار وختي لاړ شه."

ما ورته وویل، "نه نازنین، واده ته یوازې دوه ورځې پاتې دي. هلته د واده تیاریانې کوو، نه شم پاتې کېدلی."

نازنین خه کلک نیولی وم او خه ډېر ډېر یې ښکل کړم. ما ورته وویل، "نازنین، زړه دې اوس سم شو؟"

نازنین په خندا کې راته وویل، "نه، دا مټ دې دې خوا کړه!" او بیا یې په مټ داسې کلکه چکه ولګوله چې د هغې غاښونه مې په مټ کې دننه شول. ما د شرم او ویرې له کبله چغه نه شوه کولی، ځکه چې څوک پوهه نه شي، خو د درد له لاسه مې له سترګو اوښکې راغلې.

بیا یې راته وویل، " د غم زویه، دا یاد ساته، زه به دې یادېږم."

مور دواړه ووتلو. زرغونه او نازنین تر دروازې پورې راسره راغلل. ما زرغونې ته وویل، "ته لږ نږدې شه." نازنین په بېړه وویل، "زه، زه، ناوخته کېږي."

ما زرغونه له سره ښکل کړه او ورته مې وویل، "شکر چې خوب و. د نازنین په اړه خو زه خفه نه وم، هغه خو مړه وه، خو ستا په اړه ډېر خفه وم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین له شا خوانه کش کړم خا زه خیر دیته خفه وي زه به دې خوښه شم دا دوه ورځې خې په خوشالی سره تیري کړه نوره خوشالي دې ختمیږي دومره به دې وکړوم چې دا میراث خوره دې له یاده اوباسم

ما وویل نازنین ته مې یوځل بیا پریږده چې زرغونه د سر نه ښکل کم

نازنین د لاس نه کش کړم هله زه چې بیا دربانده‌ې شپه راځې

مخه خه مو وکړه او ترینه روان شوم

زرغونې نازنین ته وویل د امه لوري کوشش وکه چې د همیشه لپاره فراز او د هغې کورني خوشاله اوساتي د فراز کورني ډیره مینه ناکه او خه کورني ده فراز خو دې هسي هم خاوند دې ته به کوشش وکړي چې د کورني او خپلوانو زړونه یې خپل کړي نو ته به بیا خوش قسمته اوسي

داسي نه وي چې یواځې فراز خپل کړي او نور شاته کړي دې کار کې ته خوشالي نه شي ترلاسه کولي

ژوند او سکون د ټولي کورني په موجودید کې وي

که خبره شوم چې هغوي دې خفه کړي نو د امه لوري زما خبره په خلاسو غوږونو واوره چې رازم او د بني په سره در باندې کینم

زما خبره دروغ ونه ګڼې

نازنین وخاندل او وي ویل هو نو ته خو په ترپ ناسته یې زما میراث ته او ته بي غمه شه دا موقه به درته در نکړم او دا ارمان به دې په زړه کې پاتي کم

زرغونې وویل زه هم همدا غواړم خو خبره اوسه دواړه لاړل کوټې ته

فراز کلی ته ناوخته ورسیدو په ټوله لاره کې یې کلیوالو ورته زنګونه وهل چې هلکه شپې ته مو درله د نګریزو پروګرام جوړ کړي چې وختي راشي

فراز چې ورسیدو ورونو یې حجره جوړه کړي وه څراغونه یې په کې روښانه کړي وو د چایو انتظام یې کړي وو

لږه شیبه وروسته د کلی هلکان سره د نکریزو منګي او رباب سره راغلل

پروګرام جوړ شو هلکانو ګډاګاني او سندري شروع کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کليوال ځوانان خو داسي پروګرامونو ته بهانه ګوري چې ټول سره يو ځای شي

فراز به کله کله د خپل ليدلي خوب فکر کې لاړو ټکان به يې وخوړو

دي وخت کې نازنين زنګ ووهو فراز موبايل اوکي کړو

نازنين چې د خلکو شور چکي سندري او د ساز اواز واوريدو فراز ته يې وويل ني ني ماته به سندره وايي موبايل دې مخامخ جيب کې واچوه مه يې بندوه

فراز د حجري نه ووتو او نازنين ته يې وويل د غم لوري شرم دې دا خلک به څه وايې

بس خلک چې هرڅه وايې زه يې کيسه کې نه يم ماته به سندره وايې

فراز وويل ته يې څه کيسه کې يې شرم ته ما جوړوي خو زما خبره هم ياد لره چې بيا زه هم دربانديې يو کار کوم

نازنين وويل بس ماته قبول دې ستا هر شرط خو ماته سندره ووايه

فراز وويل سمه ده خبري به نه کوي

حجري ته لاړم مجلس شروع وو هلکانو کش کړم چې فرازه يو دوه سندري ووايه ما هم بهانه غوښتله خو د شرم لپاره به مې ويل هلکانو خه خبره نه ده بده ده چې زه سندري ووايم خو کش يې کړم

زه هم کيناستم او سندره مې شروع کړه

ستا مينې ديوانه کړم مجنو يې مستانه کړم

ستا مينې ديوانه

ليلا د رنګه توره مجنونه ورته ګوره

ليلو خمارو سترګو زه ورک په بيابانه کړم ستا مينې ديوانه

مجنون ويلي ليلي نور مه کوه ګيلي

زما سره پخلا شه چې جوړه يارانه کړم ستا مينې ديوانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليلا ويل مجنونه لک راشه جيگر خونه

يو ساعت راسره کينه چې ځان مې مستانه کړم ستا مینې دیوانه

چې محبوبه دې ځنگوينه وا د غاړي لونگينه نن دي دوران دې

دا دوه سندري مې وويل نور ترينه شاته شوم موبايل مې له جيبه غلې ويسته او په ارامه له حجري ووتم

نازنين او زرغونې وويل مننه کوم ډير خوند يې وکړو

ما ورته وويل نازنين زما شرط ته هم امده اوسه او ياد يې لره

ويل يې سمه ده خو خير دې اوسي نه يې ووايه چې ځان امده کم

ما ويل اوس يې نه وايم پيا يې چې وخت راغې درته يې وايم

زرغونې غبرګه فرازه که ستا شرط يې ونه منلو نو بيا ماته ووايه چې په زور يې ورباندې ومنم

ما وويل سمه ده زه ځم حجري ته تاسي ويدي شي

لاړم حجري ته هلکانو نکريزي واخيستي او راته يې ووهل

هلکانو خپلو ځانونو ته هم ووهل پروگرام ختم شو څه هلکان لاړل او څه حجره کې ويده شول

ما ترينه اجازه واخيسته فياض مې ورسره پريښودو او زه کور ته دننه شوم ويده شوم

سهار وختي پاسيدم د لمانځه نه وروسته مو د واده لپاره پروگرام برابر کړو چې بايد نن دا کارونه ټول ختم کړو

ځکه چې سبا سهار د ناوې پسي تک دې واپس ايله ماښام ته ورسيږو نو د ماښام نه واده شروع کيږي او بله ورځ غرمه ختميږي

ټوله ورځ مو په منډو تيره کړه ماښام ته بيا د نکريزو پروگرام شو د تره زامنو او لورگانو پروگرام نيولي وو بيا تر نيمي شپې کيناستو

سهار شو موټري مو وغوښتل د تک لپاره څلور موټري شوي د کلي څه ځوانان او مشران مو هم واخيستل خپلوان هم شول

دلته مو د ماښام پروگرام لپاره فياض سره د تره ځوي مې ماما دوه زامن يو څو کليوال پاتي شول

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې راسره شوه ځانګه او ورینداء مې پاتې شول چې میلمان وو کور کې او بل مازیګر څه خپلوان او کلیوالې ښځې او انجونې هم راتلل نو دوی مو د کور لپاره پرېښودې

ورور مې میرویس کاکا ته زنګ ووهو چې مونږ حرکت وکړو دومره نفر یو

روان شولو تر غرمې مو ځان ورسو ډوډۍ مو وخوړه

میرویس کاکا ته مو وویل چې مونږ ته رخصت راکړه چې مونږ لاړ شو

زه او نازنین یې کور کې جوړه کینولو ترڅو د نازنین خپلوان ما وګوري

د تره زوی مې موټر کور ته دننه کړو نازنین زرغونه او مور مې شاته سیټ کې کیناستل

دا چې نوره کیسه په خوب کې تیره شوې نه غواړم چې بیا یې تکرار کم نو حرکت مو وکړو

مور مې نازنین ته قران کریم غیږه کې ورکړو چې لوري دا واخله

ورور مې په تره زوی ډیر ټینګار وکو چې په لاره کې ډیر په ارامه زه همداسې وشول قضا مازیګر کورته ورسیدو

کلی ته په رسیدو زوانانو وسلې ویستلې او په ډزو شول

د کلي ماشومانو مو مخې ته په منډه شول یو چغه او د خوشالۍ شور جوړ شو

کلیوالو ښځو هم کورونو نه حرکت وکړو زمونږ نه مخکې زمونږ کور ته ورسیدې ترڅو ناوې وګوري

موټر چې د کور په دروازه ننوتو د ماشومانو او د ښځو غوبل جوړ وو دننه شولو د شیرینیو او چاګلیټونو باران جوړ شو لپې پلې راوریدله

د موټر نه ښکته شوم نازنین ته مې دروازه خوشې کړه نه ښکته کیده غوښتل یې ما وزوروي ما خپل دستمال ځانګې ته ورکړو ته دا ونیسه چې په غیږه کې ښکته کړم

نازنین پوهه شوه رو یې راته وویل صبر وکړه د غم زو اوس مې شرموې لاس یې را اوږد کړو د موټر نه راووته او بیا د میو باران شو ما لاس د نازنین مخ ته نیولې وو چې ونه لګیږي

لاړو د ناستې ځای یې جوړ کړې وو هلته کیناستو امپیتري چالانه شوه او ګډاګانې شروع شوې

زرغونه او ځانګه راغلل زه یې هم کش کړم او نازنین یې هم پاڅوله

دواړه په ګډا شولو ټولو ښځو او انجونو خندل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګډا مو ختمه کړه د کیک او شربت مراسم ختم شول ما نازنین ته وویل زه به لاړ شم بیرون چې د واده پروګرام روان دې

نازنین غلې شانتي زما غوږ کې وویل ګوره چې ډیر وخت تیر نه کړې ما ویل سمه ده

بهر ووتلم هرڅه سم روان وو د شپې ډوډۍ مو ورکړه د سیل پروګرام هم شوي وو

ما پسې مې ورور راغې ته راشه کور ته چې ملا صیب مو راوړي نکاح دې وتړي

لاړم د نکاح مراسم هم خلاص شول بیرون سیل شروع شو ما غوښتل یو ځل نازنین وګورم

کله چې د کوټې مخې ته ورسیدم نو کوټه له انجونو ډکه وه زرغونه ووتله او راته یې وویل شا صیب اوس لپاره تاسو نه شي کولې چې خپلې کور وداني سره وګورې تاسو به د هغې لیدلو لپاره کم څه کم درې څلور ساته انتظار کوې

ما سټ وګرو زرغونې خیر دې دروازې نه یې یوځل ګورم

زرغونې راته اجازه رانکړه او بهر ووتلم

سیل خه په ګرمه کې وو ګډاګانې سندرې خوشالي لاړم د ملګرو سره کیناستم

نه پوهیږم چې هیڅ خوند یې نه راکو زړه مې درزیده او یوه ویره راسره وه ملګرو به خندل خبرې به یې راسره کولې خو زما فکر کې نازنین وه

یو وخت ملګرو نکریزې تیارې کړې د هنرمندانو مخې ته یې چوکې او میز کیښود زه یې کینولم د نکریزو سندره چالانه شوه ملګرو راته نکریزې ووهل هلته کور کې هم د تخت شاني مراسم جوړ شول لاړم کور ته نازنین په چوکې ناسته وه زه یې هم خوا کې کیناستم نازنین په خپلو نرمو لاسونو زما لاس ونیوه د شرم نه یې نه کتل ساه یې اخیستله او په لاس کې راته نکریزې ووهل ټولو چغې او چکې کړې خو نازنین ډیره ورخطا ښکاریده لکه زما یې زړه بې واره درزیده

ما ورته غوږ کې وویل د غم لورې ولې داسې ورخطا یې

هغې وویل لارې شه هیڅ نشته

ما ویل څه خبره خو شته زما هم زړه درزیږي ویل یې لرې شه کنه چغه وهم

زرغونې مونږ ته خندل راغله ویل یې فرازه دا څه پخ پخک کوې څه خبره ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل هیڅ هسي دینه مې پوښتنه کوله چې مور او پلار ته دې ویلي چې زه دلته یم دي سره نازنین مسکي شوه او زرغونې خه وخاندل

د نکریزو پروګرام ختم شو بهر ووتم سیل هماغسي په درز کې شروع وو

شپه نیمي ته رسیدلې وه کور کې ارامي شوه خو دیره کې لا شور جوړ وو نیت مې وکړو چې نور لاړ شم کور ته

لاړم کور ته مور دې مې ناست وو د کلی ښځې تللي وي یواځې خپلوان پاتي وو

یوه شیبه ورسره کیناستم موبایل مې راویست زرغونې ته مې میسج وکړ

که تاسو نور مهرباني وکړي زما د خوب وخت پوره شوي غواړم ارام وکړم که تاسو له کوټې نور راوزي

لږه شیبه وروسته د کوټې نه د خندا اواز راغې زرغونې دومره په زوره وخاندل چې ټول انګړ یې پسر واخیست

میسج یې وکړ

ګرانه فراز جانه د قانون له مخې نن شپه دا کوټه زمونږ ده تاسو کولې شي د مور په کوټه کې ارام وکړي سر له سبا ستا حق جوړیږي

میسج یې وکړ او بیا یې خندا پورته شوه

ما ورته ولیکل سمه ده تاسو ته خه شپه غواړم زه لاړم د فرهاد دې حجره کې ارام کوم

پاسیدم انګړ کې مې ټوخي وکړ او د دروازي په طرف مې د تک تمثیل وکه

دې وخت کې مې کتل څانګه له کوټې ووته

فرازه وروره څه خو دې پکار نه وو

ما ویل نه هیڅ مې پکار نه دې

زرغونې اواز وکړ رازه ارام دې وکړه مونږ ووتلو

ما ویل نه مننه زه ځم د ملګرو خواته تاسو ته خه شپه

همداسي ووتلم زرغونې ډیري چغې کړي زما فکر یې خراب کړو

یوه شیبه حجره کې کیناستم کتل مې نازنین میسج وکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غم زویه زه دې دلته د مور سر لپاره راودي یم ژر راشه کنه خپله درپسي درځم

ما ورته میسج وکړه ته پوهه شه زرغونه او ځانګه پوهه شه زه نه درزم

وي لیکل شرم دې د غم زویه ژر راشه

ما وویل ورته چې بس فکر مې خراب شو نور موبایل بندوم قراري ویده شي

موبایل مې بند کړه

ګورم چې راپسي یې راته د ماما وړه لور ولیږله راغله ویل یې کور کې درته اواز کوي

زه هم روان شوم دننه شوم کور ته ټوخي مې وکړ انجوني له کټوي ووتل ځانګه د دروازي مخکي ولاړه وه ویل یې اول به روپي راکوي بیابه دننه زي

ما ویل دا رواج خو والله که په یوګاندا کې هم اوسي دا کوم رواج دې

ویل یې بس دا زما رواج دې

زما جیب کې د شلو روپو کاپې ټوله مې ورته ورکړه رانه په خوشالي سره روانه شوه

ما په ځان کلمه وویله دروازه مې ټک ټک کړه او په قراره ننوتم

نازنین لکه د ځوارلسمي سپوږمۍ ناسته وه په لیدو مې زړه په ټوپونو شو

منډه مې کړه او کلکه مې په غیږه کې ونیوله په ټوله کوټه کې مې وګرزوله بیرته مې تخت کې کینوله او خه ډیره مې ښکل کړه

نازنین وویل بس که نور د غم زویه څه چیرته خو درنه ځم نه چې ځان نه دې لیوني جوړ کړي نور به ترمرګه درسره یم مه ورخطا کیږه

ما ویل نازنین زړه مې غواړي چې دې وخورم ته لا وایې صبر وکړه سر مې پخپل غیږه کې کیښود او ورته مې کتل

نازنین په خندا شوه او وي ویل خدایه زما دې توبه وي څه نادیده سره مې سر شو کله یې جلۍ نه دې لیدلې همداسي راته ګوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل نازنین خبره د ښایست ده نن که حوري هم تا وګوري نو ستا له حسن نه به وشرمیږي نن ته ډیره ښایسته ښکاري

نازنین کیناسته ځانته یې نږدې کړم او ښکل یې کړم فرازه زما خاونده زما دنیا زما اوجوده زه د الله نه ډیره شکرګزاره یم چې اول یې ته زما ژوند ته راوړلې او بیا یې راته د ټول عمر لپاره راکړي

او بیا یې وویل فرازه رازه چې دواړه د شکراني لمونځ وکړو چې مونږ دواړه الله یو بل ته ورسولو

ما ویل سمه ده رازه زه په لمانځه ودریدم دا هم راغله زما سره جوخته خې لاسته ودریده لمونځ مو وکړو او بیا مو دعا وکړه د الله نه مو د خوشاله ژوند او نیک عمله اولاد غوښتنه وکړه

نازنین زما په ځنګون سر کیښود فرازه ته پوهیږې چې ما ددې وخت ځومره ارمان کړي وو ما ویل کله به وي چې زه مې د فراز په غیږه کې سر کیږدم نن مې الله دا ارمان پوره کړو

ما وویل نازنین زه ډیر خوش قسمته یم چې الله راته ته راکړې نو اوس نور هیڅ غم نه لرم او نه کوم ارمان

بیا مو د فامیل خبرې شروع کړي

نازنین وویل بس که فرازه زه په هرڅه پوهیږم ترڅو چې ژوندۍ یم دا موقه به تاته در نه شي چې څوک زما له خوا تاته شکایت وکړي زه به ستا د کورني داسي قدر او عزت کوم لکه د خپل مور پلار خویندو او ورڼو

ما نازنین له غاړې تاوه کړه او ښکل مې کړه اوس نو نمبر د نازنین د ښکلولو راغې وي نیولم ما ویل نازنین لک صبر دا ګروپ به ګل کړم بیابه کیسي کوو

ګروپ مې ګل که نازنین خه ښکل کړم بیا یې سر زما د سر لاندې کیښود او ځانته یې نږدې کړم

پاااااااااااااییییییییې

ملګرو ستاسو د هریو نه له زړه له کومې مننه کوم چې په دې کیسه کې مو ماسره تر اخیره ملتیا وکړه ماته مو ډاډ راکړو کیسه مو خوښه کړه او تردې ځایه مو راورسوله

رب دې د ټولو هغه ملګرو ارمانونه پوره کړي چې چا چا پوري زړه تړلې اوسي رب مو ټول خپل مقصد او مینه کې کامیاب کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او هغه ملګرې چې خپل مرام ته نه دې رسيدلي رب دې ورته صبر نصيب کړي

ملګرو د يو چا په تک ژوند نه ختميږي کوشش وکړي د ژوند لپاره لاره ولټوي ژوند نوري ډيري خوشالي هم لري همدا ژوند نه دې چې بس ختم شو يقين لرم چې داسي يو وخت به درباندې راشي چې په نوي ژوند کې به مو پخواني يادونه بلکل ورک شي

رب مو ټول خوشاله لره ترڅو چې د يوي بلي نوي کيسې سره ستاسو حضور ته رازم تاسو په لوی خدای ج سپارم د الله پامان

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library